Google

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ,

τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βιβλία τέτταρα.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Id eſt,

LONGI SOPHISTÆ PASTORALIVM,

de Daphnide & Chloe, Libri quatuor.

GOTHOFREDVS IVNGERMANVS

recenſuit, in Latinum ſermonem vertit, & Notas addidit.

HANOVIÆ,
Typis Wechelianis, apud Claudium Marnium, & hæredes Iohannis Aubrii.
M D C V.

Digitized by Google

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

V. CL.
DN. LVDOVICO
CAMERARIO I. F. I. N. SERENISS. ELECTORIS PALATINI Conſiliario, Dn. & Conſobrino meo obſeruando

GOTHOFREDVS IVNGERMANVS S. P. D.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ELEGANTIA ſingulari, omnique dicendi amœnitate atque ſuauitate eos maxime excellere, qui τὰ ἐρωτικὰ apud Græcos conſcripſere, id nemo, qui talia legerit, ibit (ſpero) inficias Et bonum verò factum profectò quod à rerum mira & artificioſiſſ. inuētione, abeſſe neutiquam voluêre dictionis venuſtatē atq; politiē; Sed omnia dicta, factaque quaſi pa-

Digitized by Google

pauere & ſeſamo ſparſa reliquerunt. Non iam ſingulorum dicendi virtutes & Veneres recenſeo, & forſitan eas res ſupra meum iudicium; Hoc tamen affirmo, Longum meum, quem tuo nomini, Conſobr. Clariſs. ἐπ' αἰσίοις deſtinare iam volui, illum cæteris, qui ſuperſunt, non valdè ceſſurũ in iſta amoris palæſtra. Ita ſuauiter & amicè in eius Pœmenicis τὸ καλλίπλαςον καὶ ὁ ἡδυεπὴς coniurat, pariaque facit. Nec verò eſt, quod quis à Catonis Scholâ nobis occentare velit, ſolummodò ex noſtro iſto & reliquis τοῦ τοιούτου κόμματος ſcriptoribus hauriri poſſe τὸ θυμηδὲς, nilque præterea, ſi Dîs placet: ideoque eos vt cætera inutiles & nullę rei è manu iuuentutis extorquendos & abiiciendos, relegandoſque εἰς μακαρίαν. Errat, qui hoc ſic autumat, atque iudicat. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Sunt

Sunt & alii fructus quos eximiè inde percipere datur. Ita hoc genus ſcriptorum *Omne tulit punctum quia miſcuit vtile dulci. Breuis eſſe laboro,* Conſobr. Eximie, quũ ſciam me talia ſcribere ad eum qui nouit me rectius iſta. Ideoque tacebo iam, ſcientiam linguæ Græcæ, quam ex iis abſq; magno tædio & difficultate indipiſci poſſumus: & tantùm duos inſigneis vſus enumerabo. Nec meis verbis iſta ponam, ſed citabo teſtem omni exceptione maiorem, virum magnum, καὶ ἐν λόγοις ὀνομαστότατον, Patriarcham Photium. Is vbi de Antonii Diogenis libris τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων, qui omniũ huiuſm. πλασμάτων quaſi πηγὴ ἀέναος fuêre, verba facit, eorumque breviarium nobis quoddam conficit, tali gemmâ ſignat: Ἔστι δ᾽ ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα, ὡς ἐν τηλικούτοις πλά-

σμασί τε καὶ μυθεύμασι δύο τινὰ θηρᾶσαι χρησιμώτατα. ἓν μὲν, ὅτι τὸν ἀδικήσαντά τι, κἂν μυριάκις ἐκφυγεῖν δόξῃ, εἰσάγει πάντως δίκην δεδωκέναι. καὶ δεύτερον, ὅτι πολλοὺς αἰτίους, ἐγγὺς μεγάλου γεγονότας κινδύνου, παρ' ἐλπίδα δείκνυσι πολλάκις διασωθέντας. Sic ſapienter vir ille ὁ μυρία εἰδὼς iudicat de talibus narrationibus cui omnes quib. cor ſapit, puto ſecundas agere. Quod autē iſta in noſtro Longo nō ita vndiquaq; clareant, quid mirum? Non ſcilicet ita paratragœdiari voluit vt Tatius, vt Heliodorus. Nec tamen ipſe talium exſors eſt, ſi recte inſpicimus. Nam prioris illius Photianæ χρυσῆς ὑποθήκης fidem, quod ſcilicet nunquam, vel raró (vt ait Romanæ fidicen lyræ) *antecedentem ſceleſtum deſeruit pede pœna claudo*, Lōgi drama nobis exhibet in Dorcone, Methymnæis, Lampide, Gnathone, qui vlti-

mus

mus tamen *ἐν ἄλλῳ τινὶ ἀνδραγαθήματι τὸν δ᾽ ἀπωθεῖται ψόγον.* Alteriusverò, quid aliud agunt per totam fabulam Daphnis&Chloë, quam quod ſit exemplum? Verùm ſermonem hunc præcîdo, atque apud te, Clariſs. Conſobrine, paucis adiectis finio. Scilicet potiſſimam cauſam fuiſſe, quod tibi dedicare voluerim hæc noſtri *monimenta laboris*, quo publicè teſtarer me quamplurimum tibi debere ob fauorem & beneuolētiam qua me hactenus complecteris, quodque mei promouendi, pulchra fundamenta locare benignè primus animum induxeris, dum me in Ampliſs. & Clariſs. virorum amicitiam inſinuaſti. Ideo nempe grati animi *pro opib.* noſtris ſpecimen exhibere & debui & volui. Nil iam addo, quod tu horum ſtudiorum & omnis Muſices à pri-

mâ ætate iam *ἐν τοῖς μάλιστα οἰκεῖος* fueris, Magni nimirum illius aui noſtri Ioach. Camerarii, *ὃς νῦν μακάρων ἐναριθμεῖται*, veſtigia fœliciter perſequendo: ideoque tuo iure iudicium de his tibi ſumere, & amicam (rigidæ enim veniam mihi facere velis) cenſuram in ea exercere queas. Maiora ſanè tibi debeo, Conſobr. eximie, non ſum ignarus. Attamen interim hoc munuſculo mactus eſto,

In quo cenſendũ nil, niſi dantis amor:

Quem, ſi (quod ſpero) ſpectabis; iſtud non deſpectabis. Ita valeas cum omni tua familia, Conſobr. Clariſs. & *rebus tuis agundis diu diuque ſuperſtites; quod faxit ille quem penes Spes vitæ ſunt hominum omnium.* Scribebam Lipſiæ anno CIƆ IƆC III.

L E-

LECTORI MEO S.

NOVANTIQVVS *en tibi, lector optime, hoſpes prodit. Et de antiquo prius vt dicam, de illo mihi, an & tibi fortè, parum liquet. Laudibus ſane meis opus nõ habet, nec ego poſt Muretum & alios quid elegantius poßim. Citare tamẽ quoſd. quid prohibet? Politianus ille Italorũ eximius:* Quatuor, *ait Miſcel. l.* 1. *c.* 2. extant Græcè nimis quã libelli elegãtes Pœmenicῶn titulo. *Muretus elegãtiarum ille arbiter* 9. *var.* 16. Dulciſſim⁹ ac ſuauiſſimus Scriptor. *& mox:* Longi liber lectu digniſſimus: *Magnus ille omnigenæ eruditionis princeps Ioſ. Scaliger:* Auctor eſt amœniſſimus, & character eo melior, quo ſimplicior & ἀνεπιτηδευτότερος. *Quidni & Heinſii mei adponam?* Is nihil ſimplicius, nihil venuſtius eſſe Longo ait. Καὶ ὁ παῖδα τούτῳ τρίπους νικήσειν. *Hoc namq; tibi ſpon-*

deo in noſtro autore ἀφέλειαν καὶ γλυκύτητα. Eius an apud antiquiores mentio pariter mihi N. L. De nouo vero (interpretem dico) non adeo paucis queo te abſoluere, quoniam hîc noſtrũ ferrum in igne eſt. Cũ Hercule igitur Senecæ præclamo: Noli mihi inuidere lector, mea res agitur: deinde ſi quid volueris, inuicem faciam: manus manum lauat.

Quamuis enim nouellus hic fœtus de te, Candide lector, omnia fauſta ſibi polliceatur: tamen nonnulla ſunt, quæ nõ minus te ſcire velim, q̃ inuidos obtrectatores: tibi vt ſint edocẽdo, illis verò cõfutandis, & amouendis. Sicuti n. q. Illuſtriſſ. Scaliger canit,

Quo te ambulando cunque vertis gentium
Vitare non eſt diſputatorum genus,
Pugnax, proteruum, faſtuoſum, garrulum:

Ita quodcunq; ſcribas, nõ eſt vitare Zoilorũ & vitilitigatorũ genus, luridũ, malignũ, ieiunũ. Quos ego qui ſatiẽ, vel ſatiare curẽ? Pulchre depingit illos πάντα μώμους, q omnia curua autumãt. Plin. cui⁹ verba illis proponere geſtio, quo magis ſibi placeant.

Quid?

Quid? non & homines quidam ad venena naſcuntur? Atra ceu ſerpentium lingua vibrat, tabeſque animi cõtrectata adurit culpantium omnia, ac dirarum alitum modo, tenebris quoque ſuis & ipſarum noctiũm quieti inuidentiũ gemitu (quæ ſola vox eorum eſt) vt inauſpicatarum animantiũ vicę obuii quoq; vetēr agere, aut prodeſſe vitę. Nec vllũ aliud abominati ſpiritus præmiũ nouere: quam odiſſe omnia. *Hæc Plinius initio lib. 18. quibus illos cum præmio ſuo miſſos facio & plorare iubeo. Tu verò. Lector cãdide, Scias me hoc quidquid eſt interpretationis, primo nõ edendi animo ſuſcepiſſe: ſed (vt illud Auſonii mihi accommodem)* otium magis fouentes, quàm ſtudentes gloriæ *luſimus hæc: an nempe ſic in cognitionem aliquam linguæ Græcæ penetrare me poſſem. Vt. n. Me-*

Digitized by Google

thymnæis iuuenibus, apud noſtrũ autorẽ ſua τέρψις θηρευτικὴ καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν: Sic mihi hanc oblectationem non exſortem vtilitatis fore argurabar. Poſtea Cariſſ. quorund. virorum (quorum vnus certe eximiorũ ille eximius ὅς μοι πάντων ἀντάξιος ἄλλων tanquã calcar acre ſua adprobatione & adhortatione addidit) ſuaſu καὶ παρακελευσμῷ (quib. profectò, inſanire ſi ſic liberet, me bene venditare poſſẽ) incitatus καὶ οἱονεὶ ἀναπτερωθεὶς, periculoſæ opus plenum aleæ audere cœpi, & in publicum proponere hanc meam interpretationem. Benè namque interpretari paucis datum quos Iupiter ęquus amauit: *de quo viri docti οὐ διζάτε καὶ περίζα tãtũ cõqueſti fuerunt. Me certo videbis adhuc infantẽ in hac re. Non ego hic illud vel cogitaui*

——— Vt ſibi quiuis
Speret idem: ſudet multum, fruſtraque laboret
Auſus idem.

Non. Inſcribant iſtud ſuis Mercerus,
Mo-

Morellus, Vulcanus, alii, qui Interpp. laudatiſſ. familiã ducũt. Nobis nõ licet eſſe tam diſertis. *Ego qualicunq; ſermone pedeſtri volui, nec licere mihi putaui liberiori uti* παραφράσει, *in hac tenui adhuc peritia, ne* auius à vera longè ratione vagarer, *quod tamen ne ſic quidem fortè ſæpius vitaui. Summa hæc, eſt mihi in multis meipſum non ſatisfacere. Quod ſi quæras cur igitur, ſi videam, peccẽ, & à mendis ſcriptum meum non purum præſtem? Reſpondebo tibi, quiſquis es, illo Naſonis:*

Non eadem ratio eſt ſentire & demere morbos
Senſus ineſt cunctis: tollitur arte malum.
Sæpe aliquod verbum cupiens mutare, relinquo:
Iudicium vires deſtituuntque meum.

Quid enim dubitẽ tibi vera fateri? Cõtra vero nond. fortaſſe abſiſtis, ſed, me ſcilicet potuiſſe plane igitur tacere, & peperituræ parcere chartæ. *Cauſas quæ fuere hæc publicandi, ſupra recitaui, nec repeto vulgares fortaſſis: ſed veras tamẽ. Cur certe ſolus de meis deteriora ſperem,*

cauſam non video. Erraui prorſus verò, & non ſemel? clames, licet, & mare cœlo (*aio cum Satyrico*) confundas, homo ſum. *Ideoque à lapſib. haudquaquã vacuus.* ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται θνητοῖς *ait gnomographus Megarenſis.* τὸ δὲ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζεσθαι θεῖόν ἐστιν, ἢ πέλας τοῦ θεοῦ, *dicet tibi Syneſius. Tu itaq; homo homini indulge, & amice amicum amicè admone. Erit ea res tibi laudi & honori, mihi vero vſui & emolumento. Grato animo id agnoſcam & forte in ſimilib. parem aliquando operam reddam. En vero oblitus tantum nõ eram Gambaræ. Vereor enim ne mihi hũc quis, qui titulotenus ſaltem Longi priorem editionem inſpexit, oggerat: Scilicet me fruſtra poſt eum & actum egiſſe. Sed falſus es, qui ſic exiſtimas. Non eo fine Gambara ſuos Expoſitos cecinit, quod voluerit interpretem Longi agere. Quin ſuo ſibi mo-*

do mutat, immutat, mutilat, confundit Longiana. Et de ipſius peritia ἑλληνισμοῦ *ne quid odioſè protuliſſe videar, dicant tibi doctiſſ. illi, quos laudis & honoris gratia nomino, Stephanus & Vulcanius. Nec igitur is luminib. officiet meis. Alias de eo iudico vt poeta eleganti, & ſecundum præſcriptum Lipſianũ, in cuius ſententiã tanquam pedarius diſcedo. Ageſis igitur mi Lector, ſi mihi fauebis, & creſcendi dabis copiam, Longuſne noſter me nomine (in quo bonum omen ineſſe videtur, mea per eum victura) ſuo non fallet: eſt quod vehementer gaudeam: daboque operam vt alium mox Scriptorem amœniſsimum hactenus* ἀνέκδοτον *publice habeas. Ego ſane tibi bono & docto (cum eodem Auſonio hoc dicam)*

Optabo vt placeam, ſin minus, vt taceam.

Ita mihi ex animi tui ſententiá ſalueas atque valeas, mi lector.

SVM-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ποιμενικῶν

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον· εἰκόνος γραφήν, ἱστορίαν ἔρωτος. καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρόν, κατάρρυτον· μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα: ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τύχην ἔχουσα περιττήν, καὶ τέχνην ἐρωτικήν. ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ἥεσαν, τῶν μὲν Νυμφῶν

LONGI SOPHISTÆ PAſtoralium

DE DAPHNIDE & Chloe

LIBER PRIMVS.

CVM in Leſbo venatione exercebar, Nympharum in luco ſpectaculũ vidi omnium, quotquot quidem oculis meis vſurpaui, pulcherrimũ. Iconis erat depictio, hiſtoriam quę referebat amoris. Equidem & nemus illud amœnũ, denſum arboribus, floribus ridens, & irriguum: Vnus fons omnia alebat, tã flores quàm arbores. Attamẽ pictura illa erat amabilior, quę fortunę caſum inſignẽ artemq; amandi continebat. Itaq; multi exterorum impulſi hac fama, ierãt illuc, Nympharũ non

magis ſupplices, quàm imaginis ſpectatores. In ea effigiatæ erãt mulieres parientes, & aliæ quæ faſciis componebant infantulos expoſitos, greges qui paſcebãt, paſtores interfecti, iuueniculi coiuncti, incurſus latronum, hoſtium impreſſio. Multa alia, cuncta tamen amatoria, quum vidiſſem, nec non admiratus fuiſſem, cupido me inceſſit ſcripto quaſi reſpõdere picturæ iſti. Poſtquam itaq; interprete illius imaginis ſtudioſe inquiſiuiſſem, libros quatuor edolaui, donum Cupidini, Nymphis, & Pani ſacrũ: opuſq; cunctis delectabile hominib. Hoc enim & ægro medebitur, mœſtumque demulcebit; amore olim captum iterum commonefaciet: rudem adhuc, erudiet.
„ Omnino namq; nullus a-
„ morem effugit, effugietve,
„ dum quidẽ formæ ſuis cõ-
„ ſtabit decor, oculorum q; acies non deficiet. Nos autem

ἱκέται, τῆς δὲ εἰκόνος θεαταί. γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουσαι, καὶ ἄλλαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι παιδία ἐκκείμενα, ποίμνια τρέφοντα, ποιμένες ἀναιρούμενοι, νέοι συντιθέμενοι, λῃστῶν καταδρομὴ, πολεμίων ἐμβολή. πολλὰ ἄλλα καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα, πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. καὶ ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην· ἀνάθημα μὲν Ἔρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανί· κτῆμα δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται, καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται· τὸν ἐρασθέντα ἀναμνήσει, τὸν οὐκ ἐρασθέντα παιδεύσει. πάντως γὰρ οὐδεὶς ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ φεύξεται, μέχρις ἂν κάλλος ᾖ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς πα-

ράσχοι σωφρονοῦσι τὰ τῶν ἄλλων γράφειν.

Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ καλή. διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου. νομίσεις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης ὅσον ἀπὸ σταδίων εἴκοσιν, ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτῆμα κάλλιστον· ὄρη θηροτρόφα· πεδία πυροφόρα· γήλοφοι κλημάτων· νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐν ἠϊόνι. ἐκτεταμένης ψυχαγώγιον μαλθακῆς. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος Λάμων τοὔνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω βάτων, καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα

autem faxit Deus vt ſana mente fortunas aliorũ deſcribere queamus.

Ciuitas in Lesbo ſita eſt Mitylene, magna ea & pulchra. Diſtincta namque & diuiſa eſt euripis, mari ſubinfluente, pontibuſque ex lapide polito & candido fabrefactis ornata. Haud vrbem te videre, ſed inſulam putaueris: Verùm ab hac vrbe Mitylene ſtadia circiter viginti, ager viri opulenti iacebat, prædium ſanè amœniſſimum. Montes ibi ferarum copia abundantes, căpi frumenti feraces, colliculi vitibus amicti, paſcua ouib. accommodiſſima. Mare autẽ alludebat littori, quod ſabulo molli protendebatur. In iſto agro caprarius nomine Lamo habitans, infantem à capra enutritum inuenit tali caſu. Saltꝰ erat, & denſus locus arbuſticetis atq; dumetis, hederaque errabunda, ibi & herba naſce-

batur mollis, in qua infantulꝰ iacebat. Huc capra frequenti curriculo cōmeans ſæpiuſcule diſparebat, ſicq́; derelicto hædulo infanti adſiſtebat. Obſeruat diſcurſationes haſce Lamo, miſeratus vtiq́; hædulū ita negligi, & ipſo meridie per veſtigia inſecutus capram, eā cōſpicit cautè circumeuntem & pedes tollentem, ne videlicet vngulis infantem calcaret atq́; læderet: infantē verò non ſecus atque ex māma materna lac adfluēns vbertim trahentem. Et miratus, vt par erat, propius accedit, infantemq́; reperit marem, magnum culum atq; venuſtū, ſimul, quæ expoſiti fortunā indicarent, faſciis precioſis inuolutum. Chlamydium erat purpureum, cum fibula aurea, enſiculuſq́; capulo eburneo. Initio igitur cogitauit ſola crepūdia ſecum abſportare, & haut tū curare quid infante fieret.

μαλθακὴ, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. ἐνταῦθα ἡ αἲξ θέουσα συνεχὲς, ἀφανὴς ἐγίνετο πολλάκις, καὶ τὸν ἔριφον ἀπολείπουσα, τῷ βρέφει παρέμενε. φυλάττει τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων, οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον. καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης, κατ' ἴχνος ἐλθὼν, ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα· τὸ δὲ, ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιρρόην ἕλκον τοῦ γάλακτος. καὶ θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, προσέρχεται ἐγγὺς, καὶ εὑρίσκει παιδίον ἄρρεν, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἁλουργὲς, καὶ πόρπη χρυσῆ καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο, μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους.

βρέφους. ἐπεὶ δὲ αἰδεθεὶς, εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παιδίον, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ παιδία τίκτουσιν αἶγες; ὁ δὲ πάντα αὐτῇ διηγεῖται: πῶς εὗρεν ἐκκείμενον· πῶς εὗρε τρεφόμενον· πῶς ᾐδέσθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι· τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονομάζουσι, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσι. ὡς δ᾽ ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν. ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διϊκνουμένου, ποιμὴν ἐξ ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίοις ἐπιτυγχάνει καὶ εὑρήμα-

ret. Deinceps, quum illum puderet, ſi neq; capræ erga homines amorem imitatꝰ foret, expectata nocte, omnia ad vxorem Myrtalen, tam crepũdia, quàm puellum, ſicut & capram ipſam fert. Illa verò obſtupefacta, &, an capræ pueros parerent? ipſe tum rem omnẽ ei enarrare cœpit: Quomodò ſcilicet expoſitum, quomodo enutritũ inuenerit, quomodo verecundia ductus fuerit ſi moribundũ derelinqueret. quũ itaq; vxori quoque videretur, ea quidem, quæ ſimul expoſita fuerãt, occultant, puellum verò ſuum eſſe dicunt, eiuſq; educationem capræ cõmittunt. Quo tamen & nomẽ puelli paſtorale videretur, Daphnin illum nominare ſtatuerunt. Iam autem, quum biennale tempus præteriiſſet, paſtori habitanti in agris finitimis, cui Dryanti nomen, paria obtigere inuenta atq;

ſpectacula. Nympharũ ſtabat antrum, petra ingens, quoad interiora quidẽ caua, exteriore verò à parte rotunda. Nympharũ ipſarum ſimulachra de lapide adfabrefacta erant, pedib. diſcalceatis, brachiis vſque ad humeros nudis, coma ceruicetenus ſoluta, veſte circa lumbos ſuccincta, riſu leni circa ſupercilia. Tota figura choreã repræſentabat ſaltantium. Summũ antri, pars erat media magni illius ſcopuli. Aqua autẽ ex fonte ſcaturiẽs fluentum largum efficiebat. Itaque & pratum amœniſſimũ extendebatur ante ſpeluncam, quod nempe herba copioſa & mollis ab humore aleretur. Poſitæ etiã mulctræ, tibiæ obliquæ, fiſtulæ paſtoritiæ, & calami veterũ paſtorũ donaria ibi conſpiciebantur. Ad hoc Nymphæum ſiue antrum Nympharũ ouis nuper enixa crebrò itans, ſæpiuſ-

σι, καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἔνδοθεν κοίλη, ἔξωθεν περιφερής· τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπεποίητο: πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναὶ, κόμη μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένη, ζῶμα περὶ τὴν ἰξὺν, μειδίαμα περὶ τὴν ὀφρύν. τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὀρχουμένων. ἡ ὤα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον. ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, ῥεῖθρον ἐποίει χεόμενον· ὥστε καὶ λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. ἀνέκειτο δὲ καὶ γαυλοὶ, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. εἰς τοῦτο τὸ Νυμφαῖον οἷς ἀρπτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπω-

ἀπωλείας παρεῖχε. κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτὴν, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστῆσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας, ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσῆλθεν, ὡς ἐκεῖ ληψόμενος αὐτήν. ἐπιστὰς δὲ, οὐδὲν εἶδεν ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν, πάνυ ἀνθρωπίνως, τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος ὁλκήν· τὸ δὲ παιδίον ἀκλαγγὶ λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θηλὰς μεταφέρον τὸ στόμα καθαρὸν καὶ φαιδρὸν, οἷα τῆς οἰὸς τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον ἀπολιχμωμένης μετὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον. καὶ παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα γνωρίσματα, μίτρα διάχρυσος, ὑποδήματα ἐπίχρυσα, καὶ περισκελίδες χρυσαῖ. θεῖον δή τι νομίσας τὸ εὕρεμα, καὶ διδασκό-

cule opinionem, quaſi eſſet amiſſa, opilioni præbebat. Illam itaq; caſtigare, & ad priſtinum modum bene & tranquille paſcendi reducere volens, vinculum è vimine lento in modũ laquei nexit, ad petramq; adiit, vti ſcilicet ibi eam deprehenſurus. Vt ſuperuenit, ibi nihil eorum vidit, quæ ſperauerat: Verùm illam perquã humaniter ad largum lactis ſuctum vſq; mamimam dare: infantulũ autẽ abſq; vagitu auidè ad vtraſq; mamillas os transferre mundum atq; nitẽs, quod ſcilicet ouis facieẽ infantis, poſtquam ipſum alimoniæ ſatias cepiſſet, lingua ſua delambere ſoleret. Infans iſte erat femella, cui pariter adpoſitæ erant faſciæ monimenta, mitra nẽpe auro diſtincta, calceoli inaurati, & periſcelides vel faſciæ crurules aureæ. Quare Dryas diuinitus cõtigiſſe hanc rẽ ratus, & quaſi e-

„ doctus ab oue vt puellæ miſereretur, eamq; amore proſequeretur, ſtatim ſuper cubitū infantem tollit, monimenta verò in peram recondit: Nymphaſq; precatur, vt bona fortuna ſupplicem ipſarū educare poſſit. Igitur quādo tempus erat redire ad greges, caſam repetit, vxoriq; quæ viderat, exponit, quę repererat, commōſtrat, ſimulq; hortatur filiolam ducat, & incertā, tamquam propriam alat. Nape, hoc nomine enim vocabatur, mater ſtatim eſſe, & amare infantē, non aliter ac metueret, ne ouis maiorem ſe laudem reportaret; & imponere quoq; ipſa paſtorale nomē, ad fidem faciendam, quod ipſorū eſſet, nēpe Chloes. Et quidem hi infantes celeriter valde adoleuerunt, formaq; eorū præſtantior, quàm quæ ruſticitati conueniret, elucebat. Iam igitur Daphnis annos quin-

μενος παρὰ τῆς οἰὸς ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ φιλεῖν, ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ᾽ ἀγκῶνος. ἀποτίθεται δὲ τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πήρας, εὔχεται δὲ ταῖς Νύμφαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρέψαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα· δείκνυσι τὰ εὑρεθέντα· παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν, καὶ λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. ἡ μὲν δὴ Νάπη· τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο· μήτηρ εὐθὺς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥστε ὑπὸ τῆς οἰὸς παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα· καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῇ, Χλόην. Ταῦτα τὰ παιδία ταχὺ μάλα ηὔξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐφαίνετο κρεῖττον ἀγροικίας. ἤδη οὖν ὁ μὲν πέντε καὶ δέκα ἐτῶν

ἀπὸ

ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ τοσού-
των, δυοῖν ἀποδεόντοιν·
καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λά-
μων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὁ-
ρῶσιν ὄναρ τοιόνδε τι. Τὰς
» Νύμφας ἐδόκουν ἐ-
» κείνας τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ,
» ἐν ᾧ ἡ πηγή, ἐν ᾧ τὸ παι-
» δίον εὗρεν ὁ Δρύας, Δά-
» φνιν καὶ τὴν Χλόην πα-
» ραδιδόναι παιδίῳ μάλα
» σοβαρῷ καὶ καλῷ, πτε-
» ρὰ ἐκ τῶν ὤμων φέροντι,
» βέλη σμικρὰ ἅμα τοξα-
» ρίῳ φέροντι. τὸ δὲ ἐφα-
» ψάμενον ἀμφοτέρων ἑνὶ
» βέλει, κελεῦσαι λοιπὸν
» ποιμαίνειν· τὸν μὲν, τὸ
» αἰπόλιον· τὴν δὲ, τὸ
ποίμνιον. τοῦτο τὸ ὄναρ ἰ-
δόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποι-
μένες, εἰ ἔσοιντο καὶ ἴσως
οὗτοι αἰπόλοι, τύχην ἐκ
σπαργάνων ἐπαγγελλόμε-
νοι κρείττονα, δι' ἣν αὐ-
τοὺς καὶ τροφαῖς ἁβρο-
τέραις ἔτρεφον, καὶ γράμ-
ματα ἐπαίδευον, καὶ
πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ'
ἀγροικίᾳ. ἐδόκει δὲ πεί-

decim erat natus, Chloe
verò totidē minus duob.
& Dryas pariterque Lamo
nocte quadam tale vident
ſomnium: Eſſe Nymphas «
putabant illas, quæ in an- «
tro, vbi fons ſcaturiebat, v- «
bique infantem inuenerat «
Dryas, ſtabant, eaſq; Da- «
phnin & Chloen tradere «
puello perquā faſtuoſo & «
formoſo, qui pendulas de «
humeris alas haberet, iacu- «
laq; parua, paruo cùm arcu «
geſtaret: atq; hunc ambos «
eodem telo tetigiſſe, & iuſ- «
ſiſſe, deinceps paſcerēt al- «
ter caprarū, altera ouium «
gregem. Tali hoc ſomnio
viſo, dolori quidē eſſe pa-
ſtoribus, ſi fortè Daphnis
& Chloe quoq; caprarii fu-
turi eſſent, quū tamen for-
tunam ex faſciis ſibi me-
liorem promitterent, qua
de cauſſa illos & cibis deli-
catioribus educarent, lite-
raſque diſcere curarent, &
quęcunq; alia pulchra pręclaraq; ruri eſſent. Videri

tamen nihilominus de illis
qui deorum ſeruati eſſent
prouidẽtia, diis eſſe paren-
dũ. Et narrato ſuo ſibi in-
uicẽ ſomnio, ſacriſq; alige-
ro illo puello apud Nym-
phas (nomen enim dicere
non quibant) factis, mox
quaſi paſtores foras ipſos
vna cum gregibus emittũt,
» edoctos ſingula: quo pacto
» ante meridiem paſcere o-
» porteret: quo pacto poſt-
» quã remiſiſſet æſtus: quan-
» do agere potum; quãdo ad
» caulas reducere: ad quotũ
» caſtigationem pedum attri-
» piendum; quę ſolo vocis v-
» ſu emendanda eſſent. Iu-
uenculi ergo valde gauiſi,
tamquam imperium ade-
pti ingens, amanter capras
oueſq; tractabãt, & quidẽ
magis quàm paſtorib. aliàs
eſt ſolemne. Chloe ſiqui-
dem ad oues ſuæ cauſſam
ſalutis referebat: Daphnis
itidem haudquaquam erat
immemor, quod ſeſe expo-
ſitũ capra enutriiſſet. Ver erat nouum, omnium-
que

θέσθαι θεοῖς περὶ τῶν σω-
ζόντων προνοίᾳ θεῶν. καὶ
κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ
ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ
τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ
παρὰ ταῖς Νύμφαις· τὸ
γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶ-
χον· ὡς ποιμένας ἐκ-
πέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα
ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδά-
ξαντες ἕκαστα· πῶς δεῖ «
νέμειν πρὸ μεσημβρίας· «
πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαν- «
τος τοῦ καύματος· πότε «
ἄγειν ἐπὶ ποτόν· πότε «
ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον· ἐ- «
πὶ τίσι καλαύροπι χρη- «
στέον· ἐπὶ τίσι μόνῃ φω-
νῇ. οἱ δὲ μάλα χαίρον-
τες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην
παρελάμβανον, καὶ ἐ-
φίλουν τὰς αἶγας καὶ τὰ
πρόβατα μᾶλλον ἢ ποι-
μέσιν ἔθος· ἡ μὲν ἐς
ποίμνιον ἄγουσα τῆς σω-
τηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ,
μεμνημένος ὡς ἐκκείμε-
νον αὐτὸν αἲξ ἀνέθρεψεν.
ἦρος ἦν ἀρχὴ, καὶ πάντα

ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεια. βίμβος ἦν ἤδη μελιττῶν, ἦχος ὀρνίθων μουσικῶν, σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων, ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται, τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες. τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωδίας, οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων: ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ᾀδόντων, ᾖδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἥλλοντο κοῦφα· καὶ τὰς μελίττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἔφερον. ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς

que florum genus, per ſyluas, prata, & montes, virebat. Iam apicularum bombus, canorarumq́; auicularum ſonor aures permulcebat: pecora nouella ſaltibus laſciuiebãt; agni nempe per montes ſaliebant, apes in pratis bombitabant, aues cantu arbuſtis obſtrepebant. Quum igitur tanta fragrantia omnia cõpleret, tam ſeniores, quàm adoleſcentiores eorum quæ audiebant, quæq́; videbãt, æmuli fieri; & audientes vt aues cantillarent, cantare: Spectantes, vt agnelli ſalirent, leuiter ſaltare; apes denique imitari, floſculos colligendo. Quorum alios in gremium ſibi inuicem iactabant; de aliis corollas plectebant, quas Nymphis adferebãt. Sanè propè inter ſe paſcentes omnia cõmuniter agebant; ſæpeq́; Daphnis oues vagas cogebat, ſæpè & Chloe petulciores capellarum à præru-

ptis depellebat, atq; interdum etiam alteri vtriuſq; gregis cuſtodia relinquebatur, dum alter circa ludicrum quoddam opus ſatageret. Ludicra autem ipſorum paſtoralia & puerilia. Chloe enim ſublatis ſtipulis alicunde exſpatiata cicadicipulam cōſtruebat, inq; hac re tota, ouium interim curā omittebat. Daphnis contrà exciſis calamis gracilibus & perforatis internodiorū interuallis, iunctimque inter ſe molli cera aptatis, in ſeram noctem fiſtula carmen meditabatur. Non rarò etiam communi vino & lacte veſcebantur, victumque, quem domo attulerant, in commune conferebant. Citius vtique quis oues & greges à ſe ſegregatas, quā Chloen & Daphnin vidiſſet. Ipſis autem dum ſic ludo vitam ducunt, curas amor comparauit tales. Lu-

θρασυτέρας τὴν αἶγα ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, θατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά. ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε, καὶ περὶ τοῦτο πονουμένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. ὁ δὲ καλάμους ἐκτεμὼν λεπτοὺς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, ἀλλήλοις τε κηρῷ μαλθακῷ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτα. καί ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου, καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον. θᾶττον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ' ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν. τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν ἔρως ἀνέπλασε.

πλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἥρπαζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεομένη. συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται, νύκτωρ σιρροὺς ὀρύττουσι, τὸ εὖρος ὀργυιᾶν . . . . . τὸ βάθος τεσσάρων. τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν· ξύλα δὲ ξηρὰ μακρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χώματος, κατέπασαν τῆς προτέρου γῆς εἰκόνα. ὥστε κἂν λαγὼς ἐπιδράμῃ, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν·

pa quæ catulos recentes alebat, ex vicinis agris aliorum de gregibus ſæpè pecudes rapere ſolebat, quod alimento copioſo ad enutriendos catulos opus haberet. Conueniunt igitur pagani, noctuq; ſcrobem effodiunt latitudine orgyiarum . . . . altitudine quatuor, & quidem humum adgeſtam longè lateque portatam plena manu ſpargunt, lignis autem aridis oblongis ſuper voraginem extentis, terra denique ea quæ ſupererat prioris ſoli faciem conſpergunt, vt vel lepus ſi ſupercurrere tentaret, iſta ligna ſtipulis ipſis fragiliora confringeret, tumque clarum faceret, quod iſtud ſolum non eſſet, ſed tantùm ſolum adſimilaret. Eiuſmodi pluribus foſſis per montes, per campos cauatis, lupā tamen haudquaquam capere potuerunt,

(ſentit enim ipſa quoque terrã commẽtitiam) multas verò capras atque oues iuxtà perdiderunt, parúmque abſuit, quin & Daphnin caſu huiuſmodi. Hirci ad pugnã irritati cõcurrerunt. Vni igitur cornu alterum ex violentiore conflictu frangitur. Qui dolens inde, fremebundus ſe in fugã dedit. Victor autem per veſtigia inſectans, ne quidem interquieſcere vel reſpirare fugientem ſinebat. Moleſtè ferre Daphnis cornu diffractum, & hanc audaciã tolerare non potis, fuſte pedoq; prehẽſo, perſequi perſequẽtem. Vti autẽ ſolet, quando ſub-
» terfugere ſumme alter fe-
» ſtinat, alter verò ira ardens
» inſequitur, non certus ſatis eorũ quæ occurrebãt proſpectus erat, ſed in hiatum vterq; cadunt, hircus prior, Daphnis deinceps. Et hoc ſanè vnicè Daphnidi ſeruando fuit, quod pro vehiculo quo delaberetur hirco

αἰσθάνεται γὰρ καὶ γῆς σεσοφισμένης· πολλὰς δὲ αἶγας καὶ ποίμνια διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον ὧδε. Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τὸ οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρας, βιαιοτέρας γινομένης συμβολῆς, θραύεται· καὶ ἀλγήσας, φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο. ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἑπόμενος, ἄπαυστον ἐποίει τὴν φυγήν. ἀλγεῖ Δάφνις περὶ τῷ κέρατι, καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεὶς, ξύλον καὶ τὴν καλαύροπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸν διώκοντα. οἷα δὲ τοῦ «
μὲν ὑπεκφεύγοντος, τοῦ «
δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀ- «
κριβὴς τῶν ἐν ποσὶν ἡ «
πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος ἄμφω πίπτουσιν, ὁ τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος. τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι

τῷ τράγῳ. ὁ μὲν, τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις ἄρα ἔλθοιτο, δακρύων ἀνέμενεν· ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβὰν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὴν σιρρόν· καὶ μαθοῦσα ὅτι ζῇ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον πρὸς ἐπικουρίαν. ὁ δὲ ἐλθὼν, χοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. καὶ χοῖνος μὲν οὐκ ἦν. ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑστῶτες εἷλκον· ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ὁλκῆς ταινίαις ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄθλιον τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα· " τοσοῦτον ἄρα ἡ " δίκη μετῆλθε τοῦ νικηθέντος τράγου· τοῦτον μὲν δὴ τυθησόμενοι χαρίζονται σῶστρα τῷ βουκόλῳ.

hirco iſthoc fuerat vſus. Atq; ille lacrymabũdus exſpectabat, ſi quis accederet, qui ſe extrahere vellet. Chloe vt caſum hunc conſpexit, curriculo ad ſcrobẽ aduolat, & cõperto, quod Daphnis viueret, bubulcũ ex proximis agris auxiliatũ vocat. Is quum veniſſet, funem longum quæſiuit, cui adhærẽdo Daphnis extrahi & ſic euadere poſſet. Quum autem funis nullus haberi poſſet, Chloe ſtatim ſoluit tæniam, vel faſciam ſuam, & hanc demittendam bubulco porrigit, amboq; hunc in modũ ad labra foſſæ adſtantes trahere cœperunt. Daphnis ergo, tænias, quibus trahebant, manibus ſubſequendo, aſcendit. Eduxerũt autem & miſerum illum hircum, cui confractum fuit cornu vtrunq;, (tã acriter " ſane vindicta hirci deuicti " eũ eſt perſequuta:) eumque pro præmio conſeruationis bubulco illi do-

narunt. Et ſi quis illũ domi deſideraſſet, luporum inuaſionẽ fingere volebãt, ſicq́; reuerſi ad oues adq́; capras viſebant. Quumq́; aduertiſſent ordinem paſcere capras & oues, ſuper truncum quercus ſedentes diſpicere curioſè cœperũt, num quod membrum in corpore ſuo Daphnis inter decidendũ cruẽtaſſet. Verùm nullũ læſum, vel ſanguine infectum adparebat. Humo adgeſtitia quidem & cœno erat qua capillos, qua corpus reliquũ commaculatus. Viſum igitur fuit, vt ſe abluerent, priuſquã caſus hic Lamoni & Myrtalę innotuiſſet. Atque vnà cum Chloe ad antrum Nympharum accedens, ei tunicam dedit & peram, vt interim teneret, dum ipſe lauaret . . . . .

Poſtquam verò ſolus fuit tales ſecum nugas cœpit:
» Quónam me adiget oſcu-
» lum Chloes? Labella qui-

καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομὴν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον. καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνις ᾔμαξε καταπεσών. πέπρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ᾔμακτο οὐδέν. χώματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἐδόκει δὲ λούσασθαι πρὶν αἴσθησιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα καὶ τὴν πήραν . . . .

ἐγένετο. τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει. τί ποτέ με “
Χλόης ἐργάσεται φίλη- “
μα; χείλη μὲν ῥόδων ἁ- “

παλώτε-

„ παλώτερα, καὶ στόμα
„ κηρίων γλυκύτερον. τὸ δὲ
„ φίλημα, κέντρου μελίτ-
„ της πικρότερον. πολλά-
„ κις ἐφίλησα ἐρίφους· πολ-
„ λάκις ἐφίλησα σκύλακας
„ ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν
„ μόσχον ὃν ὁ Δόρκων ἐχα-
„ ρίσατο· ἀλλὰ τοῦτο φί-
„ λημα καινόν. ἐκπηδᾷ
„ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλε-
„ ται ἡ καρδία, τήκεται ἡ
„ ψυχή· καὶ ὅμως πάλιν
„ φιλῆσαι θέλω. ὢ νίκης
„ κακῆς! ὢ νόσου κακῆς!
„ ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνο-
„ μα, ἆρα φαρμάκων ἐγεύ-
„ σατο Χλόη μέλλουσά με φι-
„ λεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν;
„ οἷον ᾄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἡ
„ δὲ ἐμὴ σύριγξ σιωπᾷ; οἷον
„ σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι κἀγὼ
„ κάθημαι; οἷον ἀκμάζει τὰ
„ ἄνθη· κἀγὼ στεφάνους οὐ πλέ-
„ κω; ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ
„ ὑάκινθος ἀνθεῖ· Δά-
„ φνις δὲ μαραίνεται. ἆ-
„ ρά μου καὶ Δόρκων εὐμορ-
„ φότερος ὀφθήσεται; Τοιαῦ-

dem roſis teneriora, & os “
fauis dulcius; ſuauium ve- “
rò apis aculeo magis ama- “
rè pungit. Sæpiuſcule hœ- “
dillos ſum oſculatus: ſæpe “
catellos recens genitos ba- “
ſiaui, vt & vitulum illum, “
quem donum dedit Dor- “
co. At hoc oſculũ, res mihi “
planè noua. Exſilire mihi “
ſpiritꝰ, exultare cor, lique- “
ſcere animus; & tamẽ rur- “
ſus oſculari aueo. O victo- “
riã incõmodam! O morbũ “
prauum, cuius nec nomen “
qđ eloquar habeo! Ecquid “
venena priꝰ guſtauit Chloe “
quàm me oſculata fuerit? “
Qui itaq; non fuit mortua? “
Quàm ſuauè luſciniæ ca- “
nunt! & mea fiſtula ſilet? “
Quàm laſciuè hœduli ſa- “
liunt! Et ego derideo? Quã “
pulchrè vigeſcunt flores! “
Egoq; corollas non necto? “
Sic eſt, violæ quidẽ & hya- “
cinthus florent: Daphnis “
verò marceſcit. Num etiã “
eò res fortè deueniet, vt “
„ Dorco me formoſior ſit adpariturus? Talia q- “

ptimus Daphnis ſentiebat & dicebat, vtpote qui primodũ amoris opera & ſermones guſtare inciperet. At Dorco bubulc⁹ amator Chloes Dryantẽ obſeruãs quum iuxta palmites plantã depangeret, ad eum adit cum caſeis & quibuſdã fiſtulis nuptialibus, & caſeis quidem munerauit, vti qui iam olim amic⁹ fuiſſet, quũ ille pauiſſet pecora. Inde initio facto ſermonem de Chloes nuptiis iniecit, & ſi acciperet vxorem, multa magnaq; munera, pro bubulci opibus, promiſit, par ſcilicet boum aratorum, aluearia quaterna, pomorũ plãtaria quinquagena, pellem tauri ad ſcindẽdos inde calceos, vitulum in ſingulos annos, qui non amplius mammam deſideraret: ita vt parum abfuerit, Dryas delinitus donis adnuiſſet nuptias. Quum verò recogitaſſet virginem ſponſo meliore dignã, ve-

τα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλεγεν, οἷα πρώτως γευόμενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων. ὁ δὲ Δόρκων ὁ βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστὴς, φυλάξας τὸν Δρύαντα φυτὸν κατορύττοντα πλησίον κλήματος, πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν. καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν ἡνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἐνέβαλε λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου, καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα ὡς βουκόλος ἐπηγγέλλετο· ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιττῶν, φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα, μόσχον ἀνὰ πᾶν ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον. ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δώροις ἐπένευσε τὸν γάμον. ἐννοήσας δὲ ὡς κρείτ-

τονος

πονος ἢ παρθένος ἀξία νυμφίου, καὶ δείσας μὴ φωραθείς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι, τόν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ᾐτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρῃτήσατο. δευτέρας δὴ διαμαρτὼν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροὺς ἀγαθοὺς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γενομένῃ. καὶ παραφυλάξας ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνῆται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λίκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, ἳν ταῦρός ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθαρε, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος: ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα

ritusq; eſſet nequando depreheſus expoſitam ſuſtuliſſe, in malū, cui tunc nullo modo medicari poſſet, incideret, nuptias abnuit, & ideò veniam ſibi vt daret, rogauit, nominataque munera repudiauit. Quoniam itaq; ſecunda ſpe ſic excidiſſet Dorco, & caſeos bonos nequicquā deperdidiſſet, manibus adoriri Chloen ſtatuit, quamprimùm ſolam eam aduerteret. Obſeruatoque, quod ſingulis dieb. interdū Daphnis, interdū puella greges ad aquā adpelleret, technam paſtore haud indignam molitur. Lupi magni pelle arrepta, quem taurus olim pro bobus pugnando cornibus peremerat, circumponit eam corpori in dorſum reiectam ad pedes dependulam, ita vt anteriores pedes ſuper manus ipſius expanderentur, poſteriores ſup crura ad calcaneum vſque: oris verò

hiatus caput, perinde atq; armati viri galea, velaret. Vbi ita ſeipſum quàm fieri poterat maximè efferaſſet, adit ad fontem, ex quo bibere capellæ & oues poſt paſtum ſolebant. In cauo autem prorſus terræ loco ſitus erat fons, circaq; hũc locus totus ſpinis & rubis, tum iunipero pumila, carduiſque horrebat, adeò vt facile vtiq; ibi vel verus lupus in inſidiis latere potuiſſet. Poſtquam ergo illic ſemet occultaſſet Dorco, tempus quo potũ agerentur greges præſtolabatur, nec leuem concipiebat ſpẽ, fore vt habitu illo perterrefactam Chloen ſuis manib. comprehẽderet. Pauxillũ interlabitur temporis, & Chloe pecora ad fontem compellebat, Daphnide relicto, qui frõdes virides decutiebat, quas ſcilicet pabulũ hœdis poſt paſtionem daret. Atq; canes ouium & caprarũ cu-

σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτου κράνος. ἐκθηριώσας δὲ αὑτὸν, ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομήν. ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῇ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λοχῶν. ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην. χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομήν. καὶ οἱ κύνες οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες, καὶ τῶν αἰγῶν ἑπό-

τῶν ἑπόμενοι, οἷα δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίας περιεργίᾳ κινούμενον ὑλακτήσαντες, ὥρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον· καὶ περισχόντες πρὶν ὅλως ἀναστῆναι διὰ ἔκπληξιν, ἔδακνον μετὰ κράτους. τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος φρουρούμενος, ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ· ἐπεὶ δὲ ἥτε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θέαν διαταραχθεῖσα, τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθόν· οἵ τε κύνες περισπῶντες τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἥπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμώξας, ἱκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη παρόντα. τοὺς μὲν κύνας δὴ ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἡμέρωσαν· τόν τε Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγήν, ἀπένιψαν τὰ δήγματα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ

ſtodes Chloen ſequuti, allatrato Dorcone, vtpote qui odora canum vi imminente ſe mouiſſet, veluti in lupum impetum fecere, & correpto priuſquam totus ob cõſternationem adſurrexiſſet, acres morſus intulere. Tunc igitur ne manifeſtò proderetur metuens, pelle, qua tegebatur, munitus, inter frutices tacitus iacére pſeuerauit. Vbi verò Chloe ad primũ intuitum exterrita Daphnin inclamauit auxiliatorem, vſque canes incircùm pellem diripientes, corpori ipſi dentes infixerunt, ibi magno cum eiulatu ſupplicitet Daphnidis (qui iam aduenerat) & puellæ auxiliũ implorare cœpit. Canes itaque conſueta inclamatione celeriter mitigauerunt, Dorconem autẽ femora & humeros lacerum ad fontem deduxerunt, atque morſus ipſius, vbi dentium adparebant impreſ-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ſiones, abluerunt, commanſumq; corticem viridem vlmi ſuperimpoſuerunt. Atq; ob imperitiam amatoriorum facinorũ luſum paſtoralem deputantes, quod pellem induiſſet Dorco, nihilq; idcirco cõmoti, ſed etiam verbis leuare dolorem ipſius conati, aliquatenus manib. ductum dimiſerunt. Et is quidem tantillum à periculo » abfuit, exque canis, quod aiunt, non lupi rictu ſaluatus, medicinã corpori adhibuit. Daphnis verò & Chloe multo labore in noctem vſq; defatigati fuere capellas & oues palabundas congregando. Territæ namq; pelle lupina, & canum latratu turbatæ, aliæ petras ſcanderant, alię mare vſq; curſu ſe proripuerant: tametſi edoctę eſſent nõ minus voci parere, quã fiſtula mulceri, manuſque crepitu compelli. Tunc verò timor obliuionem om-

ἐμβολαὶ, καὶ διαμασησάμενοι φλοιὸν χλωρὸν πτελέας ἐπέπασαν· ὑπό τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν παιδιὰν νομίζοντες τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δέρματος, οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ παραμυθησάμενοι καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγήσαντες ἀπέπεμψαν. καὶ ὁ μὲν κινδυνεύσας παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, καὶ σω- « θεὶς ἐκ κυνὸς, φασιν, οὐ λύκου στόματος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα. ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλίη κάματον πολὺν ἔχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας καὶ τὰς ὄϊς συλλέγοντες. ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι· αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον· αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. καίτοιγε ἐπεπαίδευντο καὶ φωνῇ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλγεσθαι καὶ χειρὸς παταγῇ συλλέγεσθαι. ἀλλὰ

τότε

τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε, καὶ μόγις, ὥσπερ λαγὼς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὑρίσκοντες, εἰς ἔπαυλιν ἤγαγον. ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοιμήθησαν βαθὺν ὕπνον, ϗ » τῆς ἐρωτικῆς λύπης φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. αὖθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια· ἔχαιρον ἰδόντες, ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες· ἤλγουν ἤθελόν τι· ἠγνόουν ὅ, τι θέλουσι. τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν, φίλημα, τὴν δὲ, λουτρὸν ἀπώλεσεν. ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. ἦρος οὖν ἤδη τέλη, καὶ θέρους ἀρχὴ, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ: δένδρα ἐν καρποῖς· πεδία ἐν ληΐοις· ἡδεῖα μὲν τεττίγων ἠχὴ· γλυκεῖα καὶ ἡ τῆς ὀπώρας ὀδμὴ· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχή. εἴκασεν ἄν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν, ἠρέμα ῥέον-

nium ipſis inieccrat, vixq; tandem ceu lepóres ex veſtigiis indagatas ad caſas deduxerunt. Illa nocte ſola profundè dormitarunt, eamq; defatigationem experti ſunt amatoriæ paſſionis remedium. « Quamprimum autẽ dies rediit, ſimilem rurſus in modũ ſe adfici ſentiebant. Læti erant ſi ſe inuicem videbant; mœſti, ſi fortè pauliſper eos ſeparari contigerat; ſua voluntate dolebãt; quidnam vellent tamen neſciebant. Hoc norant ſolum, quod hunc oſculum, illam lauatio perdidiſſet. Inſuper etiam ipſos anni illud tempus exurebat. Ver iam finiebat, & æſtas oriebatur, omniaq; vigebant, arbores fructibus, campi ſegetibus lęti. Iucundus tum cicadarũ ſtrepitus pſonabat, & ſuauis nõ minus fructuũ odor erat, nec ingratus certè ouium balatus.

Coniectaſſet quoq; nonnullus fluuios ita leniter

labentes cantillare,& ventos,qui pinus inflabant, fiſtulare, pecoraqae amore languentia humi decumbere, ſolem deniq; tanquã elegantiæ amatorem omnes vt veſtes abiicerẽt ſubigere. Daphnis igitur hiſce cunctis incenſus, fluminibus ſeſe immergebat, & quandoq; lauabat, quandoq; verò piſces ludentes & vagantes captabat, ſæpe etiã potabat, veluti ſic inteſtinum æſtum reſtincturus. Chloe poſtquam oues multaſq; è capris mulſiſſet, longo dein tempore in cogendo lacte erat occupata. Muſcę namq; erant ipſi graues tum moleſtando tum mordendo, ſi abigerẽtur. Poſt illa facie abluta pinus ramis ſe coronabat,& hinnuli pelle ſuccingebat, mulctráliq; vino & lacte repleto, communi ſimul cum Daphnide potu fruebatur. Meridie verò ingruente, tum demũ ca-

πας, καὶ τοὺς ἀνέμους συρίττειν, ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας, καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπτειν χαμαὶ, καὶ τὸν ἥλιον φιλόκαλον ὄντα πάντας ἀποδύειν. ὁ μὲν οὖν Δάφνις θαλπόμενος τούτοις ἅπασιν, εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐνέβαινε· καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο· ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα· πολλάκις δὲ καὶ ἔπινεν, ὡς τὸ ἔνδοθεν καῦμα σβέσων. ἡ δὲ Χλόη μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς ὄϊς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολλὰς, ἐπὶ πολὺ μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα. δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο. τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος ἐστεφανοῦτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε. τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγίνετο

ἤδη

ἤδη τῶν ἀφθαλμῶν ἅλωσις αὐτοῖς. ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὁρῶσα τὸν Δάφνιν, ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι δυναμένη: ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ Νυμφῶν ὁρᾷν. ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἁρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον φιλήσας τὸν στέφανον· ἡ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ φιλήσασα. ἤδη ποτὲ καὶ μήλοις ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίναντες τὰς κόμας. καὶ ἡ μὲν εἴκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην ὅτι μέλαινα, μύρτοις. ὁ δὲ, μήλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν. καὶ

ptura ocellorũ inter ipſos mutua exiſtebat. Chloe enim ſi nudum conſpiceret Daphnin, floridiſſimam in pulchritudinem ſe incidiſſe ſentiebat, ideoq; liqueſcebat, & ne minimã quidem in ipſo particulam reprehendere poterat : Daphnis viciſſim ſi in pelle hinnulina corollaque pinea Chloen ſibi mulctram porrigere intueretur, vnam è Nymphis, quæ in antro, ſe videre rebatur. Ipſe ergo pinu de capite Chloes detracta hanc ſibi imponebat, oſculis tamen prius corollæ impreſſis. Chloe contrà veſtem illius, quum lauaret nuduſq; ageret, prius & ipſa oſculata, induebat. Iam aliquãdo & pomis ſe inuicem petebant, capitaque mutuo ornabant capillis diſcriminatis. Et Chloe comam Daphnidis, quod nigra eſſet, myrtis: Daphnis verò faciẽ Chloes, quod lactea atque ſubrubicunda eſſet, pomo aſſimilabat. Docebat eam & fiſtula canere, ſimulque

ea inſpirare cœperat, fiſtulam rapiendo labellis ipſe calamos percurrebat. Videbatur ſanè aberrantē dirigere velle, ſed ſpecioſo prætextu per fiſtulā Chloē oſculabatur. Contigit verò, quum per meridiem fiſtula luderet, & pecora in vmbra quieſcerēt, Chloen imprudentē obdormiſcere. Deprehenſo hôc, Daphnis fiſtulā depoſuit, totamq; ipſam inſpectare auſus eſt inſatiabiliter, quippe qui nihil tum uereretur, ſimulq; ad ipſam leniter
„ ſubloqui cœpit: Qua-
„ les dormiunt ocelli! Qua-
„ liter autem ſpirat oſculum!
„ neque poma certò taliter,
„ neq; arbuſta. Verum ſua-
„ uiari quidem metuo. Re-
„ mordet namq; ſuauiū cor,
„ & non ſecus atq; nouum
„ mel, inſanire facit. Timeo
„ itidem ſi oſculum ipſi de-
„ derim, ne ſomnum excu-
„ tiam. O garrulas cicadas!
„ dormire ipſam non ſinunt,

ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχε· καὶ ἐδόκει μὲν ἁμαρτάνουσαν διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει. συρίττοντος δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη κατανυστάξασα. φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταθέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγ-
γετο· οἷοι καθεύδουσιν “
ὀφθαλμοί; οἷον δὲ ἀπο- “
πνεῖ τὸ στόμα; οὐδὲ τὰ μῆ- “
λα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λό- “
χμαι. ἀλλὰ φιλεῖν μὲν “
δέδοικα, δάκνει τὸ φίλη- “
μα τὴν καρδίαν, καὶ ὥ- “
σπερ τὸ νέον μέλι, μαίνε- “
σθαι ποιεῖ. ὀκνῶ μὴ καὶ φι- “
λήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. ὢ “
λάλων τεττίγων, οὐκ ἐάσου- “

„ σιν αὐτὴν καθεύδειν μέ-
„ γα ἠχοῦντες! ἀλλὰ καὶ
„ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι
„ παίουσι μαχόμενοι. ὢ
„ λύκων ἀλωπέκων δειλο-
„ τέρων, οἳ τούτους οὐχ ἥρ-
πασαν. ἐν τούτοις ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ φεύγων χελιδόνα θηρᾶσαι θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον Χλόης· καὶ ἡ χελιδὼν ἑπομένη, τὸν μὲν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἐγγὺς διὰ τὴν δίωξιν γινομένη, τῶν παρειῶν αὐτῆς ἥψατο, ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα τὸ πραχθὲν, μέγα βοήσασα τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα ἔτι πλησίον πετομένην, καὶ τὸν Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπέματτεν, ἔτι καθεύδειν θέλοντας. καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἱκέτῃ χάριν ὁμολογοῦντι τῆς σωτηρίας. πάλιν οὖν ἡ Χλόη

quia ita valide perſtrepũt. «
At & hirci cornibus ſe fe- «
riunt pugnamque conſe- «
runt. O lupos vel vulpibus «
ignauiores, quod hoſce nõ «
rapuere! Tales dum ſermones ſereret, cicada fugiens hirundinem, quæ ipſam capere volebat, in gremium Chloes decidit. Atque hirundo inſequens, illam quidem adprehẽdere nequiit, alis verò, quoniam ita proximè propter inſectandi auiditatem adúolaret, genas puellæ attigit, quę ignara, quid actum fuiſſet, magno cum clamore è ſomnis exiliit. Quum autem vidiſſet & hirundinem propè adhuc volantem, & Daphnin ſuper hoc metu ridentem, timere deſtitit, & oculos adhuc dormiturientes abſterſit. Ibi cicada ex gremio inſonuit non ſecus ac ſi ſupplex pro ſalute gratiam profiteretur. Iterum ergo Chloe valide ex-

clamauit. Daphnis verò riſum tenere haud quiuit, eaq; occaſione arrepta in ſinũ puellæ manus immiſit, optimamq; cicadam, ne quidem in dextera ſilentem extraxit. Videns eam Chloe gaudio perfundi cœpit, atque baſiauit, arreptamq; iterum gremio iniecit garrientem. Ad hoc ipſos interdum palumbes ex ſylua paſtorale quiddã canens oblectabat. Chloe autem diſcẽdi cupida, quũ quæreret, quid ſibi vellet palũbes, Daphnis eã edocuit fabulam quæ vulgo iactabatur: Erat virgo, puella, pariter vt tu formoſa, quæ ſimiliter in flore ætatis haut pauciores quàm tu boues paſcebat. Eadem vtiq; & perita cantandi erat, bouesq; ipſius modulatione adeò capiebãtur, vt neque pedi ictu, neq; ſtimuli inflictu inter paſcendũ opus haberet: verum ſub pinu ſedens, & coronam ex eadem pinu gerens, cantu

μέγα ἀνεβόησεν· ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε. καὶ προφάσεως λαβόμενος, καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει τὸν βέλτιστον τέττιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα. ἡ δὲ ἥδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε, καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλοῦντα. ἔτερψεν αὐτούς ποτε φάττα βουκολικὸν ἐκ τῆς ὕλης φθεγξαμένη. τῆς Χλόης ζητούσης μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις μυθολογεῖν τὰ θρυλλούμενα. ἦν παρθένος, παρθένε οὕτω καλή, καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. ἦν ἄρα καὶ ᾠδική, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ, οὔτε κέντρου προσβολῇ. ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν καὶ στεφανωσαμένη πίτυϊ, ᾖδε πᾶνα καὶ τὴν

,, πίτυν, καὶ αἱ βόες τῇ φωνῇ
,, παρέμενον. παῖς οὐ μακρὰν
,, νέμων βοῦς, καὶ αὐτὸς καλὸς,
,, ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, φι-
,, λονεικήσας πρὸς τὴν μελω-
,, δίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡ-
,, δεῖαν ὡς παῖς φωνὴν ἀντε-
,, πεδείξατο. καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ
,, τὰς ἀρίστας ἐς τὴν ἰδίαν ἀ-
,, γέλην θέλξας ἀπεβουκόλη-
,, σεν. ἄχθεται ἡ παρθένος τῇ
,, βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττῃ
,, τῆς ᾠδῆς· καὶ εὔχεται τοῖς
,, θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν
,, οἴκαδε ἀφικέσθαι. πείθον-
,, ται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι τήνδε
,, τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον,
,, μουσικὴν ὡς ἐκείνην. καὶ
ἔτι νῦν ᾄδουσα μηνύει τὴν
,, συμφορὰν, ὅτι βοῦς ζητεῖ
πεπλανημένας. τοιάσδε τέρ-
ψεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖ-
χε. μετοπώρου δὲ ἀκμάζοντος
καὶ τοῦ βότρυος, Τύριοι λῃσταὶ
Καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν,
ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν βάρβαροι

cantu Pana & pinum re- «
ſonabat, boueſq; à voce i- «
pſius haud abſcederant. «
Adoleſcens non procul in- «
de boues paſcens, & ipſe «
pulcher, virginiq; canendi «
artificio nihil cedens, ſua- «
uiſſimum iſtum cantũ æ- «
mulatus, altiorem vocem «
prout maſculus, ſed & dul- «
cem vti puer contrà reddi- «
dit, & ſic octo è bobus ad «
ſua armenta demulcendo «
perductos, abgregauit. In- «
dignè tulit puella hoc da- «
mnum armento datũ, ſeq; «
cantu inferiorem extitiſſe, «
& ſtatim preces ad Deos «
cõcepit, quo in auem mu- «
taretur, priuſquam domũ «
deueniret. Adnuũt Dii, & «
hanc in auem, montanam «
ſicuti virginẽ quæ in mon- «
tib. pauerat, & cantabun- «
dã, qualis itidẽ illa fuerat, «
transformant; eaq; adhuc «
iam canens iſtũ caſum indicat, quod boues quæ- «
rat à ſe abductos. Tales has oblectationes ipſis æſtiuum dabat tempus. Autumno verò adulto & vuis matureſcentib. Tyrii latrones ſumpta hemiolia (nauigii hoc genꝰ Carica) ne fortè Barbari

viderentur, agros adnauigabant, & gladiis dimidiiſque thoracibus armati egreſſi, quæcunq; ſub manus venirēt, fragrantia vina, vim magnam frumenti, mel vnà cum fauis diripiebant. Boues quoq; aliquot de Dorconis grege abegerunt, & Daphnin iuxta mare vagantem ceperunt. Chloe namq; veluti puella, metu paſtorum ferocium ſeriùs Dryantis oues educere ſolebat. Vt verò adoleſcentem magnum iuxta & elegantem piratæ viderūt, quiq; penſior, quā alia ex agris rapta, eſſet, nō amplius vllam circa capras vel reliquos agros moram curioſè ducendam rati, ipſum flentem, omniſq; inopem cōſilii, & vehementer Chloes nomē ingeminantem ad nauem traxerunt. At q; illi ora iam ſoluta & remis manib. iniectis, in altū abnauigarunt, quū Chloe iam oues educeret,

περιέχον τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἐκβάντες σὺν μαχαίραις καὶ ἡμιθωρακίοις, κατέσυρον πάντα τὰ εἰς χεῖρας ἐλθόντα· οἶνον ἀνθοσμίαν· πυρὸν ἄφθονον· μέλι ἐν κηρίοις· ἤλασάν τινας καὶ βοῦς ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης, λαμβάνουσι καὶ Δάφνιν περὶ τὴν θάλατταν ἀλύοντα. ἡ γὰρ Χλόη βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος, φόβῳ τῶν ἀγερώχων ποιμένων. ἰδόντες δὲ μειράκιον μέγα καὶ καλὸν, κρεῖττον τῆς ἐξ ἀγρῶν ἁρπαγῆς, μηκέτι μηδὲν εἰς τὰς αἶγας, μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς περιεργαζόμενοι, κατῆγον αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν κλαίοντα καὶ ἠπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλοῦντα. καὶ οἱ μὲν, τὸ πεῖσμα ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαγος. Χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ ποίμνιον σύριγ-

σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα. ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ Δάφνιδος ἀεὶ μεῖζον αὐτὴν βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ, καὶ τὴν σύριγγα ῥίπτει· δρόμῳ δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα παραγίνεται δεησομένη βοηθεῖν. ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων αἵματος πολλοῦ φερομένου. ἰδὼν δὲ τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα
„ λαβών, ἐγὼ μέν, εἶπε,
„ Χλόη τεθνήξομαι μετ'
„ ὀλίγον· οἱ γάρ με ἀσε-
„ βεῖς λῃσταὶ περὶ τῶν βοῶν
„ μαχόμενον, κατέκοψαν
„ ὡς βοῦν. σὺ δέ μοι καὶ
„ Δάφνιν σῶσον, κἀμοὶ τι-
„ μώρησον, κἀκείνους ἀπό-
„ λεσον. ἐπαίδευσα τὰς βοῦς
„ ἤχῳ σύριγγος ἀκολουθεῖν, καὶ
„ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς κἂν
„ νέμωνταί μοι μακράν. ἴθι

fiſtulamq; nouam Daphnidi munus adportaret. Quæ vt capellas cõſternatas vidit, & Daphnin magis magisq; ſe inclamantem audiuit, ouium ſtatim curã omnẽ abiecit, & fiſtula proiecta curriculo ad Dorconem percurrit, petitum vt ferret ſuppetias. Atqui is vulneribus atrocibus conciſus ab latronibus & paululum adhuc ſpirans, ſanguine cõfertim erumpente, iacebat proſtratus. Viſa tamẽ Chloe & exiguo prioris amoris igniculo exſuſcitato; Ego quidem, dixit, «
Chloe, iamiam mortuus «
fuero: ſacerrimi namq; la- «
trones boues me defen- «
dentem ſicuti bouem cæ- «
ciderunt. Tu verò mihi & «
Daphnin ſeruaris, & me «
vlciſcere, ſicque illos ma- «
lè perde. Adſueſeci boues «
meos fiſtulę ſequi ſonum, «
huiuſque carmen conſe- «
ctari, licet mihi deprocul «
paſcantur. Ageſis igitur f- «

„ ſtulam hanc cape, & car-
„ men illud infla, quod Da-
„ phnin ego olim, te verò
„ poſtea Daphnis docuit,
„ quodq; inde contigerit, fi-
„ ſtulæ illi & bobus quæ illic
„ detinētur curæ fuerit. Do-
„ no verò tibi & hanc ipſam
„ fiſtulam, cuius ope cōten-
„ dens multos tam bubulcos
„ quàm caprarios vici. At tu
„ me viuentē adhuc pro hi-
„ ſce oſculator, moxq; fato
„ functum lugeto, ſiq; con-
„ ſpicata fueris alium qui bo-
„ ues paſcit, mei memor e-
ſto. Et Dorco quidem his dictis ſuauioque poſtremo dato, ſimul cum ſuauio atque voce animam amiſit. Chloe autē ſumpta fiſtula labellis inſerere ipſam & ſibilare quantū poteſt: Boues ſtatim audire, & melos agnoſcere, vnoq; ſaltu, edito mugitu, in mare impetuoſè proiicere. Violento autem inſultu alterum in latus nauis facto, exque caſu boum profundo mari

δὴ λαβοῦσα τὴν σύριγ- “
γα ταύτην, ἔμπνευσον αὐ- “
τῇ μέλος ἐκεῖνο, ὃ Δά- “
φνιν ἐγώ ποτε ἐδιδαξά- “
μην, σὲ δὲ Δάφνις. τὸ δὲ “
ἐντεῦθεν τῇ σύριγγι μελή- “
σει, καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ. “
χαρίζομαι δὲ καὶ τὴν σύ- “
ριγγα αὐτήν, ᾗ πολλοὺς ἐ- “
ρίζων καὶ βουκόλους ἐνίκη- “
σα καὶ αἰπόλους. σὺ δὲ αἰ- “
τὶ τούτων, καὶ ζῶντα ἔτι “
φίλησον, καὶ ἀποθανόντα “
κλαῦσον· κἂν ἴδῃς ἄλλον “
νέμοντα τὰς βοῦς, ἐμοῦ “
μνημόνευσον. Δόρκων μὲν τοσαῦτα εἰπὼν καὶ φίλημα φιλήσας ὕστατον, ἀφῆκεν ἅμα καὶ τῷ φιλήματι καὶ τῇ φωνῇ τὴν ψυχήν: ἡ δὲ Χλόη λαβοῦσα τὴν σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο· καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ ὁρμῇ μιᾷ μυκησάμεναι, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. βιαίου δὲ πηδήματος εἰς ἕνα τοῖχον τῆς νεὼς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς ἐμπτώσεως τῶν βοῶν κοίλης

κοίλης τῆς θαλάττης διαστάσης, στρέφεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυται. οἱ δὲ ἐκπίπτουσιν οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. οἱ μὲν γὰρ λῃσταὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ ἐνεδέδυντο, καὶ κνημῖδας εἰς μέσην κνήμην ὑπεδέδεντο. ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυπόδητος ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, καὶ ἡμίγυμνος ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καύματος. ἐκείνους μὲν οὖν ἐπ' ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὅπλα κατήνεγκεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥᾳδίως ἀπεδύετο, περὶ δὲ τὴν νῆξιν ἔκαμνεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς μόνοις. ὕστερον δὲ παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδαχθείς, εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βοῦς, καὶ δύο βοῶν δύο κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκομίζετο μέσος ἀλύπως καὶ ἀπό-

dehiſcente, nauis vertitur, & fluctu concurſante, it peſſum, quiq; in ea excidunt, impari tamen ſpe ſalutis. Latrones etenim gladiis accincti, & ſemithoracibus induti ſquammatis, ocreiſq; ad media crura vſque calceati erāt. Daphnis autem diſcalceatus, qualis in campo paſcere ſolebat, atque ſeminudus, vtpote quum adhuc æſtiui ardores ferueſcerent. Quapropter illos poſtquam pauliſper nataſſent, in imum fundum arma detulerunt. Daphnis contrà veſtem facilè exuebat, in natando tamen non parum laborabat, quippe antea in fluuiis tantum nare ſolitus. Tandem verò ab neceſſitate quid faciendum eſſet edoctus, in medios boues irruit, & duorum boum alterutris cornibus vtraque manu adprehenſis, abſque moleſtia & abſque labore intermedius fere-

batur, veluti currum age-
» ret. Natat autem in tantũ
» bos, in quantum neq; ho-
» mo vnquam queat, & tan-
» tum in nando ab aquatili-
» bus auibus, ipſiſq; piſcibus
» vincitur: neq; vtique bos
» natando perierit, niſi ipſi
» vngularum vngues peni-
» tus humore emoliti circũ-
» decidant. Teſtimonium
» præbent dicto ad hoc vſ-
» que tempus plurimi maris
» loci, qui Bouis traiect⁹ ad-
pellãtur. Seruatus fuit ſanè hoc modo Daphnis, duo pericula præter ſpem omnem effugiendo, latrocinium atq; naufragium. Egreſſus autem Chloen in terra ridentẽ ſimul ſimulque plorantem inuenit, inque eius gremium cadit, & quid ſibi ſibilo iſto edito voluerit, percunctatur. Ipſa itaq; illi omnia enarrat, vt ad Dorconem currere cœperit, boum inſueſactionem, quomodo exſibilare iuſſa fuerit, quodque diem ſuum

νως, ὥσπερ ἐλαύνων ἅμαξαν. νήχεται δὲ ἄρα βοῦς ὅσον οὐδὲ ἄνθρωπος· μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνίθων, καὶ αὐτῶν ἰχθύων. οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βοῦς νηχόμενος, εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γινόμενοι. μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάσσης Βοὸς πόροι λεγόμενοι. ἐκσώζεται μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνις, δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πᾶσαν διαφυγών, λῃστηρίου καὶ ναυαγίου. ἐξελθὼν δέ, καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελῶσαν ἅμα καὶ δακρύουσαν εὑρών, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυνθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν; ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα τὸν δρόμον τὸν ἐπὶ τὸν Δόρκωνα· τὸ παίδευμα τῶν βοῶν· πῶς κελευσθείη συρίσαι· καὶ ἔτι τί-

θησι

θνήκει Δόρκων, μόνον αἰ-
δεσθεῖσα τὸ φίλημα οὐκ
εἶπεν. ἔδοξε δὴ τιμῆσαι
» τὸν εὐεργέτην, καὶ ἐλθόν-
τες μετὰ τῶν προσηκόν-
των, Δόρκωνα θάπτουσι
τὸν ἄθλιον. γῆν μὲν οὖν
πολλὴν ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ
ἥμερα πολλὰ ἐφύτευσαν,
καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν
ἔργων ἀπαρχήν· ἀλλὰ καὶ
γάλα κατέσπεισαν, καὶ
βότρυας κατέθλιψαν, καὶ
σύριγγας πολλὰς κατέ-
κλασαν· ἠκούσθη καὶ τῶν
» βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα,
» καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθη-
» σαν ἅμα τοῖς μυκήμα-
» σιν ἄτακτοι, καὶ ὡς ἐν
» ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰ-
» πόλοις ταῦτα. θρῆνος ἦν
» τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ
» τετελευτηκότι. Μετὰ τὸν
τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει
τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη πρὸς
τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα,
εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦ-
σα, καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον
Δάφνιδος ὁρῶντος, ἐλού-
σατο τὸ σῶμα, λευκὸν καὶ

Dorco obierit; oſculũ ſo-
lum pudore præpedita nõ
dixit. Placuit tũ benè me- «
ritum honore proſequi,
venienteſq; cum ipſius ne-
ceſſariis infelicem Dorco-
nem ſepeliunt. Terram ni-
mirum multam iniecerũt,
& plãtas ſatiuas magna co-
pia illic plantauerunt, ipſi-
que operum primitias ſuſ-
penderunt. Ad hoc & lac
libarunt, vuas compreſſe-
rũt, & fiſtulas paſtoritias a-
liquãmultas confregerunt.
Auditi fuere & boum mu- «
gitus miſerabiles, curſatio- «
neſq; quædam incompoſi- «
tæ ſimul cum mugitib. ſunt «
conſpectæ, & ceu inter pa- «
ſtores & caprarios iſta agi- «
tabantur. Lamẽtatio quæ- «
dam boum ſuper bubulco «
defuncto erat. Dorconis
ſepultura peracta Chloe
Daphnin ad Nymphas du-
ctũ, inq; antrum introdu-
ctum abluit, ipſaque ſimul
tunc primũ Daphnide in-
ſpectãte corpus lauit, can-

didum & mundũ iam antea ob eximium formę decus, nilque lauacrorum ad pulchritudinem indigens: mox floribus collectis, qui quidem tum temporis uirebant, ſtatuas coronarũt, & Dorconis fiſtulã in petra donarium adpenderũt. Deinde abeuntes, quid capræ, quid oues agerent, reuiſebant, quæ omnes iacebant, & nec paſtum curabant, nec balatum emittebant, ſed Daphnin, puto & Chloen ab conſpectu remotos deſiderabant. Quũ igitur, viſo hoc, tum ſolitũ inclamaſſent, tum ſibilum ſuſtuliſſent, illæ continuò exſurgere & paſcere cœperunt; capellæ autem fremebundæ ſalierunt, veluti ob ſalutem caprarii familiaris lætæ. Attamen Daphnis vt gauderet animum inducere nõ poterat, quod Chloen nudam, illamque prius latentem formæ Venerẽ detectã vidiſſet: quin

καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον. καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα, τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα. καὶ μετὰ τοῦτο ελθόντες, επεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα. τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε νεμόμενα, μήτε βληχώμενα· ἀλλ' οἶμαι τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες καὶ ἐσύριξαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου. οὐ μὴν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχὴν, ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν

τὴν καρδίαν ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμά ποτε μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτόν· ποτὲ δὲ ἐπέλιπε, καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάσσης φοβερώτερον· ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λῃσταῖς μένειν, οἷα νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ » ἔρωτος λῃστήριον.

corde, quod quaſi à venenis exedebatur, doloré altũ ſentiebat, & ipſum ſpiritum interdum confertim quaſi quis ſe perſequeretur efflabat, quandoque verò deficiebat, veluti in priori curſura eo inſũptò. Videbatur lauatio mari ipſo magis eſſe formidáda, & arbitrabatur animũ adhuc inter latrones agere, quippe qui adoleſcens agreſtis, latrociniiq; amoris « adhuc eſſet ignarus.

didum & mundũ iam antea ob eximium formę decus, nilque lauacrorum ad pulchritudinem indigens: mox floribus collectis, qui quidem tum temporis uirebant, ſtatuas coronarũt, & Dorconis fiſtulã in petra donarium adpenderũt. Deinde abeuntes, quid capræ, quid oues agerent, reuiſebant, quæ omnes iacebant, & nec paſtum curabant, nec balatum emittebant, ſed Daphnin, puto & Chloen ab conſpectu remotos deſiderabant. Quũ igitur, viſo hoc, tum ſolitũ inclamaſſent, tum ſibilum ſuſtuliſſent, illæ continuò exſurgere & paſcere cœperunt; capellæ autem fremebundæ ſalierunt, veluti ob ſalutem caprarii familiaris lætæ. Attamen Daphnis vt gauderet animum inducere nõ poterat, quod Chloen nudam, illamque prius latentem formæ Venerẽ detectã vidiſſet: quin

καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον. καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα, τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα. καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε νεμόμενα, μήτε βληχώμενα· ἀλλ' οἶμαι τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου. οὐ μὴν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχὴν, ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν

τὴν καρδίαν ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμά ποτε μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτόν· ποτὲ δὲ ἐπέλιπε, καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάσσης φοβερώτερον· ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λῃσταῖς μένειν, οἷα νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ
» ἔρωτος λῃστήριον.

corde, quod quaſi à venenis exedebatur, doloré altũ ſentiebat, & ipſum ſpiritum interdum confertim quaſi quis ſe perſequeretur efflabat, quandoque verò deficiebat, veluti in priori curſura eo inſũptò. Videbatur lauatio mari ipſo magis eſſe formidãda, & arbitrabatur animũ adhuc inter latrones agere, quippe qui adoleſcens agreſtis, latrociniiq; amoris «
adhuc eſſet ignarus.

SVMMARIVM LIBRI ſecundi.

Vindemia celebratur. Poſt ad paſtũ redeunt Daphnis & Chloe. Superuenit ipſis Philetas bubulcus, deque Cupidine & amore ſermonem habet longum. Amor inter ipſos creſcit. Interim Methymnæi iuuenes ſui oblectandi veniunt in agros Mitylenæos, & venatui, aucupio, & aliis voluptatib. indulgent. Nauem, amiſſo rudente, vimine alligãt litori. Vimen rodit capella. Nauis plena argẽti & opum venti vi abripitur. Methymnæi irati autorem inquirunt, & nacti Daphnin malè multant. Aduolant ruſticani ad opem ferendam. Philetas conſtituitur iudex. Accuſat Methymnæ[illegible]. Reſpondet Daphnis. Datur lis ſecundum Daphnin. Vi agentes tum Methymnæi à ruſticis accepti fuſtib. ſe in fugam dant. Reueniunt domum, publicè de iniuria illata (falsò re expoſita) conqueruntur. Methymnæi ſtatim Bryaxin ſtrategum cum decem nauibus mouere iubent contra Mitylenenſes omnium inſcios. Agunt, ferũt obuia quæq; Chloen ſimul, & celeriter abnauigant. Daphnis, hoc cognito, mori vult. Eum ſolantur Nymphæ. Pan immittit terrorem (qui graphicè deſcribitur) Methymnæis, & ducem eorum in ſomnis monet, reducat ſtatim Chloen. Paret dux, & ſic ad Daphnin lætum læta illa reuertitur. Agitant ferias Pani, aduenitq; Philetas. Lamo narrat fabulam de fiſtula. Philetas fiſtulam ſuam artificioſiſſimam dono dat Daphnidi. Daphnis & Chloe inter ſe amatorium iuramentum coniurant.

LONGI

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ποιμανικῶν

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ἤδη δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπειγόντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ δὲ, ἀῤῥίχους ἔπλεκεν· ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς ἐς βότρυος τομὴν· καὶ ἑτέρῳ, λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο. ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν

LONGI SOPHISTÆ Paſtoralium

LIBER SECVNDUS.

AVTVMNO iam adulto, vrgenteque vindemia, vnuſquiſque per agros in opere eſſe: alius torcularia reparare: alius dolia extergere: alius contexere corbulas. Erat qui ſibi falculã ad racemi capturam procurabat: erat qui lapidem aptum ad preſſanda vinacea: & alius, vt bacillus aridus bene dedolatus ad manus ſibi eſſet prouidebat; quo ſcilicet prælucente lumine tempore nocturno muſtum ferre poſſet. Quapropter Daphnis & Chloe quoque ouibus tunc & capellis inſuper habitis manuũ operas in-

ter ſe mutuas tradidere. Daphnis nempe in corbib. portabat vuas, eaſq; lacubus iniectas calcabat, indeque in dolia vinum inferebat. Chloe auté cibũ vindemiatorib. parabat, potumq; iiſdem miſcebat vinum vetuſtius, atq; ex humiliorib. vitibus vuas colligebat. ,, Omne namq; circa Leſbũ vitium genus iacet, vite non erecta, neq; arbuſtiua, (quæ arbores ſcandere ſolet) ſed deorſũ palmites protendit, adinſtarq; hederæ ſerpit, & vel infans vtiq;, cui modo manus à faſciis laxatæ ſint, racemũ poterit attingere. Vt igitur ſolet in feſto Bacchi. & vini natalib. mulierculæ ex propinquis agris aduocatæ, vt rem ſua opera adiuuarent, illæ Daphnidi oculos adiiciebât, laudibuſque quaſi pulchritudine Baccho parem celebrabát. Quin & audaciorum nonnulla oſculũ ipſi oggerere auſa fuit; quæ res ſicuti

ἀλλήλοις μετεδίδοσαν· ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀῤῥίχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον· ἡ δὲ τροφὴν παρεσκεύαζε τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶνον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα. « πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἡ ἄμπελος ταπεινὴ, οὐ μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδράς· ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα ἀποτείνουσα, καὶ ὥσπερ κιττὸς νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἀφίκοιτο βότρυος ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος. « οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει· αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῄνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος. καί τις τῶν θρασυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δά-

Daphnin

φυιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς ἔρριπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὥσπερ ἐπί τινα Βάκχην Σάτυροι μανικώτερον ἐπῄδων, καὶ ηὔχοντο γενέσθαι ποίμνια, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι. ὥστε αὖ πάλιν, ἡ μὲν ἥδετο· Δάφνις δὲ ἐλυπεῖτο. εὔχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν βληχωμένων. καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον· ἔδει δὲ οὐκέτι οὐδὲν πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν βότρυς αὐτοῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. οὐδὲ τὴν

Daphnin inflammauit, ita ſanè Chloæ fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloen iactabant, & non ſecus ac ſuper aliqua Baccha Satyri inſaniorem in modum cantabant: eratq; illis in votis oues fieri, atq; ductu puellæ paſci. Itaque fiebat vt viciſſim ipſa quidem voluptatem caperet; Daphnis cōtrà dolore pūgeretur. Proinde exoptabant vt finem vindemia quamprimū acciperet, quo ipſi agros conſuetos repetere, proq; iſthac inſubida vociferatione fiſtulam, aut greges ſuos balabūdos audire poſſent. Et quoniam paucis pòſt dieb. vuæ quidē vindemiatæ eſſent; dolia verò muſtū iam recepiſſent, nihilq; præterea eſſet quod manuū plurium operam depoſceret: ibi rurſus greges in campū depulerunt, & perquā lætabundi Nymphas adorauerūt, racemos ipſis in palmitibus vindemiæ primitias, adportantes. Neq;

Digitized by Google

verò priori tempore negligenter vnquã prætergredi ſolebant Nymphas; ſed ſemper vtiq; quum paſtum exirent, adſidebant, quum ex paſtione redirent eaſdẽ venerabantur, & omnino aliquid, vel floſculum vel pomum, vel vireſcentium foliorum cumulum, vel lactis libamen adferebant.
» Atq; huius quidem pietatis poſteà non certè nullã gratiam à Deabus retulerunt: tunc autem quaſi canes, quod aiũt, vinculis ſoluti, ſaltabundi laſciuiebãt, fiſtula ludebant, canebant hircis, ouibuſq; colluctabãtur. Dum ſe ita oblectãt, ſuperuenit ſenex, indutus ſiſyris vel penulâ ſcortea, carbatinis (ruſtici calceamenti hoc genus) calceatus, peram gerens adpenſam, & peram eam veterẽ. Hic ad ipſos quum ſediſſet,
» talia dixit: Philetas, ô pueri, ſenex ego ille ſum; qui ſæpe hiſce Nymphis cecini; qui ſæpe Pani illi fiſtula

πρότερον χρόνον ἀμελῶς οὔποτε παρῆλθον· ἀλλ' ἀεί τε ἀρχόμενοι νομῆς προσηύχοντο, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες, προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος ἢ ὀπώραν, ἢ φυλλάδα χλωράν, ἢ γάλακτος σπονδήν. « καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν θεῶν. τότε δὲ κύνες, φασίν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον τοῖς τράγοις καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον, τερπομένοις δὲ αὐτοῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης σισύρας ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πήραν ἐξηρτημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλησίον καθίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· « Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ· ὃς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς Νύμφαις ᾖσα· πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ

,, ἐσύρισα· βοῶν δὲ πολλῆς
,, ἀγέλης ἡγησάμην μόνῃ
,, μουσικῇ· ἥκω δὲ ὑμῖν εἶδον
,, μηνύσων, ὅσα ἤκουσα ἀπαγ-
,, γελῶν. κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐ-
,, μῶν χειρῶν, ὃν, ἐξ οὗ νέμειν
,, διὰ γῆρας ἐπαυσάμην,
,, ἐξεπονησάμην, ὅσα ὧ-
,, ραι φέρουσι, πάντα ἔχων
,, ἐν αὐτῷ καθ' ὥραν ἑκά-
,, στην. ἦρος ῥόδα, κρίνα,
,, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμ-
,, φότερα: θέρους, μήκω-
,, νες, καὶ ἀχράδες, καὶ
,, μῆλα πάντα: νῦν, ἄμ-
,, πελοι, καὶ συκαῖ, καὶ ῥοιαί,
,, καὶ μύρτα χλωρά. εἰς
,, τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων
,, ἀγέλαι συνέρχονται τὸ
,, ἑωθινόν· τῶν μὲν ἐς τρο-
,, φήν, τῶνδε, ἐς ᾠδήν.
,, συνηρεφὴς γὰρ καὶ κατά-
,, σκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ
,, κατάρρυτος· ἂν περιέλῃ τις
,, τὴν αἱμασιάν, ἄλσος ὁ-
,, ρᾶν οἰήσεται. εἰσελθόντι
,, δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέ-
,, σην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς

ſtula ſum modulatus : & "
qui duxi magna boum ar- "
menta ſolo canendi artifi- "
cio. Venio autem quæ vidi "
vobis indicatũ : quæq; au- "
diui, annunciatũ. Hortus "
eſt mihi meis manib. atq; "
labore factus, quẽ ex quo "
paſcere armenta ob ſene- "
ctutem deſtiti, cœpi exco- "
lere; quæcunq; anni tem- "
pora ferunt, ea omnia in il- "
lo inueniens vnoquoque "
tempore. Vere quidem ibi "
roſę, lilia & hyacinth⁹, vio- "
larumq; ambæ formæ : Æ- "
ſtate, papauera, & pira, po- "
morũq; omne genus. Hoc "
autem tempore autumna- "
li, vites, ficus, malaq; puni- "
ca, & virides myrti. Hunc "
in hortũ auium greges ma- "
tutino tempore, pars pa- "
ſcendi, pars canendi gratia "
coeunt. Opacus namq; eſt "
& vmbroſus, fontibuſque "
ternis irriguus. Si circũ ali- "
quis maceriam ſuſtulerit, "
,, nemus ſe videre putabit. Ingredienti verò mihi "
,, hodiernodie circiter meridiem, ſub malis punicis "

,, & myrtis cõſpicitur puellus myrta & poma punicea tenens, vt lac candidus, & rutilus ſicut ignis, nitiduſq; quaſi qui modò lautus eſſet. Nudus erat, ſolus erat, laſciuiebat non ſecus ac ſi ſuum hortum carperet. Eapropter quidem impetum in eum feci prehendere volens. Metuebam enim, ne iſthac proteruia myrtos, maloſq; punicas mihi confringeret. At ipſe leuiter & facile meas manus effugiebat, nunc ſub roſeta currendo, nunc papaueribus ſe occultando, perinde quaſi perdicis quidam pullus. Sanè ſæpiuſculè fui exercitus ſectando hœdulos lactentes: ſæpiuſculè etiam defeſſus fui curſu vitulos recentes perſequendo. At hoc varium erat quoddam negocium, & quod prehendi non poterat. Fatigatus igitur vti ſenex, baculoq; innixus, & ſimul cauẽs ne aufugeret percunctabar: cuiuſnam è vicinis

ῥοιαῖς καὶ ταῖς μυῤῥίναις, βλέπεται παῖς μύρτα καὶ ῥοιὰς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος· γυμνὸς ἦν· μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυῤῥίνας καὶ τὰς ῥοιὰς κατακλάσῃ· ὁ δέ με κούφως καὶ ῥαδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνοὺς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους. ἀλλὰ τοῦτο ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. καμὼν οὖν ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων μὴ φύγῃ, ἐπυνθανόμην, τίνος

ὅτου τῶν γειτόνων; καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδὲν, στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾶν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχὼν παρ' αὐτοῦ φιλήματος ἑνός. ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε φθόνος οὐδείς. βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι νέος. ὅρα δὲ εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον.

è vicinis eſſet; Et quid ſibi vellet, quod alienum hortum ita decerperet. Ille verò reſpondit haud quidquam; ſed deprope ſtans molles perquàm edebat riſus, & me myrti baccis petebat, neſcioq; quomodo permulcebat, vt omnes adeò iras ponerem. Rogitabã itaq; vt in manus meas venire, nec ſibi præterea vllo modo timere vellet, & iuſiurandum dabam per myrtos, me eum dimiſſurũ non ſolùm donatũ pomis & malis granatis, ſed inſuper etiam copiã ei me facturũ, ſemper pro lubitu tam plãtas deuellendi, quã flores decerpendi, ſi modo nactus eſſem ab eo vnicum oſculum. Hic alto omnino ſublato cachinno riſit, vocemq; qualẽ neq; hirundo, luſcinia, vel olor ſolet, emiſit, in ſimilẽ mihi ſenẽ mutatus: Mihi quidẽ, (ait) Phileta, tibi oſculũ largiri nulla eſt moleſtia. Magis nãq; mihi volupè eſt oſculari aliquẽ, quàm tibi iterũ iuuentutẽ cõſequi. Videſis verò, an ex ætatis tuæ viſu ſit hoc munus.

,, Nihil namque te ſenectus
,, iuuabit, quominus tu me,
,, poſtquam vnicum oſculū
,, acceperis, pſequi incipias.
,, Nō verò queo capi ego ne
,, quidem ſi accipiter, vel a-
,, quila, ſiq; alia his pernicior
,, eſt ales, me inſequatur.
,, Neutiquam verò puellus
,, ego ſum, etſi videor talis,
,, ſed Saturno antiquior, &
,, illo ipſo huius vniuerſi tē-
,, poris interuallo. Ac noram
,, te iam quū primos puber-
,, tatis annos nondum egreſ-
,, ſus in illo paluſtri loco ma-
,, gnum armentorū gregem
,, paſceres: aderamque tibi,
,, quum fiſtula apud fagos i-
,, ſtas caneres ob amorē A-
,, marillidis, quā deperibas.
,, Tu verò me nullus vide-
,, bas, licet propè admodum
,, iuxta puellam adſtarē. Et
,, tibi quidē illam dedi, iam-
,, que filios egregios bubul-
,, cos & agricolas ex illa ſuſcepiſti. Nunc Daphnidis
,, curam & Chloes gero, illoſq; quando quaſi pa-
,, ſtor greges in vnum compellere atque mutuò
,, coniungere matutino tempore ſoleo, in tuum
venio

οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ ‹‹
γῆρας πρὸς τὸ μὴ διώ- ‹‹
κειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φί- ‹‹
λημα. δυσθήρατος ἐγὼ εἰμι ‹‹
ἱέρακι καὶ ἀετῷ, καὶ ‹‹
εἴ τις ἄλλος, τούτων ὠκύ- ‹‹
τερος, ὄρνις. οὔ τοι παῖς ‹‹
ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ‹‹
ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρε- ‹‹
σβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ ‹‹
παντὸς χρόνου. καί σε οἶ- ‹‹
δα νέμοντα πρώθηβον ἐν ‹‹
ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλα- ‹‹
τὺ βουκόλιον, καὶ παρή- ‹‹
μην σοι συρίττοντι πρὸς ‹‹
ταῖς φηγοῖς ἐκείναις ἡνί- ‹‹
κα ἤρας Ἀμαρυλλίδος. ‹‹
ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καί- ‹‹
τοι πλησίον μάλα τῇ κό- ‹‹
ρῃ παρεστῶτα· σοὶ μὲν οὖν ‹‹
ἐκείνην ἔδωκα, καὶ ἤδη σοι ‹‹
παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ ‹‹
γεωργοί. νῦν δὲ Δά- ‹‹
φνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην, ‹‹
καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς ‹‹
ἓν συναγάγω τὸ ἑωθινὸν, εἰς ‹‹

Digitized by Google

» τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ
» τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ
» τοῖς φυτοῖς, κἀν ταῖς πη-
» γαῖς ταύταις λούομαι.
» διὰ τοῦτο καλὰ καὶ τὰ
» ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, τοῖς
» ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα.
» ὅρα δὲ μή τί σοι τῶν φυ-
» τῶν κατακέκλασται, μή τις
» ὀπώρα τετρύγηται, μή
» τις ἄνθους ῥίζα πεπάτη-
» ται, μή τις πηγὴ τετά-
» ρακται· καὶ χαῖρε μόνος
» ἀνθρώπων ἐν γήρᾳ. τοῦ-
» το τὸ παιδίον ταῦτα εἰ-
» πὼν, ἀνήλατο καθάπερ
» ἀηδόνος νεοττὸς ἐπὶ τὰς
» μυῤῥίνας, καὶ κλάδον ἀ-
» μείβων ἐκ κλάδου, διὰ
» τῶν φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς
» ἄκρον. εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέ-
» ρυγας ἐκ τῶν ὤμων καὶ
» τοξεῖα μεταξὺ πτερύ-
» γων καὶ τῶν ὤμων, καὶ
» οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα,
» οὔτε αὐτόν. εἰ δὲ μὴ μά-
» την ταύτας τὰς πολιὰς
» ἔφυσα, μηδὲ γηράσας
» ματαιοτέρας τὰς φρένας

venio hortũ, oblectamen- «
que capio ex floribus & «
plantis, inq; hiſce fontibus «
lauo. Hæc eſt cauſſa, quod «
pulchri ita tibi cõſtent tam «
flores quam plãtulæ, quip- «
pe quæ meis lauationib. ir- «
rigẽtur. Oculis autem col- «
luſtra, nũ tibi aliqua ſtirps «
ſit diffracta, num fructus «
aliqui decerpti, num quæ «
floſculi radix conculcata, «
num quis fonticulus per- «
turbatus ſit; & gaude in ſe- «
necta ætate mortalium ſo- «
lus. Iſte puerulus hiſce di- «
ctis, tanquam philomelæ «
pullus myrtos inſiliit, & de «
ramo in ramum tranſilien- «
do per frondes ereptauit in «
ſummum cacumen. Vidi i- «
pſius tum alas ex humeris «
dependulas, tum arculum «
alas inter & humeros ia- «
centem; nec hactenus cõ- «
ſpicere vel iſta, vel iſtũ cõ- «
tigit. Quod ſi itaq; nõ fru- «
ſtrà hos canos enutrierim, «
neq; vaniorẽ mentem ani- «
mi nactus fuerim, poſtquam ætas noſtra ngra- «

,, ueſcere cœpit; Amori, ô
,, pueri, deſponſi atq; dicati
,, eſtis, & Amor veſtri curam
,, gerit. Apparuit ipſos tum
,, maiorem in modum dele-
,, ctari, veluti fabulam, non
,, ſermonem verum audiuiſ-
,, ſent; quæſiueruntque: Et
,, quidnam eſt Amor? vtrum
,, puer, an auis? Et quidnam
,, poteſt? Rurſus idcircò Phi-
,, letas infit: Deus eſt, pueri,
,, Amor, adoleſcentulus &
,, formoſus, idemq; volati-
,, cus. Idcircò & iuuēta gau-
,, det, pulchritudiniſq; eſt ſe-
,, ctator, & animos facit ala-
,, tos. Potentia eius tanta,
,, quāta ne Iouis quidē. Do-
,, minatur elementis, domi-
,, natur ſideribus, domina-
,, tur & ipſis diis æqualibus.
,, Neq; vos tantum in capras
,, vel oues imperium habe-
,, tis. Omnes flores Amoris
,, ſunt opera. Iſtæ plantæ, i-
,, pſius ſunt factura. Per hūc
,, fluuii fluunt, flantq; venti.
,, Scio ego taurum quoq; a-
,, more correptum; & veluti

ἐκτησάμην, ἔρωτι, ὦ “
παῖδες, καταπέπεισθε, καὶ “
ἔρωτι ὑμῶν μέλει. πάνυ “
ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, “
οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ “
ἐπυνθάνοντο, τί ἐστι πο- “
τε ὁ ἔρως; πότερα παῖς, “
ἢ ὄρνις; καὶ τί δύναται; “
πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔ- “
φη· Θεός ἐστιν, ὦ παῖ- “
δες, ὁ ἔρως, νέος, καὶ “
καλὸς, καὶ πετόμενος· “
διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαί- “
ρει, κάλλος διώκει, καὶ “
τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. δύ- “
ναται δὲ τοσοῦτον ὅσον οὐ- “
δὲ ὁ Ζεὺς· κρατεῖ μὲν “
στοιχείων· κρατεῖ δὲ ἄ- “
στρων· κρατεῖ δὲ τῶν ὁ- “
μοίων θεῶν· οὐδὲ ὑμεῖς “
τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ “
τῶν προβάτων. τὰ ἄν- “
θη πάντα, ἔρωτος ἔργα· “
τὰ φυτὰ ταῦτα, τού- “
του ποιήματα. διὰ τοῦ- “
τον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, “
καὶ ἄνεμοι πνέουσιν. ἔ- “
γνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον “
ἐρασθέντα· καὶ ὡς οἰ- “

στρῳ “

„ στρῳ πληγεὶς ἐμυκᾶτο·	ſtimulo ictus mugiebat: “
„ καὶ τράγον φιλήσαντα	etiam hircum, qui amabat “
„ αἶγα, καὶ ἠκολούθει παν-	capellam; & quoquouer- “
„ ταχοῦ· αὐτὸς μὲν γὰρ ἤ-	ſum eam ſequebatur. Ipſe “
„ μην νέος, καὶ ἠράσθην	certò iuuenili adhuc ætate “
„ Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὔτε	ardebã Amaryllida; & im- “
„ τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε	memor tum cibi agebam: “
„ ποτὸν προσεφερόμην, οὔ-	nec potum ori admouere, “
„ τε ὕπνον ᾑρούμην, ἤλγουν	neque ſomnum capere cu- “
„ τὴν ψυχὴν, τὴν καρ-	rabã: dolore animus meus “
„ δίαν ἐπαλλόμην, τὸ σῶ-	angebatur, palpitabat cor, “
„ μα ἐψυχόμην· ἐβόων ὡς	frigore corpꝰ horrebat: vo- “
„ παιόμενος, ἐσιώπων ὡς νε-	ciferabar, nõ ſecus ac ſi va- “
„ κρούμενος· εἰς ποταμοὺς ἐνέ-	pularem: ſilebam rurſus “
„ βαινον ὡς καόμενος· ἐκά-	tamquã iam planè in mor- “
„ λουν τὸν Πᾶνα βοηθὸν,	tuis eſſem: fluuiis me im- “
„ ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρα-	mergebam, quaſi igne fla- “
„ σθέντα· ἐπῄνουν τὴν Ἠχὼ, τὸ	grarem: inuocabam Pana “
„ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ᾽	ferret opem, vti qui ipſe “
„ ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων	quoq; Pinus amore captus “
„ τὰς σύριγγας, ὅτι μὴ τὰς	fuiſſet: laudabã Echo quod “
„ μὲν βοῦς ἔθελγον, Ἀμα-	Amaryllidos nomen me- “
„ ρυλλίδα δὲ οὐκ ἦγον. ἔρωτος	cum vnà ingeminaret: ca- “
„ γὰρ οὐδὲν φάρμακον οὐ πι-	lamos frangebã, quoniam “
„ νόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ	boues quidẽ mihi mulce- “
„ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον· ὅτι	rent, non tamen Amarylli- “
„ μὴ φίλημα καὶ περιβο-	da pellicere poſſent. Nulla “
„ λὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυ-	enim amoris eſt medicina, “

„ nec cibus, nec potus, nec carmen vllum, præter- “
„ quam oſculum, amplexus, & nudorũ corporum “

concubitus. Atq; Philetas vbi tali modo ipſos inſtituerat, caſeis quibuſdam & hœdo iam cornigero ab illis accepto, diſceſſit. Ceterùm iſti abſq; arbitris relicti, & tunc primum Amoris nomine audito, quaſi rabie quadam corripiebãtur animis, & cum nocte caſas repetẽtes, iis quæ audiuerãt comparabant ea quæ ipſi in ſe experiebantur.
» Dolorem ſentiunt amãtes: nec nos doloris exſortes.
» Negligentes ſunt vtiq; & languent ad cetera: tales ſanè fuimus & nos.
» Dormire nequeunt: & nos conſequitur iam inſomnia.
» Vri ſe putant: & intra nos ignis ardet.
» Nihil tam cupiunt quàm ſe contrà intueri: Et eã ob cauſam nos optamus citius diem illuceſcere.
» Clarũ, hoc Amorem eſſe: & amamus inter nos, & neſcimus.
» Siquidẽ igitur hoc eſt amor, ego verò amaſius; quid igitur

μόνοις σώμασι. Φιλητᾶς μέν τοι ταῦτα παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστην λαβών. οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ ἔρωτος ὄνομα, τάς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης, καὶ ἐπανελθόντες νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὑτῶν.
“ ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες· καὶ ἡμεῖς: ἀμελοῦσιν ἴσως· ὡς ἡμεῖς ἠμελήκαμεν: καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς: κάεσθαι δοκοῦσι· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ: ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾶν· διὰ τοῦτο θᾶττον εὐχόμεθα γίνεσθαι τὴν ἡμέραν. σχεδὸν τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρως· καὶ ἐρῶμεν ἀλλήλων οὐκ εἰδότες· εἰ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως· ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα

» ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ
» ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀλη-
» θῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλη-
» τᾶς. τὸ ἐκ τοῦ κήπου παι-
» δίον ὤφθη καὶ τοῖς πα-
» τράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖ-
» νο, καὶ νέμειν ἡμᾶς τὰς
» ἀγέλας ἐκέλευσε. πῶς ἄν
» τις αὐτὸ λάβοι; μικρὸν
» ἐστι καὶ φεύξεται. καὶ πῶς
» ἄν τις αὐτὸ φύγοι; πτε-
» ρὰ ἔχει καὶ καταλήψε-
» ται. ἐπὶ τὰς Νύμφας δεῖ
» βοηθοὺς καταφυγεῖν; ἀλλ'
» οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πὰν ὠ-
» φέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐ-
» ρῶντα. ὅσα εἶπεν ἄρα φάρ-
» μακα, ταῦτα ζητητέα.
» φίλημα καὶ περιπλοκὴν,
» καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χα-
» μαί. κρύος μὲν, μαρτυ-
» ρήσομεν δεύτεροι μετὰ
» Φιλητᾶν. τοῦτο αὐτοῖς γί-
νεται νυκτερινὸν παιδίον
τέλειον. καὶ ἀγαγόντες τῆς
ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀ-
γέλας εἰς νομὴν, ἐφίλη-
σαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες,
ὃ μήπω πρότερον ἐποίη-

ita dolore cruciamur? & “
cur tanto deſiderio nos in- “
uicē quærimus? Nihil pla- “
nè mentitus eſt Philetas. “
Ille ex horto puellus viſus “
eſt quoq; patribus noſtris “
in illis olim ſomniis, & pa- “
ſcere nos greges iuſſit. Qua “
ratione quis ipſum prehē- “
dat? puſillus eſt; ideoq; fu- “
ga elabetur. Et quo modo “
quis illum fuga eludat? ali- “
ger eſt; ideoq; adſequetur. “
Ad Nymphaſne oportebit “
patronas cōfugere? Atqui “
neq; Philetæ Pan tantillū “
profuit ſaucio Amaryllidis “
amore. Quæcunq; dixerit “
remedia tandē, iſta fuerint “
quærenda. Suauium, in- “
quam, complexus, & iace- “
re nudos humi. Frigus qui- “
dem eſt inteſum; ceterùm “
hoc vel Philetæ exemplo “
ſuſtinebimus. Hic illis erat “
quaſi ludus quidā nocturnus. Imminente verò die
gregib. in pabulū propul-
ſis; oſculis ſe mutuò con-
ſpectos inuaſerunt, quod nunquam antea fece-

rant;tum manibus alternis amplexus iūxere. Tertii tamen remedii experimentū facere non audebant, depoſitis ſcilicet veſtib. concumbere. Callidum namq; nimis hoc facinus, quàm vt iuniores caprarii illud ſuſciperent, nedum virgines. Iterū ergò, quæ prius, noctes inſomnes, cum recordatione eorū quæ facta erant, & querela de iis quæ non facta: ,, Et oſcula contulimus; & nihil tamen inde ,, commodi ſentimus. Amplexati ſumus inter nos; & ,, nihil amplius fermè profecimus. Procūmbere igitur ,, nudos id ſolum medicamē reſtat amoris. Tentandum ,, hoc quoq; omnino namq; ,, in eo efficacius quidpiam ,, oſculo latebit. Talibus his cogitationibus indulgentes, vt veriſimile eſt, ſomnia quoq; videbāt amatoria: Oſculationes, amplexationes, & quæ per diem non patrauerant, hæc per ſomnum perpetrabant: nudi nempe vnà iacebant.

σαν, καὶ περιέβαλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι. θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, κατάμεμψιν τῶν παραλελειμμένων. καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφελος· περιεβάλλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον σχεδόν. τὸ συγκατακλιθῆναι, μόνον φάρμακον ἔρωτος. πειρατέον καὶ τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττον ἔσται φιλήματος. ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς, οἷον εἰκὸς καὶ ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικὰ τὰ φιλήματα· τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν· γυμνοὶ μετ' ἀλ-

κήλων ἔκειντο. ἐνθεώπερεὶ δὲ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἀνέστησαν, καὶ ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατήλαυνον, ἐπειγόμενοι κατὰ τὰ φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. τὰ μὲν οὖν φιλήματα ἐγίνετο, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρίτον φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶντος εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης καταρχέσθαι, ἔς τε τύχη καὶ τοῦτο ἐπράξαν. καθέζοντο ἐπὶ στελέχους δρυὸς, πλησίον ἀλλήλων· καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαὶ, θλίψιν τοῖς στόμασι παρέχουσαι· καὶ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν βιαιότερον δὴ τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεταί πως ἐπὶ πλευρὰν ἡ Χλόη. κἀκεῖνος

cebat. Tanquam verò numine aliquo vehementiore adflati die inſequẽte ſurrexerunt, & cum impetu quodam greges expulerũt, ad oſcula feſtinabundi, viſiſque ſe mutuò, ſuauè ridentes concurrerunt. Oſcula igitur mutuiter dabantur & reddebãtur; iamque brachiis circumiectis ſe inuaſerant; quum tamen tertium remediũ ceſſaret, quòd neq; Daphnis illius mentionẽ facere auderet, neq; Chloe ſanè initiũ dare rei vellet; donec forte fortuna etiã illius periculum fecerunt. Super trunco quercus iunctim ambo ſedebant, & guſtata oſculorũ dulcedine, inexplebili quaſi ingurgitabantur voluptate, oriebaturq; ſimul brachiorum mutua lucta, quæ labellorũ compreſſionẽ arctã efficiebat; quumque brachialem complexũ violentius Daphnis attraxiſſet, factũ fuit vt Chloe

aliquantulum in latus inclinaret, illeq; ſuper, ſuauium dũ captat, procumberet. Recognoſcentes igitur ſomniorum hanc ipſam imaginem, longo tempore quaſi inter ſe colligati iacuerunt. Ceterùm ignari quæ poſt illa agere deberẽt, & arbitrati, hunc eſſe fruitionis amatoriæ finẽ, plurima diei parte nequicquam ita conſumpta, rurſus ſunt diſiũcti, & greges compellere cœperunt, cum quodam noctis odio. Fortaſſe autẽ veri aliquid patraſſent, ni tumultus talis totam ruſtrẽ illam viciniam cõpleſſet. Iuuenes Methymnæi opib. pollentes, vindemiã facere & quidẽ apud extraneos hãc oblectationẽ ſibi ſumere volentes, nauicula in mare detracta, ſeruiſq; domeſticis remigũ vice impoſitis, Mitylenæorum agros, qui iuxta mare ſiti erant, circũ nauigarũt. Portub⁹ namq; opportuna eſt ora maritima,

δὲ συγκατακλίνεται τῷ φιλήματι ἀκολουθῶν. καὶ γνωρίσαντες τὴν ὀνείρων τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. ἰδόντες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδὲν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρας ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυνον, τὴν νύκτα μισοῦντες. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ θόρυβος τοιόσδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην κατέλαβε. νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοῖς Μιτυληναίων ἀγροῖς παρέπλεον, ὅσα θαλάσσης πλησίον. εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκή-

εσιν ἠσκημένη πολυτελῶς, καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση· τὰ μὲν, φύσεως ἔργα· τὰ δὲ, ἀνθρώπων τέχνη· πάντα ἐνοικῆσαι καλά. καταπλέοντες δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδέν· τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρτημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίους ἰχθῦς ἁλιεύοντες ἐκ πέτρας ἁλιτενοῦς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λαγωοὺς φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες· ἤδη δὲ καὶ ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίους, καὶ νήττας, καὶ ὠτίδας· ὥστε καὶ ἡ τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. εἰ δέ τινος προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀ-

ritima, & habitationibus exornata magnificis; ad hoc balneæ ibi crebræ, pometa & nemora; iſta à natura: illa ab hominum arte profecta: omnia tamen ad inhabitandũ cõmoda. Naue igitur adpulſa & in ſtationẽ ſubducta, nemini iniuriam vel damnũ inferebant vllum, ſed variis oblectamentis ſeſe recreabant: nunc hamis ab arundine ſuſpenſis linea tenui piſces ſaxatiles, de petra, quæ in pelagus prominebat, captantes: nunc canib. retibuſve lepores, qui ſtrepitũ in vineis laborãtium fugitabant, venantes: iam verò & aucupio vacãtes laqueis poſitis feros anſeres, anates, & aues tardas capiebãt: adeò vt iſthæc oblectatio ipſis menſam quoq; nõ inutiliter inſtrueret. Quod ſi aliis inſuper opus erat, ab iis qui in agris verſabantur ſumebãt, plures, quàm pro rerum valore par erat, nu-

mulos refundentes. Opus autem erat tantùm pane, vino, ac tecto. Hautquaquam enim periculi expers videbatur, vergentis iã autumni tempeſtate in mari pernoctare. Itaq; & nauem ipſam in terram ſubtrahebant, metu noctis tempeſtuoſæ. Agreſtium porrò vnus reſtis indigus, cuius ope lapis, qui calcatos acinos contunderet, tolli in altũ poſſet; eâ quam antea habuerat, ruptâ, clandeſtinò ad mare tenderat, nauemq;, quam cuſtodiebat nemo, acceſſerat atq; funẽ, quo ea religabatur, exſoluerat, eoq; demũ abſportato, ad quod volebat, vſus fuerat. Mane igitur facto, Methymnæa iuuentus de fune inquirere cœpit, &, confiteri namq; furtũ nemo, paucis de hoſpitũ iniuria conqueſti, inde ſoluentes naue diſceſſerunt, atq; ſtadia triginta prouecti, agris, in quibus Chloe

βόλους καταβάλλοντες. ἔδει δὲ μόνον ἄρτου καὶ οἴνου, καὶ στέγης. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπωρινῆς ὥρας ἑστώσης, ἐνθαλαττεύειν. ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. τῶν δή τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολκὴν λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρύδια χρήζων σχοίνου, τῆς πρότερον ῥαγείσης, κρύφα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐλθὼν, ἀφρουρήτῳ τῇ νηῒ προσελθὼν, τὸ πεῖσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὅ, τι ἐχρῇζεν, ἐχρήσατο. ἕωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιοῦντο τοῦ πείσματος, καὶ ὡμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν, ὀλίγα μεμψάμενοι τοὺς ξενοδόχους, παρέπλεον· καὶ στάδια τριάκοντα παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ᾤκουν ἡ Χλόη

Χλόη καὶ ὁ Δάφνις. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγωῶν. σχοινὸν μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πεῖσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοινόν, ταύτῃ τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. ἔπειτα τὰς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν. ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὁδῶν, ἐλινεστάτουν. οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῇ διαθέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἶγας· αἱ δὲ τὰ ὀρεινὰ καταλιποῦσαι, μᾶλλόν τι πρὸς τὴν θάλασαν ὥρμησαν. ἔχουσαι δ' οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωράν, ᾗ δέδετο ἡ ναῦς, ἀπέφαγον· ἦν δέ τι καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ θαλάσσῃ, κινηθέντος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος.

& Daphnis degebāt, adpulerunt. Videbatur n. ipſis venaturæ leporū exercendæ ille campus eſſe aptiſſimus. Reſte itaq; deſtituti, qua pro rudēte vti potuiſſent, lētæ ſalicis virgas prælongas in modū funis contorſerunt, ſicquè nauem à puppi ſumma ad litus religauerunt. Tum deniq; canibus indagatū in eas vias, quæ ad iſtam rem maximè commodæ videbantur, dimiſſis, lina poſuerunt. Canes proinde cum latratu diſcurrentes, capras territ auere; quę ideò montanis relictis, magis verſus mare ſe proripuere; vbi quum nihil edule in arenoſa humo inuenirent, ibi tum earum quæ petulciores erant nauim accedentes, ſalicem viridem, quâ ea ad litus alligata fuerat, commanducauere. Eodem autem temporis momento etiam æſtu quodam mare feruere cœperat, commoto de montibus vento.

Celerrimè igitur liberam illam, fluctuum reciprocatio abripuit, inq; pelagus altè ſublatā immiſit. Poſtquā Methymnæis hæc innotuere, illico pars ad mare curſuram capere: pars canes cogere: omnes autē clamare, ita vt quicunq; in vicinis eſſent agris hoc audito cōfluerent. Verum actum erat. Vento namque magis magiſq; augeſcente, irreuocāda pernicitate nauis cum fluctu auferebatur. Idcirco Methymnæi haud parua opum iactura facta, caprarū paſtorē quęrebāt, & inuento Daphnide, pugnos ei ingerebant, veſtes detrahebant, vnus ex illis etiam numella arrepta manus ipſius, vti vincturus, retorquebat. Daphnis autem verberibus ita multatus quiritabat, & ſuppliciter ruſticanorū fidem implorabat, primoſq; Lamonem & Dryantē, vt ſibi ſuppetiatū illicò profi-

ταχὺ δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν, ὑπήνεγκεν ἡ παλίρροια τοῦ κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. αἰσθήσεως δὴ τοῖς Μηθυμναίοις γενομένης, οἱ μὲν ἐπὶ θάλασαν ἔθεον· οἱ δὲ, τοὺς κύνας συνέλεγον· ἐβόων δὲ πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκούσαντας συνελθεῖν. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. τοῦ γὰρ πνεύματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτῳ τάχει κατὰ ῥοῦν ἡ ναῦς ἐφέρετο. οἱ δ' οὖν οὐκ ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἶγας· καὶ εὑρόντες τὸν Δάφνιν ἔπαιον, ἀπέδυον. εἷς δέ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δήσων. ὁ δὲ, ἐβόα τε παιόμενος, καὶ ἱκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ πρώτους τε τὸν Λάμωνα καὶ τὸν Δρύαντα βοηθοὺς ἐπεκάλει.

καλέσῃ. οἱ δὲ ἀντείχοντο σκιῤῥοὶ γέροντες, καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἔργων ἰσχυρὰς ἔχοντες, καὶ ἠξίουν δικαιολογήσασθαι περὶ τῶν γεγενημένων. ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλητᾶν τὸν βουκόλον. πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων, καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις δικαιοσύνης περιττῆς. πρῶτοι δὲ κατηγόρουν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆ καὶ σύντομα, βουκόλον ἔχοντες δικαστήν. „ἤλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς θηρᾶσαι θέλοντες. τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ δήσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν· αὐτοὶ δὲ διὰ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιούμεθα θηρίων. ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλασσαν αἱ αἶγες τούτου κατελθοῦσαι, τήν τε λύγον κατεσθίουσι καὶ τὴν ναῦν ἀπολύουσιν. εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ

ciſcerētur, inclamabat. Qui ſanè ſtatim ſe opponebāt, calloſi ſcilicet ſenes & qui manus ex labore ruſtico robuſtas haberent; atq; vt iure de iis quæ accidiſſent, diſceptaretur, poſtulabāt. Eadem autem aliis etiā depoſcentib. iudicem Philetam bubulcū conſtituunt. Prouectiſſimus etenim ætate erat eorū qui impræſentiarum cōuenerant, interq; paganos iuſtitiæ famâ inſignis. Primi itaque Methymnæi perſpicuè & breuiter accuſare inceperunt, côram bubulco nempe agentes iudice: „Venimus in hos agros venationis exercendæ. Quare nauem ſaligno vimine recenti deuinctā ad litus reliquimus; Nos cum canib. feras indagare cœpimus. Interim dū hæc agimus, capræ iſtius ad mare deueniētes, vimen illud corrodunt, & ita nauem liberant. Vides ipſam in mari iactari,

„ quãtis vere bonis refertã?
„ quæ ſanè peſſum ilicet ie-
„ runt. Qualis verò ornatus
„ canum? quanta argenti co-
„ pia? qui tanta haberet, a-
„ gros vtique hoſce facilè iis
„ comparauerit. Pro his du-
„ cere hunc æquũ cenſemus,
„ qui eſt caprarius nequã ſu-
„ per mare nimirũ capras qui
„ paſcat, quaſi nauta quiſpiã.
Talis Methymnæorũ fuit
accuſatio. Daphnis contrà
etſi ex verberib. malè eſſet
adfectus, vbi tamẽ Chloen
præſentem conſpexit, om-
nia ſuſq; deque habebat; i-
ſtaq; ſui defendendi pro-
„ ferebat: Ego capris paſcen-
„ dis probè meo officio fun-
„ gor. Neq; vnquam vicino-
„ rũ vel vnus criminatus eſt,
„ quaſi vel hortũ capella mea
„ depauiſſet, vel vitẽ nouel-
„ lam, ſiue germina emitten-
„ tem, confregiſſet. Iſti autẽ
„ ſunt venatores improbi &
„ canes habent malo more
„ adſuetas; quæ quia curſu

φερομένην, πόσων οἴει με- "
στὴν ἀγαθῶν; οἷα μὲν εὐθὺς "
ἀπόλωλεν. οἷος δὲ κόσμος "
κυνῶν; ὅσον δὲ ἀργύρεον; "
τοὺς ἀγροὺς αὐτῆς τούτων "
ἐκεῖνα ἔχων ὠνήσατο. "
ἀνθ' ὧν ἀξιοῦμεν ἄγειν "
τοῦτον, πονηρὸν ὄντα αἰπό- "
λον, ὃς ἐπὶ τῆς θαλάττης "
νέμει τὰς αἶγας ὡς ναύ- "
της. τοιαῦτα οἱ Μηθυμ-
ναῖοι κατηγόρησαν. ὁ δὲ
Δάφνις διέκειτο μὲν κακῶς
ὑπὸ τῶν πληγῶν: Χλόην
δὲ ὁρῶν παροῦσαν πάντων
κατεφρόνει, καὶ ὧδε εἶ-
πεν. ἐγὼ νέμω τὰς αἶγας "
καλῶς· οὐδέ, ποτε ᾐτιά- "
σατο κωμήτης οὐδὲ εἷς, ὡς "
ἢ κῆπόν αἲξ ἐμὴ κατεβο- "
σκήσατο, ἢ ἄμπελον βλα- "
στάνουσαν κατέκλασεν: οὗ- "
τοι δέ εἰσι κυνηγέται πονη- "
ροὶ καὶ κύνας ἔχουσι κα- "
κῶς πεπαιδευμένους οἵ- "
τινες τρέχοντες πολλὰ, "
καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ, "
καταδιώξαι αὐτὰς ἐκ "
τῶν ὀρῶν καὶ τῶν πεδίων "

„ rapido, ſæuoq; latratu capellas ex montib. & cam-
pis ad

ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὥσπερ λύκοι. ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον; οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν, ἢ κόμαρον, ἢ θύμον. ἀλλὰ ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης; ταῦτα χειμῶνος οὐκ αἰγῶν ἐστιν ἔργα. ἀλλὰ ἐσθὴς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος; καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πεῖσμα εἶχε λύγον; τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις καὶ εἰς οἶκτον ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολλῶ· ὥστε ὁ Φιλητᾶς ὁ δικαστὴς ὤμνυε Πᾶνα καὶ Νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν Δάφνιν. ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θάλασσαν καὶ τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. οὐκ ἔπειθε ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίους λέγων· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ὁρμήσαντες, ἦγον τὸν Δάφνιν πάλιν καὶ συνδεῖν ἤθελον. ἐν-

pis ad mare vſq; non ſecus ac lupi exagitauerunt. Atqui vimen abſumpſerunt! non enim in ſabuloſa humo gignētia vel arbutum, ſeu thymum reperiebant. Atenim nauis vi venti atq; maris periit! Hoc tempeſtati, non capellis verò eſt imputandum facinus. Verùm veſtimenta fuere impoſita, fuit & argentum! Et quis credat, cui modò cor ſapit, quod nauis tantorum opum vectrix, pro rudente habuerit vimen? Secundum ea illacrymare cœpit Daphnis, ideoq; in cōmiſerationem magnam ruſticanos adduxit: adeò vt Philetas iudex iurando cōteſtaretur Pana & Nymphas, nihil contra fas egiſſe Daphnin, ſicuti neq; capellas: imò verò mare & ventos, quorum ſcilicet alios eſſe iudices. Minimè tamen perſuadebat hæc dicendo Philetas Methymnæis: ſed præ ira proſilientes, iterum Daphnin raptabant & vincire volebant. Tum

vicani cõmoti, in ipſos non aliter atq; ſturni vel graculi inſilierunt, eq́ue veſtigio eripuerũt Daphnin iam & ipſum manus conſerentẽ, & derepentè fuſtibus eos inuadentes, terga vertere coegerũt: nec antè paulam fecere, quàm è montib. in alios agros ipſos expuliſſent. Dum autem illi Methymnæos ſic perſequuntur, Chloe interim ociosè & cum bona pace Daphnim ad Nymphas deducit, faciemq; cruore turpatã, quod nares ei ictu quodam comminutæ fuiſſent, abluit, atque ex pera fermentati panis fruſto cum caſei ſegmine deprompto, illi dat comedere. Et tunc maximè poſtquàm eum ita refeciſſet, melleum oſculũ teneris labellis oggeſſit. Scilicet tantillum tunc abfuit, vti ne malo infortunio Daphnis mactaretur. Verumenimverò haud ita ſedatæ fuerũt iſtę turbellę:

ταῦθα οἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες ἢ κολοιοί. καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιροῦνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες ἐκείνους εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον ἔς τε τῶν ὅρων αὐτοὺς ἐξήλασαν ἐς ἄλλους ἀγρούς. διωκόντων δὲ τοὺς Μηθυμναίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ᾑμαγμένον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγεισῶν ὑπὸ πληγῆς τινος. ἐκ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμίτου μέρος καὶ τυροῦ τμῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν. τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη αὐτὸν, φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἁπαλοῖς τοῖς χείλεσι. τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο, ἀλλ'

ἐλθόντες

ἐλθόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ὁδοιπόροι μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματίαι δὲ ἀντὶ τρυφώντων· ἐκκλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἱκετηρίας θέντες, ἱκέτευον τιμωρίας ἀξιωθῆναι· τῶν μὲν ἀληθῶν λέγοντες οὐδὲ ἕν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων· κατηγοροῦντες δὲ Μιτυληναίων, ὡς τὴν ναῦν ἀφελομένων, καὶ τὰ χρήματα ἁρπασάντων πολέμου νόμῳ. οἱ δὲ πιστεύοντες διὰ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρώτων οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες, Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο· τὸν δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν δέκα ναῦς καθελκύσαντα κακουργεῖν

ſed Methymnæi nō ſine ærumnabili labore in ſuam patriam peruenientes, viatores nimirum pro nautis, ſaucii vulnerib. pro luxuriantib. delicateq; tantùm viuere ſuetis; & in concionē ciuibus aduocatis, cum ſuppliciis prodierunt, humiliter obſecrantes, ne indignos ſe putarent, quorū cauſa vindicta ſuſciperetur; eorū tamen quę re verâ cōtigerant haut vel verbulo mentionē facientes, ne etiā deridiculo pręterea eſſent, qui talia tantaq; à paſtorib. pati ſuſtinuiſſent: verùm Mitylenæos, quaſi qui nauē ipſis abſtuliſſent, & opes more belli diripuiſſent incuſantes. Ciues autē facilè fidē adhibebant, maximè quòd vulnera viderent; & adoleſcentib. primariarū apud ſe familiarū factā iniuriam vlciſci iuſtū eſſe arbitrati, Mitylenæis bellū, non ante per præconem vllū indictū, decreuerunt; & præfecto ſtatim mandauerunt, denis in mare deductis nauib.

damnum illorum oræ maritimæ dare. Quum enim iamiâ hyems proximaret, cum magno periculo coniunctũ videbatur claſſem maiorem maris fidei committere. Is igitur actutum die ſubſequẽte è portu ſoluit & in altũ euectus cum militibus, qui remigum vice ipſi fungebantur, Mitylenæorum agros, qui iuxta mare iacebant, hoſtiliter inuaſit; & multos tum greges, tum frumenti aceruos, vinũ verò, nuper ſcilic. vindemiâ factâ, & homines quoq;, quorũ cura & opera circa iſta verſabatur, non paucos rapuit. Impetũ etiã ſuis nauib. fecit in Chloes & Daphnidis agros, & deſubitò facto deſcẽſu obuia quæq; egit prędam. Et Daphnis quidem non paſcebat tum capras, ſed ſyluam intrauerat, frondeſq; virides ſtringebat, quas hyberno tempore hœdis in pabulum dare poſſet. Quamobrem de ſuperiore loco infeſtâ hâc incurſatione

αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ θαλάσσῃ. ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μητυληναίων ἀγροῖς· καὶ πολλὰ μὲν ἥρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ· καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἶγας, ἀλλὰ εἰς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχοι τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν. ὥστε ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρο-

μελίαν, ἀνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης. ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη φεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ αὐτῆς διὰ τὰς θεάς. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων καθάπερ τομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κἀκείνην ἦγον ὥσπερ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. ἔχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἁρπαγῆς μεστάς, οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἴκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ ταλαιπωροῦντες· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν. ὁ δὲ Δάφνις ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ

ſatione conſpectâ, trunco ſeſe, ligno videlicet aridæ oxyæ occultauit. Chloe a. erat apud greges, hoſtibuſque inuadẽtibus, ad Nymphas ſupplex confugiebat, rogabatq; hoſtes vt tũ gregib. quos paſcebat, tum ſibi ipſi propter Deas parcere vellent. Sed ne hilũ proficiebat. Methymnęi namque non ſolùm conuitiis multis & cauillis ſtatuas illuſerũt, verùm etiam greges ipſos abegerunt, & ipſam vnà abduxerunt bacillis cædentes tamquã capram vel ouem aliquã. Ceterùm vbi naues iam omnifaria pręda onuſtas tenerẽt, haud ex re, vlterius nauigationem audere, videbatur: verum domuitionẽ facere cœperunt; non minus hiemis quàm hoſtium metu. Iſti igitur renauigabant, & remigandi labore fatigabantur, quum nullus eos proſequeretur ventus. Conſileſcentibus autem illis turbis, Daphnis degreſſus eſt in cam-

pum in quo pecora paſcerę ſolebant, quumq; nec capras vidiſſet, nec oues offendiſſet, neq; Chloen reperiiſſet; ſed ſolitudinē altam, fiſtulamq; abiectam, qua ex cōſuetudine otium temporis Chloe oblectabat; clamorē vehementem tollendo, miſerandumq; in modum lamentando, modò ad fagum recurrebat, vbi Chloe ſederat: modo ad mare, ſi illic fortè ipſius oculis ea ſe offerret: tum ad Nymphas; quò, quum cōprehēderetur, perfugerat; ibiq; ſe in ſolum proiecit & Nymphas quaſi proditri-
» ces incuſare occepit: De
» veſtris ſtatuis Chloe fuit
» detracta! atq; hoc intueri
» ſuſtinuiſtis? illa quæ vobis
» corollas plectebat; illa quę
» primitias lactis libabat; cu-
» ius & fiſtula iſthæc eſt do-
» narium. Sanè capram nul-
» lam mihi abſtulit lupus: at
» hoſtes gregem totum vnà
» cum paſtionis noſtrę ſociâ,

πεδίον ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδών, μήτε τὰ πρόβατα καταλαβών, μήτε Χλόην εὑρών, ἀλλὰ ἐρημίαν πολλὴν καὶ τὴν σύριγγα ἐρριμμένην, ᾗ συνήθως ἐτέρπετο ἡ Χλόη, μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν φηγὸν ἔτρεχεν, ἔνθα ἐκαθέζετο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας ἐφ' ἃς ἑλκομένη κατέφυγεν· ἐνταῦθα καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμφαις ὡς προδούσαις ἐ-
μέμφετο: ἀφ' ὑμῶν ἡρ- «
πάσθη Χλόη, καὶ τοῦτο «
ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; «
ἡ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέ- «
κουσα· ἡ σπένδουσα τοῦ «
πρώτου γάλακτος· ἧς «
καὶ σύριγξ ἥδε ἀνάθη- «
μα. αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν «
μοι λύκος ἥρπασε, πο- «
λέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην «
καὶ τὴν συννέμουσαν, «

καὶ τὰς

„ καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀπο-
„ δέρουσι, καὶ τὰ πρόβα-
„ βατα καταθύουσι· Χλόη
„ δὲ πόλιν οἰκήσει. ποίοις
„ ποσὶν ἄπειμι παρὰ τὸν
„ πατέρα καὶ τὴν μητέ-
„ ρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ
„ Χλόης, λειποεργάτης ἐσό-
„ μενος; ἔχω γὰρ νέμειν
„ ἔτι οὐδέν. ἐνταῦθα περι-
„ μένω κείμενος ἢ θάνα-
„ τον ἢ πόλεμον δεύτερον.
„ ἆρα καὶ σὺ Χλόη τοι-
„ αῦτα πάσχεις; ἆρα μέ-
„ μνησαι τοῦ πεδίου τοῦ-
„ δε, καὶ τῶν Νυμφῶν
„ τῶνδε, κἀμοῦ; ἢ πα-
„ ραμυθοῦνταί σε τὰ πρό-
„ βατα καὶ αἱ αἶγες αἱ-
„ χμάλωτοι μετὰ σοῦ γε-
νόμεναι; ταῦτα λέγοντα
αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων
καὶ τῆς λύπης, ὕπνος βα-
θὺς καταλαμβάνει· καὶ
αὐτῷ αἱ τρεῖς ἐφίστανται
Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖ-
κες καὶ καλαὶ, ἡμίγυμνοι
καὶ ἀνυπόδετοι, τὰς κόμας
λελυμέναι, καὶ τοῖς ἀγά-
λμασιν ὅμοιαι. καὶ τὸ μὲν

& capras iã excoriant, ma- «
ctantq; oues, Chloe autẽ «
in vrbe habitabit. Quibuſ- «
nam pedibus in patris & «
matris conſpectũ me por- «
tabo, amiſſis capellis, amiſ- «
ſa Chloe, operarum deſer- «
tor futurus? reſtat namq; «
nihil amplius cuius ſim pa- «
ſtor. Hoc iſto in loco pro- «
iectus aut mortem aut a- «
liud bellum exſpectabo. «
Num verò tu quoq; Chloe «
talia perpetere? Num me- «
mor huius es câpi, & Nym- «
pharum harum, atq; mei? «
An ſolatium tibi adferunt «
ouiculæ & capellæ pariter «
tecum in captiuitatem ab- «
ductæ? Eiuſcemodi ſermo-
nes ferentem præ lacrymis
& mœrore ſomnus oppri-
mit profundus, & ipſi ob-
ueniunt tres illæ Nymphę,
magna ſtaturâ mulieres,
formaq; eleganti; ſeminu-
datæ & abſq; calceis; capil-
lo paſſo, ſimulacriſque ſuis
ſimiles. Atque primo qui-

dē quaſi miſerari Daphnidis vicem ſunt viſæ. Dein vetuſtiſſima iſtarum corroborando ipſum ita infit: Noli nos vlla ex parte vituperare Daphni. Maior namq; à nobis cura Chloes geritur, quā abs te fit. Nos ipſius etiam dum adhuc eſſet infantula ſubiit cōmiſeratio, inq; hoc antro iacentem ſuſcepimus nutriendam. Nullā illa cognationem habet cum campis & ouiculis Lamonis. Etiā nunc probè nobis prouiſum eſt, ad illam quantum ſpectat, ne vel Methymnā deportetur in ſeruitutem, vel in partem hoſtilis prædæ veniat. Atq; Pana illū, qui ſub pinum iſtam collocatus eſt, quē vos nunquā ne vel floſculo honoraſtis, hunc nempe orauimus, vt auxilium Chloæ ferre velit. Adſueuit namq; caſtris magis quàm nos, nec pauca iā bella rure relicto geſſit; & veniet Methymnæis

προσῶπον ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. ἔπειτα ἡ πρεσβυτάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα· μηδὲν ἡμᾶς μέμφου Δάφνι. Χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοὶ μέλει· ἡμεῖς καὶ παιδίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν· ἐκείνη πεδίοις κοινὸν οὐδὲν καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ Λάμωνος. καὶ νῦν δὲ ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ᾽ ἐκείνην· ὡς μήτε εἰς τὴν Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύσοι, μήτε μέρος γένοιτο λείας πολεμικῆς. καὶ τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον τὸν ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἱδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν ἐτιμήσατε, τοῦτον ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης· συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν καταλιπών, καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις

οὐκ

» οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. κά-
» μνε δὲ μηδέν· ἀλλὰ ἀνα-
» στὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ
» Μυρτάλῃ; οἳ καὶ αὐτοὶ
» κεῖνται χαμαὶ νομίζοντες
» καὶ σὲ μέρος γεγονέναι
» τῆς ἁρπαγῆς. Χλόη γάρ
» σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξε-
» ται μετὰ τῶν αἰγῶν, με-
» τὰ τῶν προβάτων· καὶ
» νεμήσετε κοινῇ, καὶ συρίσε-
» τε κοινῇ. τὰ δὲ ἄλλα με-
» λήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι.

Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνις, ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων καὶ κοινῇ ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς, κρύων τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην. δραμὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν ἔνθεν τὸ τοῦ Πανὸς ἄγαλμα ἵδρυτο, τραγοσκελὲς, κερασφόρον, τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχε, κἀκείνου προσεκύνει καὶ ηὔ-

hoſtis ſat infeſtus. Neuti- «
quam verò te dolore con- «
fice; quin ſurgeſis & viden- «
dum te exhibe Lamoni at- «
que Myrtalæ, qui & ipſi «
humi proſtrati iacent, te «
quoq; partẽ rati direptio- «
nis factum. Chloe namq; «
tibi die proxima adueniet «
capellis ouiculiſve ſuis co- «
mitata, paſtioniq; ſimul o- «
perã dabitis, ſimulq; fiſtula «
concinetis. Reliqua quod «
attinet autẽ, Amori de vo- «
bis erit cũræ. Talia viſa vt Daphnidi obuenerunt, taliaq; ab eo audita fuerunt, ex ſomno repentè ſubſiliit, pariterque voluptatis & doloris plenus, ſimulacra Nympharum plorabũdus adorauit, ſiq; ſeruari Chloẽ contigiſſet, immolaturum optimam è capellis vouit. Ad pinũ quoq; procurrens vbi ſtatua Panis erat poſita, hircinis crurib. cornuta, alterã manu fiſtulam, altera verò hircum ſalientem tenens, illum aduenerabatur, votaq; pro ſalute

peractâ, dies exortus eſt nocte multo terribilior. Hirci namq; & capræ Daphnidis hederâ corymbiferâ in cornib. geſtare videbantur: arietes autem & oues Chloes lupor͂u vlulatum edere audiebãtur. Apparebat & ipſa Chloe pinu redimita caput. Accidebãt quoq; ipſum circiter mare multa mira & præter omnem fidem. Ancoræ namq; quamuis in alt͂u eas tollere conniterentur, fixæ perſtabant: remique in mare demiſſi, quo abremigarẽt milites, confringebantur: & delphines ſaltab͂udi naues ex mari caudis ſuis percutientes, contabulata reſoluebant. Aures etiam de ardua illa petra, quæ ſub promontorio ſe exerebat, fiſtulæ quid͂a perſtringebat ſonitus; verùm non oblectabat vt fiſtula ſolet, ſed exterrebat audientes non ſecus ac tuba. Conturbabantur igitur, & ad arma

κτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γινομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. οἱ τράγοι μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ οἱ ὄϊες τῆς Χλόης, λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο· ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος στεφανωμένη: ἐγίνετο δὲ περὶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα. αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἵ τε κῶπαι καθιέντων εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἐξ ἁλὸς ἔλυον τὰ γομφώματα, ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ τὴν ἄκραν σύριγγος ἦχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν ὡς σύριγξ· ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας ὡς σάλπιγξ. ἐταράττοντο οὖν καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔθεον, δὲ

θεον, καὶ πολεμίοις ἐκάλεσαν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε πάλιν εὔχοντο νύκτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι, σπονδῶν ἐν αὐτῇ. συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς φρονοῦσιν ὀρθῶς, ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μηνίοντός τι τοῖς ναύταις· οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν· οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο Πανός· ἕως τι ἀμφὶ μέσην ἡμέραν εἰς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πὰν ὤφθη, τοιάδε λέγων.

» Ὦ πάντων ἀνοσιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι· τί ταῦτα μαινομέναις φρεσὶν ἐτολμήσατε; πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ φίλην· ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μεμελημένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς ἔ-

concurrebant, hoſteſq; adpellabant eos quos nullos videbant; adeò vt iterum noctem factã vellent, quaſi inducias per illã obtenturi. Enimuerò quæ accidebant, ab omnibus quib. mens rectè ſapiebat, intelligi poterant, ſcilicet à Pane eſſe iſta ſpectra & auditiones, iratum ſe nautis oſtendente: cauſſam tamen hautquaquã coniicere poterant, (nullũ namq; erat ſacellum Panis ſpoliatum) donec mediã circiter diem in ſomnũ, nõ ſine numinis impulſu, duce collapſo, Pan ipſe adparuit, talibus verbis increpitans: O om- «
nium ſceleratiſſimi atq; fa- «
cerrimi mortaliũ! Quænã «
cauſa vos impulit tanta fa- «
cinora furibundâ mente «
patrare? Bello non modò «
repleuiſtis rura mihi cha- «
ra: ſed & boũ greges & ca- «
prarũ ouiumq; abegiſtis, «
meas curas. Deripuiſtis «
p: æ crea ab aris puellam; de qua Amor fabu- «

damnum illorum oræ maritimæ dare. Quum enim iamiã hyems proximaret, cum magno periculo coniunctũ videbatur claſſem maiorem maris fidei committere. Is igitur actutum die ſubſequẽte è portu ſoluit & in altũ euectus cum militibus, qui remigum vice ipſi fungebantur, Mitylenæorum agros, qui iuxta mare iacebant, hoſtiliter inuaſit; & multos tum greges, tum frumenti aceruos, vinũ verò, nuper ſcilic. vindemiâ factâ, & homines quoq;, quorũ cura & opera circa iſta verſabatur, non paucos rapuit. Impetũ etiã ſuis nauib. fecit in Chloes & Daphnidis agros, & deſubitò facto deſcẽſu obuia quæq; egit prędam. Et Daphnis quidem non paſcebat tum capras, ſed ſyluam intrauerat, frondeſq; virides ſtringebat, quas hyberno tempore hœdis in pabulum dare poſſet. Quamobrem de ſuperiore loco infeſtâ hâc incurſatione

αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ θαλάσσῃ. ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μητυληναίων ἀγροῖς· καὶ πολλὰ μὲν ἥρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ· καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἶγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχοι τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν. ὥστε ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρο-

μίῳ, ἀνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης. ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη φεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ αὐτῆς διὰ τὰς θεάς. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων καθάπερ τομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κἀκείνην ἤγαγον ὥσπερ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. ἔχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἁρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἴκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ ταλαιπωροῦντες· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν. ὁ δὲ Δάφνις ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ

ſatione conſpectâ, trunco ſeſe, ligno videlicet aridæ oxyæ occultauit. Chloe autem erat apud greges, hoſtibuſque inuadẽtibus, ad Nymphas ſupplex confugiebat, rogabatq; hoſtes vt tũ gregib. quos paſcebat, tum ſibi ipſi propter Deas parcere vellent. Sed ne hilũ proficiebat. Methymnęi namque non ſolùm conuitiis multis & cauillis ſtatuas illuſerũt, verùm etiam greges ipſos abegerunt, & ipſam vnà abduxerunt bacillis cædentes tamquã capram vel ouem aliquã. Cęterùm vbi naues iam omnifaria pręda onuſtas tenerẽt, haud ex re, vlterius nauigationem audere, videbatur: verùm domuitionẽ facere cœperunt, non minus hiemis quàm hoſtium metu. Iſti igitur renauigabant, & remigandi labore fatigabantur, quum nullus eos proſequeretur ventus. Conſileſcentibus autem illis turbis, Daphnis degreſſus eſt in cam-

pum in quo pecora paſcerę
ſolebant, quumq́; nec ca-
pras vidiſſet, nec oues of-
fendiſſet, neq; Chloen re-
periiſſet; ſed ſolitudinē al-
tam, fiſtulamq́; abiectam,
qua ex cōſuetudine otium
temporis Chloe oblecta-
bat; clamorē vehementem
tollendo, miſerandumq́; in
modum lamentando, mo-
dò ad fagum recurrebat, v-
bi Chloe ſederat: modo ad
mare, ſi illic fortè ipſius o-
culis ea ſe offerret: tum ad
Nymphas, quò, quum cō-
prehēderetur, perfugerat;
ibiq; ſe in ſolum proiecit &
Nymphas quaſi proditri-
» ces incuſare occepit: De
» veſtris ſtatuis Chloe fuit
» detracta! atq; hoc intueri
» ſuſtinuiſtis? illa quæ vobis
» corollas plectebat; illa quę
» primitias lactis libabat; cu-
» ius & fiſtula iſthæc eſt do-
» narium. Sanè capram nul-
» lam mihi abſtulit lupus: at
» hoſtes gregem totum vnà
» cum paſtionis noſtrę ſociâ,

πεδίον ἔνθα ἔνεμον, καὶ
μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν,
μήτε τὰ πρόβατα κα-
ταλαβὼν, μήτε Χλόην
εὑρὼν, ἀλλὰ ἐρημίαν
πολλὴν καὶ τὴν σύριγ-
γα ἐρριμμένην, ᾗ συνή-
θως ἐτέρπετο ἡ Χλόη,
μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν
κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς
τὴν φηγὸν ἔτρεχεν, ἔν-
θα ἐκαθέζετο· ποτὲ δὲ ἐ-
πὶ τὴν θάλασσαν ὡς ὀ-
ψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ
ἐπὶ τὰς Νύμφας ἐφ' ἃς
ἑλκομένη κατέφυγεν· ἐν-
ταῦθα καὶ ἔρριψεν ἑαυ-
τὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμ-
φαις ὡς προδούσαις ἐ-
μέμφετο: ἀφ' ὑμῶν ἡρ- «
πάσθη Χλόη, καὶ τοῦτο «
ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; «
ἡ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέ- «
κουσα· ἡ σπένδουσα τοῦ «
πρώτου γάλακτος· ἧς «
καὶ σύριγξ ἥδε ἀνάθη- «
μα. αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν «
μοι λύκος ἥρπασε, πο- «
λέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην «
καὶ τὴν συννέμουσαν, «

καὶ τὰς

„ καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀπο-
„ δέρουσι, καὶ τὰ πρόβα-
„ βατα καταθύουσι· Χλόη
„ δὲ πόλιν οἰκήσει. ποίοις
„ ποσὶν ἄπειμι παρὰ τὸν
„ πατέρα καὶ τὴν μητέ-
„ ρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ
„ Χλόης, λειποεργάτης ἐσό-
„ μενος; ἔχω γὰρ νέμειν
„ ἔτι οὐδέν. ἐνταῦθα περι-
„ μένω κείμενος ἢ θάνα-
„ τον ἢ πόλεμον δεύτερον.
„ ἆρα καὶ σὺ Χλόη τοι-
„ αῦτα πάσχεις; ἆρα μέ-
„ μνησαι τοῦ πεδίου τοῦ-
„ δε, καὶ τῶν Νυμφῶν
„ τῶνδε, κἀμοῦ; ἢ πα-
„ ραμυθοῦνταί σε τὰ πρό-
„ βατα καὶ αἱ αἶγες αἰ-
„ χμάλωτοι μετὰ σοῦ γε-
νόμεναι; ταῦτα λέγοντα
αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων
καὶ τῆς λύπης, ὕπνος βα-
θὺς καταλαμβάνει· καὶ
αὐτῷ αἱ τρεῖς ἐφίστανται
Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖ-
κες καὶ καλαὶ, ἡμίγυμνοι
καὶ ἀνυπόδετοι, τὰς κόμας
λελυμέναι, καὶ τοῖς ἀγά-
λμασιν ὅμοιαι. καὶ τὸ μὲν

& capras iã excoriant, ma- “
ctantq; oues, Chloe autẽ “
in vrbe habitabit. Quibuſ- “
nam pedibus in patris & “
matris conſpectũ me por- “
tabo, amiſſis capellis, amiſ- “
ſa Chloe, operarum deſer- “
tor futurus? reſtat namq; “
nihil amplius cuius ſim pa- “
ſtor. Hoc iſto in loco pro- “
iectus aut mortem aut a- “
liud bellum exſpectabo. “
Num verò tu quoq; Chloe “
talia perpetere? Num me- “
mor huius es cãpi, & Nym- “
pharum harum, atq; mei? “
An ſolatium tibi adferunt “
ouiculæ & capellæ pariter “
tecum in captiuitatem ab- “
ductæ? Eiuſcemodi ſermo-
nes ferentem præ lacrymis
& mœrore ſomnus oppri-
mit profundus, & ipſi ob-
ueniunt tres illæ Nymphę,
magna ſtaturâ mulieres,
formaq; eleganti; ſeminu-
datæ & abſq; calceis; capil-
lo paſſo, ſimulacriſque ſuis
ſimiles. Atque primo qui-

dē quaſi miſerari Daphnidis vicem ſunt viſæ. Dein vetuſtiſſima iſtarum corroborando ipſum ita infit:
„ Noli nos vlla ex parte vi-
„ tuperare Daphni. Maior
„ namq; à nobis cura Chloes
„ geritur, quā abs te fit. Nos
„ ipſius etiam dum adhuc eſ-
„ ſet infantula ſubiit cōmi-
„ ſeratio, inq; hoc antro ia-
„ centem ſuſcepimus nutri-
„ candam. Nullā illa cogna-
„ tionem habet cum campis
„ & ouiculis Lamonis. Etiā
„ nunc probè nobis proui-
„ ſum eſt, ad illam quantum
„ ſpectat, ne vel Methymnā
„ deportetur in ſeruitutem,
„ vel in partem hoſtilis præ-
„ dæ veniat. Atq; Pana illū,
„ qui ſub pinum iſtam collo-
„ catus eſt, quē vos nunquā
„ ne vel floſculo honoraſtis,
„ hunc nempe orauimus, vt
„ auxilium Chloæ ferre ve-
„ lit. Adſueuit namq; caſtris
„ magis quàm nos, nec pau-
„ ca iā bella rure relicto geſ-
„ ſit; & veniet Methymnæis

πρέπον ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. ἔπειτα ἡ πρεσβυτάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα· μηδὲν ἡμᾶς "
μέμφου Δάφνι. Χλόης "
γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοὶ "
μέλει· ἡμεῖς καὶ παι- "
δίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεή- "
σαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄν- "
τρῳ κειμένην αὐτὴν ἀ- "
νεθρέψαμεν· ἐκείνη πε- "
δίοις κοινὸν οὐδὲν καὶ τοῖς "
προβατίοις τοῦ Λάμω- "
νος. καὶ νῦν δὲ ἡμῖν πε- "
φρόντισται τὸ κατ᾽ ἐκεί- "
νην· ὡς μήτε εἰς τὴν "
Μήθυμναν κομισθεῖσα "
δουλεύσει, μήτε μέρος γέ- "
νοιτο λείας πολεμικῆς. καὶ "
τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον τὸν ὑ- "
πὸ τῇ πίτυϊ ἱδρυμένον, ὃν "
ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄν- "
θεσιν ἐτιμήσατε, τοῦ- "
τον ἐδεήθημεν ἐπίκουρον "
γενέσθαι Χλόης· συνήθης "
γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον "
ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη "
πολέμους ἐπολέμησε τὴν "
ἀγροικίαν καταλιπὼν, καὶ "
ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις "

ἐχ.

» οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. κά-
» μνε δὲ μηδὲν· ἀλλὰ ἀνα-
» στὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ
» Μυρτάλῃ· οἳ καὶ αὐτοὶ
» κεῖνται χαμαὶ νομίζοντες
» καὶ σὲ μέρος γεγονέναι
» τῆς ἁρπαγῆς. Χλόη γάρ
» σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξε-
» ται μετὰ τῶν αἰγῶν, με-
» τὰ τῶν προβάτων· καὶ
» νεμήσεσθε κοινῇ, καὶ συρίσε-
» τε κοινῇ. τὰ δὲ ἄλλα με-
» λήσει περὶ ὑμῶν ἔρωτι.
Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας
Δάφνις, ἀναπηδήσας
τῶν ὕπνων καὶ κοινῇ ἡδο-
νῆς καὶ λύπης μεστὸς,
κλαίων τὰ ἀγάλματα τῶν
Νυμφῶν προσεκύνει,
καὶ ἐπηγγέλλετο σωθεί-
σης Χλόης, θύσειν τῶν
αἰγῶν τὴν ἀρίστην. δρα-
μὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πί-
τυν ἔνθεν τὸ τοῦ Πανὸς
ἄγαλμα ἵδρυτο, τραγο-
σκελὲς, κερασφόρον, τῇ
μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τρά-
γον πηδῶντα κατέχον, κά-
κεῖνον προσεκύνει καὶ ηὔ-

hoſtis ſat infeſtus. Neuti- «
quam verò te dolore con- «
fice; quin ſurgeſis &viden- «
dum te exhibe Lamoni at- «
que Myrtalæ, qui & ipſi «
humi proſtrati iacent, te «
quoq; partẽ rati direptio- «
nis factum. Chloe namq; «
tibi die proxima adueniet «
capellis ouiculiſve ſuis co- «
mitata, paſtioniq; ſimul o- «
perã dabitis, ſimulq; fiſtula «
concinetis. Reliqua quod «
attinet autẽ, Amori de vo- «
bis erit curæ. Talia viſa vt
Daphnidi obuenerunt, ta-
liaq; ab eo audita fuerunt,
ex ſomno repentè ſubſiliit,
pariterque voluptatis &
doloris plenus, ſimulacra
Nympharum plorabũdus
adorauit, ſiq; ſeruari Chloẽ
contigiſſet, immolaturum
optimam è capellis vouit.
Ad pinũ quoq; procurrens
vbi ſtatua Panis erat poſi-
ta, hircinis crurib. cornuta,
alterã manu fiſtulam, alte-
ra verò hircum ſalientem
tenens, illum aduenerabatur, votaq; pro ſalute

Chloes ſuſcipiebat, & ſe hircum immolaturũ ſanctè promittebat. Vix tandem cum ſole occaſo pauſam fecit lacrymandi atq; precandi, foliorumq; cumulis, quos deputauerat ſublatis ad caſam reuertit, vbi Lamonem, omni mœrore exacto, in lætitiã conjecit, cibumq; ſumpſit, & ſtatim in ſomnum eſt delapſus, nec illũ ſine fletu; ſed preces faciens vt iterum Nymphas in ſomnis videret; ſimulque exoptans vt dies citò illuceſceret, quo Chloen ſibi pollicitæ fuiſſent. Noctium cunctarum illa viſa fuiſſe longiſſima. In illa autem hæc acta fuerunt. Methymnæus Imperator poſtquam decem circiter ſtadia auectus fuerat, voluit milites ex incurſione & vaſtatione laſſos & nauſeãtes refocillare. Promontorium igitur, quod in mare procurrebat, & lunatim porrò ſe ſinuabat,

χεῖτο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγγέλλετο. καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφορὰς παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς φυλλάδας ἃς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν· καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Λάμωνα πένθους ἀπαλλάξας εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τροφῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ὥρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἀδάκρυν. ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὖθις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ. νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. ἐπράχθη δὲ ἐπ' αὐτῆς τάδε. ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων ὅσον δέκα σταδίους ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. ἄκρας οὖν ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει λαβόμενος, ἐπεκτεινο-

κτεινομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θάλασσα γαληνίτερον τῶν λιμένων ὅρμον εἰργάζετο, ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδὲ μίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀνῆκεν τοὺς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηνικήν. οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἁρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν πᾶσα ἡ γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρί· κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόθιος κωπῶν ὡς ἐπιπλέοντος μεγάλου στόλου. ἐβόα τις ὁπλίζεσθαι τὸν στρατηγόν· ἄλλος ἐκάλει, καὶ τετρῶσθαί τις ἐδόκει, καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον. εἴκασεν ἄν τις ὁρᾶν νυκτομαχίαν οὐ παρόντων πολεμίων. τῆς δὲ νυ-

nactus, intra quod mare tranquilliorẽ quàm vel in portu aliquo ſtationẽ efficiebat; hoc in loco naues in ancoris ſubrectas vbi cõſtituiſſet, ne alicui ex terra ruſticorũ quiſpiam noceret, Methymnæos ſe oblectare ſecurè & veluti in pace permiſit. Qui quum ex direptione affluerent omnium rerum copiâ, potabant, ludebant, victorialia quaſi celebrabant. Cõmodùm verò finiẽte die & hilaritate in noctem protracta, repentino vniuerſa illa terra flãmis collucere videri; ſtrepitus aliquis impetuoſus remorũ aures verberare, quaſi ingẽs aduentaret claſſis: clamare vnus ducem armari debere: vocare alter: nõnullus vulnus ſibi inflictum opinari; & quædã forma quaſi mortui vel occiſi iacẽtis ſeſe offerre. Putaſſet aliquis ſe nocturnum videre prælium, quum tamen nulli hoſtes adeſſent. Nocte tali

peractâ, dies exortus eſt nocte multo terribilior. Hirci namq; & capræ Daphnidis hederâ corymbiferâ in cornib. geſtare videbantur: arietes autem & oues Chloes luporũ vlulatum edere audiebãtur. Apparebat & ipſa Chloe pinu redimita caput. Accidebãt quoq; ipſum circiter mare multa mira & præter omnem fidem. Ancorę namq; quamuis in altũ eas tollere conniterentur, fixę perſtabant: remique in mare demiſſi, quo abremigarẽt milites, confringebantur: & delphines ſaltabũdi naues ex mari caudis ſuis percutientes, contabulata reſoluebant. Aures etiam de ardua illa petra, quę ſub promontorio ſe exerebat, fiſtulæ quidã perſtringebat ſonitus; verùm non oblectabat vt fiſtula ſolet, ſed exterrebat audientes non ſecus ac tuba. Conturbabantur igitur, & ad arma

κτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γινομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. οἱ τράγοι μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ οἱ ὄϊες τῆς Χλόης, λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο· ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ϛεφανωμένη: ἐγίνετο καὶ περὶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα. αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἵ τε κῶπαι καθιέντων εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἐξ ἁλὸς ἔλυον τὰ γομφώματα, ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ τὴν ἄκραν σύριγγος ἦχος· ἀλλ' οὐκ ἔτερπεν ὡς σύριγξ· ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας ὡς σάλπιγξ. ἐταράττοντο οὖν καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔ-

θεον, ϗ

θέον, καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε πάλιν εὔχοντο νύκτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι, σπονδῶν ἐν αὐτῇ. συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς φρονοῦσιν ὀρθῶς, ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μηνίοντός τι τοῖς ναύταις· οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν· οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο Πανός· ἕς τε ἀμφὶ μέσην ἡμέραν εἰς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πὰν ὤφθη, τοιάδε λέγων. Ὦ πάντων ἀνοσιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι· τί ταῦτα μαινομέναις φρεσὶν ἐτολμήσατε; πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ φίλην· ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μελομένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς ἔ-

concurrebant, hoſteſq; adpellabant eos quos nullos videbant; adeò vt iterum noctem factā vellent, quaſi inducias per illā obtenturi. Enimuerò quæ accidebant, ab omnibus quib. mens rectè ſapiebat, intelligi poterant, ſcilicet à Pane eſſe iſta ſpectra & auditiones, iratum ſe nautis oſtendente: cauſſam tamen hautquaquā coniicere poterant, (nullū namq; erat ſacellum Panis ſpoliatum) donec mediā circiter diem in ſomnū, nō ſine numinis impulſu, duce collapſo, Pan ipſe adparuit, talibus verbis increpitans: O omnium ſceleratiſſimi atq; ſacerrimi mortaliū! Quænā cauſa vos impulit tanta facinora furibundâ mente patrare? Bello non modò repleuiſtis rura mihi chara: ſed & boū greges & caprarū ouiumq; abegiſtis, meas curas. Deripuiſtis præterea ab aris puellam, de qua Amor fabu-

» Iam vult condere. Quin
» neq; Nympharũ, quarum
» adeò ob oculos iſta fiebát,
» reuerentia vos ſubiit, neq;
» mei, quem Pana eſſe ſcie-
» batis. Nunquam itaq; Me-
» thymná videbitis cum tan-
» tis ſpoliis nauigantes: neq;
» hanc fiſtulam quæ veſtros
» animos ita perculſit, effu-
» gietis, ſed ſubmerſos vos e-
» ſcam piſcib. proiiciam: niſi
» quàm ociſſimè tá Chloen
» Nymphis, quàm greges,
» capras, inquam, & oues,
» Chloæ reddideris. Surge
» proinde & è naui puellam,
» cum hiſce quę dixi, emitte.
» Ego verò ex æquo nõ mi-
» nus nauigationis tibi, quã
» viæ illi dux ero. Exſterna-
tus ergo prorſus Bryaxis,
(ſic namq; nominabatur
præfectus) exſilit, & nauiũ
ductorib. ad ſe vocatis, illi-
cò inter captiuos Chloen
quæri iuſſit, quam illi ſta-
tim inuenerunt, & in con-
ſpectũ eius adduxerũt. Se-
debat namque pinu coro-

ρως μῦθον ποιῆσαι θέλει· “
καὶ οὔτε τὰς Νύμφας ἠ- “
δέσθητε βλεπούσας, οὔτε “
τὸν Πᾶνα ἐμέ. οὔτε οὖν “
Μήθυμναν ὄψεσθε μετὰ “
τοιούτων λαφύρων πλέον- “
τες, οὔτε τήνδε φεύξε- “
σθε τὴν σύριγγα τὴν ὑ- “
μᾶς ταράξασαν· ἀλλὰ “
ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θή- “
σω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν “
ταχίστην καὶ Χλόην ταῖς “
Νύμφαις ἀποδώσεις, καὶ “
τὰς ἀγέλας Χλόης, καὶ “
τὰς αἶγας; καὶ τὰ πρό- “
βατα. ἀνίστω δὴ καὶ ἐκ- “
βίβαζε τὴν κόρην μεθ' “
ὧν εἶπον. ἡγήσομαι δὲ ἐ- “
γὼ καὶ σοι τοῦ πλοῦ, κἀ- “
κείνῃ τῆς ὁδοῦ. Πάνυ
οὖν τεθορυβημένος ὁ Βρύ-
αξις. τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ
στρατηγός. ἀναπηδᾷ, καὶ
τῶν νεῶν καλέσας τοὺς
ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν
ταχίστην ἐν τοῖς αἰχμαλώ-
τοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην.
οἱ δὲ ταχέως καὶ ἀνεῦρον,
καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμι-
σαν. ἐκαθέζετο γὰρ τῆς πί-

τυος

τινος ἐστεφανωμένη. σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς ναυαρχίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. κἀκείνη δὲ ἄρτι ἀποβεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερὸς, ἀλλὰ ποιμενικὸς, καὶ οἷος εἰς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων· καὶ τά τε πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχον, οὐκ ἐξολισθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν· καὶ αἱ αἶγες πολὺ θρασύτερον οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι· καὶ ταῦτα μὲν περιίστασαν κύκλῳ τὴν Χλόην, ὥσπερ χορὸς σκιρτῶντα καὶ βληχώμενα καὶ ὅμοια χαίρουσιν. αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἶγες, καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενεν ἐν κοίλῃ νηΐ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ ἐκκα-

nata. Notam ſanè & hanc eius, quæ in ſomnis obuenerat, viſionis, eſſe agnoſcens, in ipſa naui prætoria puellam in terrā deportauit. Et quidē commodùm deſcenderat Chloe, quum fiſtulæ ſonus iterum de petra exaudiri cœpit, non tamen, vt antea, bellicus ille & formidoloſus, ſed paſtoralis, & qualis ad paſtū ducere ſolet pecora; oueſque per ſcalā nauis decurrerūt, nec vllam, eo quòd cornipedes eſſent, labi contigit; capellę tamen longè audacius, quippe quæ etiam per derupta rupium ſcandere non inſolētes eſſent. Atq; totus iſte grex circulatim Chloen circumſiſtebat, & tanquam chorus quidā tripudiabat, balabatq; & lætitiam atq; hilaritatē præ ſe ferebat. Aliorū autem caprariorū capræ & oues ſicuti & armenta ne pedem quidē mouebant, ſed in caua naui manebant, tanquam ipſa cantus ille non

euocaret. Quum itaq; admiratione omnes tenerētur, Panaq; celebrarēt, cōſpecta ſunt in vtroque elemento priorib. miraculoſiora. Methymnæis namq; priuſquàm reuellerent ancoras, naues currebant, & nauem prætoriā Delphin è mari proſiliens præibat. Capras autem & oues ducebat ſuauiſſimus fiſtulæ ſonor, nec vllus fiſtulatorē videbat. Oues ergo cum capellis procedebant ſimul & pabulabātur ſuauiter iſta cantilena permulſę. Alterius fortè paſtionis tempus erat, atq; Daphnis de ſpecula quadam edita pecoribus cum Chloe cōſpectis, valide exclamando, » ô Nymphæ, ô Pan, curriculo ſe infert in campum, & in Chloes amplexus ruens, animoq; defectus cōcidit. Vix verò vbi reſipuiſſet, Chloe nempe oſcula ingerente & complexibus illū

λοιῶ τοῖς θαύμασι πάντων ἐνεχομένων, καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὤφθη τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα, τῶν μὲν Μηθυμναίων πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον αἱ νῆες· καὶ τῆς ναυαρχίδος ἡγεῖτο δελφὶν πηδῶν ἐξ ἁλός. τὰς δὲ αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ἡγεῖτο σύριγγος ἦχος ἥδιστος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδείς. ὥστε τὰ ποίμνια καὶ αἱ αἶγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει. δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς τινὸς μετεώρου θεασάμενος τὰς ἀγέλας καὶ τὴν Χλόην, μέγα βοήσας· ὦ Νύμφαι καὶ « Πάν; κατέδραμεν εἰς τὸ πεδίον· καὶ περιπλακεὶς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας κατέπεσε. μόλις δὲ ἔμβιος ὑπὸ τῆς Χλόης φιλούσης καὶ ταῖς περιβολαῖς θαλ-

θαλπούσης

πούσης γινόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη φηγὸν ἔρχεται· καὶ ὑπὸ τῷ στελέχει καθίσας ἐπυνθάνετο πῶς ἀπέδρα τοσούτους πολεμίους. ἡ δὲ αὐτῷ κατέλεξε πάντα· τὸν τῶν αἰγῶν κιττόν· τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμόν· τὴν ἐπανθήσασαν τῇ κεφαλῇ πίτυν· τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ· τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ κτύπον· τὰ συρίγματα ἀμφότερα, τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ εἰρηνικόν· τὴν νύκτα τὴν φοβεράν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ, καθηγήσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. γνωρίσας οὖν ὁ Δάφνις τὰ τῶν Νυμφῶν ὀνείρατα καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα, διηγεῖται καὶ αὐτὸς ἴσα εἶδεν· ὅσα ἤκουσεν· ὅτι μέλλων ἀποθνήσκειν διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε· καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίζουσαν τὴν ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα

refouente, ad conſuetam fagum perrexit, & poſtquam ſuper trunco conſediſſet, ſciſcitatus eſt quo pacto tantam hoſtium vim effugiſſet. Ibi tum ipſi enarrauit ſigillatim, hederam quæ in capellarũ cornibus adparuiſſet, ouium exululationem, pinũ quæ in capite ſuo efflorеſcere cœpiſſet, terram vt incendio ardere viſa, maris fragorem, fiſtulæ modos, vtroſque, præliarem nempe & pacalem, noctis terriculamenta, vt ipſa ignara viæ ducem itineris habuiſſet ſuauem iſtam modulationem. Agnouit ergo Dapnis Nympharum ſomnia & opera Panis, expoſuitque viciſſim ipſe quæ vidiſſet, quæ audiuiſſet, quod mori volens Nympharum comitate in viuis mãſiſſet. Pôſt Chloé dimiſit, vt Dryantem & Lamonem, eaque, quibus

opus eſſet ad ſacrificium ritè perpetrandũ adduceret; ipſe interim caprarum eximiam arripuit, hederâque redimitam, quò modo hoſtib. adparuerant, & lacte ſuper cornua fuſo Nymphis mactauit, eâq; ſuſpenſa pellem detraxit, quam pellẽ repoſuit & conſecrauit. Mox verò vbi Chloe cum ceteris præſtò adfuit, ignem accendit Daphnis, & parte carniũ elixata, parte aſſata, Nymphis obtulit primitias, ac pateram muſto plenam libauit, adgeſtiſq; ex fronde toris, dein totus in cibo, in potu, in luſu erat: niſi quod ſimul tamẽ greges ſeruabat, ne lupus irrumpens non minorem cladem quàm hoſtes daret. Quaſdã quoq; cantilenas in Nympharũ honorem cecinerunt, veterũ ea paſtorum carmina. Iam poſtquam nox aduenit, ibi in agro manentes cubarũt, & poſtera luce Panis haut-

πρέπειν θυσίᾳ· αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβὼν, καὶ κιττῷ στεφανώσας, ὥσπερ ὤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ γάλα τῶν κεράτων κατασπείσας, ἔθυσέ τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν. ἤδη δὲ παρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ ἀνακαύσας, καὶ τὰ μὲν ἑψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτήσας, ἀπήρξατό τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε μεστὸν γλεύκους, καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ὑποστορεύσας, ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ πότῳ καὶ παιδιᾷ· καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκέπει, μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσει πολεμίων· ᾖσάν τινας καὶ ᾠδὰς εἰς τὰς Νύμφας, παλαιῶν ποιμένων ποιήματα. νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, αὐτοῦ κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ Πανὸς ἐ-

νὸς ἐμνημόνευον· καὶ τῶν τράγων τὸν ἀγελάρχην στεφανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπείσαντες οἴνου, καὶ εὐφημοῦντες τὸν θεὸν, ἔθυσαν, ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ ἑψήσαντες πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς φύλλοις· τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἀνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα, ποιμενικῷ θεῷ· ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν. ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος μείζονος· ᾖσεν ἡ Χλόη· Δάφνις ἐσύρισεν. ἐπὶ τούτοις κατακλιθέντες, ἤσθιον· καὶ αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ Φιλητᾶς βουκόλος κατὰ τύχην, στεφανίσκους τινὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι· καὶ αὐτῷ τῶν παίδων ὁ νεώτατος εἵπετο Τίτυρος, πυρ-

quaquā immemores fuere: ſed ex hircis ipſum ducem gregis pineis corollis reuinctū ad pinum adduxerūt, libatoq; deſuper vino, bona verba Deo dicentes, mactarunt, ſuſpenderunt, pellem deripuerunt; & carnes partim torrefactas, partim coctas proximè in prato foliis impoſitas collocauerunt: pellem verò cornibus ipſis depanxerunt in pinum iuxta ſtatuam, Deo paſtorali paſtorale ſcilicet donarium. Primitias quoq; carniū obtulerunt, & cratere capaciore libationem peregerunt: aſſa voce Chloe, Daphnis fiſtula cecinit. Hiſce curatis diſcubuerūt & cibo indulſerunt. Ibi forte fortuna ipſis ſuperuenit Philetas bubulcus, corollas quaſdā Pani honorādo adferens, vt & vuas adhuc in pampinis & palmitib. hærentes. Ei filiorum minimus natu Tityrus comitabatur, ru-

ſus puellus & cæſius, candidus puellus & feroculus, qui ſaltu leui veluti hœdulus quidã greſſus faciebat. exilientes igitur omnes ſimul Pani corollas impoſuerunt, palmiteſq; ad pinus comam adpenderunt, feceruntq; vt Philetas apud ipſos diſcumberet, cõpotorem eum ſibi adiungẽtes. Tum, vt ſolẽt ſenes, vbi paullulum ſubbiberũt, varios inter ſe ſermones miſcebant; vt paſtionẽ in adoleſcentia adminiſtraſſent; vt multas latronũ inuaſiones euaſiſſent. Iactitabat ſe hic quod lupũ interfeciſſet: ille quaſi ſolius Panis ſecundarius fiſtulandi peritiâ exſtitiſſet. Hæc Philetæ erat gloriatio. Daphnis autem & Chloe nullas non preces adhibebant, vt & cum ipſis communicare artem iſtam vellet, fiſtulaque in feſto Dei illius canere, cui fiſtula eſſet in deliciis. Promittit Philetas, tameetſi ſenectam vti iam in-

ῥὸν παιδίον καὶ γλαυκὸν· λευκὸν παιδίον καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος· ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνωσαν τὸν Πᾶνα καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων, καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, συμπότην ἐποιοῦντο. καὶ οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον ὅταν ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς λῃστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις ὡς λύκον ἀποτείνας· ἄλλος ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας. τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδοῦναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ Θεοῦ σύριγγι χαίροντος. ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καί τοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν

μεμψάμενος, ἔλαβε σύ-
ριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος.
ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς με-
γάλην τέχνην, οἷα ἂν
στόματι παιδὸς ἐμπνεομέ-
νη. πέμπει οὖν Τίτυρον
ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγ-
γα, τῆς ἐπαύλεως ἀπ-
εχούσης σταδίους δέκα. ὁ
μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβω-
μα, γυμνὸς ὥρμησε τρέ-
χειν ὥσπερ νεβρός. ὁ δὲ
Λάμων ἐπηγγείλατο αὐ-
τοῖς τὸν περὶ τῆς σύριγ-
γος ἀφηγήσασθαι μῦθον,
ὃν αὐτῷ Σικελὸς ᾖσεν ἐ-
πὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύ-
» ριγγι. αὕτη ἡ σύριγξ τὸ
» ὄργανον οὐκ ἦν ὄργανον,
» ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ
» τὴν φωνὴν μουσική. αἶ-
» γας ἔνεμεν· Νύμφαις
» συνέπαιζεν· ᾖδεν οἷον
» νῦν. Πὰν ταύτης νεμού-
» σης, παιζούσης, ᾀδούσης,
» προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς
» ὅ, τι ἔχρηζε, καὶ ἐ-
» πηγγέλλετο τὰς αἶγας πά-
» σας θήσειν διδυμοτόκους.
ἡ δὲ ἐγέλα τὴν ἔρωτα αὐ-

iam inflando ineptam cau-
ſatus, fiſtulamque accipit
Daphnidis. Atqui ea erat
exigua nimis pro arte ma-
gnâ, quippe quæ inſpirari
ſolebat ore pueri. Mittit
idcircò Tityrũ, vt ſuam fi-
ſtulam adferret, caſa inde
diſtante ſtadiis decem. Is
proiecto palliolo nudus
currere geſtiit quaſi quidã
hinnulus. Lamo autẽ pol-
licitus eſt ipſis fabulã de Fi-
ſtula enarrare, quam ſibi
Siculus mercede, hirco ſci-
licet & fiſtula adductus, ce-
ciniſſet. Hæc Fiſtula, orga- «
num iſtud quod videtis, nõ «
erat quondam organũ, ſed «
virgo formâ eleganti, & «
voce cõcinnâ. Capellas pa- «
ſcebat, cũ Nymphis collu- «
debat, canebat ſicuti nũc. «
Pan, quum illa hũc in mo- «
dum paſceret, luderet, ca- «
neret; acceſſit, perſuadere «
conatus eſt id quod cupie- «
bat, & ſpopondit ſe capras «
omnes facturum gemelli- «
paras. At illa amorẽ ipſius «

» irridebat, & amaſium ſe recipere negabat, qui neque hircus neq; homo integer eſſet. Pan cum impetu ſectari incipit vim illaturus. Syrinx fugiebat Pana iuxtà ac vim. Fugâ defeſſa inter arundines ſe abſcondit, inq; paludem ſubmerſa euaneſcit. Pan arundinibus præ iracundia ſucciſis, puellâ nō repertâ, caſu animaduerſo, organū hoc excogitauit, & calamos cerâ cōiunxit impariles, quandoquidē & amor haut parilis inter ipſos exſtitiſſet. Sic quæ tum virgo pulchra, nunc eſt Fiſtula canora. Commodùm deſierat à fabuloſa narratione Lamo, & collaudabat ipſum Philetas, quaſi qui funderet ſermonem omni cantu iucundiorem; quum Tityrus adfuit patri fiſtulā adferēs, organum amplum, ampliſque ex calamis compactū, atq; vbi cerâ coaptatū erat, ibidē & ære erat diſtinctum. Coniectaſſet vtique quiſpiam

“ τόδ, οὐδὲ ἐραστὴν ἔφη δέξασθαι, μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. ὁρμᾷ διώκειν ὁ Πὰν ἐς βίαν· ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν. φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς δόνακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται. Πὰν τοὺς δόνακας ὀργῇ τεμὼν, τὴν κόρην οὐχ εὑρὼν, τὸ πάθος μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ καὶ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἄνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ, νῦν ἐστὶ σύριγξ μουσική. ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῄνει Φιλητᾶς αὐτὸν ὡς εἰπόντα μῦθον ᾠδῆς γλυκύτερον· καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν μεγάλων· καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. εἴκασεν ἄν τις

εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν
ὁ Πὰν πρῶτον ἐπήξατο.
διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλη-
τᾶς καὶ καθίσας ἐν κα-
θέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον
μὲν ἀπεπειράθη τῶν κα-
λάμων εἰ εὔπνοοι· ἔπει-
τα μαθὼν, ὡς ἀκώλυ-
τον διατρέχει τὸ πνεῦμα,
ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ
καὶ νεανικόν. αὐλῶν τὶς
ἂν ᾠήθη συναυλούντων
ἀκούειν, τοσοῦτον ἤχει τὸ
σύριγμα. κατ' ὀλίγον δὲ
τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ
τερπνότερον μετέβαλλε τὸ
μέλος, καὶ πᾶσαν τέ-
χνην ἐπιδεικνύμενος εὐ-
νομίας μουσικῆς, ἐσύριτ-
τεν ὅσον βοῶν ἀγέλῃ πρέ-
πον· οἷον αἰπολίῳ πρόσ-
φορον· οἷον ποίμναις φί-
λον. τερπνὸν ἦν τὸ ποί-
μνιον· μέγα τὸ βοῶν·
ὀξὺ τὸ αἰγῶν· ὅλως πά-
σας σύριγγας μία σύ-
ριγξ ἐμιμήσατο. οἱ μὲν
οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέ-

quiſpiam eſſe hanc illam
quam Pan princeps con-
ſtruxiſſet. Poſtquam itaq;
Philetas ſurrexiſſet & po-
ſuiſſet ſe in ſella corpore e-
recto, primùm quidem pe-
riculũ calamorum fecit an
inſpirati dulciter ſonarent.
Tum comperto, quod abſ-
que remora cannas per-
curreret, flatus exinde altè
& iuueniliter inſonauit.
Tibias non vnas putaſſet ſe
quis audire cõſonantes, in
tantum reſonabat iſta ſi-
bilatio. Paullatim verò ve-
hemẽtiam iſtam remitten-
do, in iucundiorem ſonum
conuertit modulationẽ, o-
mnemq; artem dexterita-
tis Muſicæ demonſtrãdo,
fiſtulâ oſtendit qui moduli
boum armento conueni-
rent, qui gregi caprino ac-
cõmodi, qui ouib. grati eſ-
ſent. Suaues erant ouium,
boũ vehementes, acuti ca-
pellarũ. In ſumma quasli-
bet fiſtulas vna expreſſerat
fiſtulâ. Ceteri igitur taciti iacebant. iſta modula-

tione deliniti. Dryas verò ſurgens & iuſſo Baccheum canere melos, epileniam (vel torculariam) ſaltatiōnē ſaltare cœpit. Iamq; repræſentabat falce racemos carpentem, iam geſtantem corbes, tum vuas calcantē; mox defundentē in cados vina, deniq; muſtū bibentem. Hæc omnia adeò aptè ſua ſaltatione effinxerat & clarè, vt exiſtimarent videre ſe impræſentiarum tam vites quàm lacum atq; dolia, & ex vero Dryantem potare. Tertius ergo ſenex hic quū ſuo ſaltatu ita placuiſſet, Chloë & Daphnin eſt deoſculatus; qui perceleres ſurrexerunt, & ſaltationem de Lamonis narratione cœperunt. Daphnis ſimilabat Pana, Syringa Chloe. Ille ſuadendo ſupplicare: aſt hæc faſtidiendo ſubridere: Daphnis inſectari, & ſummis vnguiculis inſiſtēdo currere vngulas nimirum commentus:

κείνῳ τερπόμενοι. Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν Διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. καὶ ἐῴκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ φέροντι ἀῤῥίχους· εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους· εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ ἐναργῶς, ὥστε ἐδόκουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν. οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο· τὴν Σύριγγα Χλόη. ὁ μὲν ἱκέτευε πείθων· ἡ δὲ ἀμελοῦσα ἐμειδία. ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος·

μενος· ἡ δὲ ἐνέφαινε τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ φυγῇ. ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν ὕλην ὡς εἰς ἕλος κρύπτεται· Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν ὡς ἐρῶν· ἐρωτικὸν ὡς πείθων· ἀνακλητικὸν ὡς ἐπιζητῶν. ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται φιλήσας· καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεὶς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ φιλήσας ὡς ἐκ φυγῆς ἀληθινῆς εὑρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων· νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἵ τε αἶγες πλησίον τῶν προβάτων ᾔεσαν, ὅτε Δάφνις ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς

Chloe contrà laſſatam fugâ Syringa referre: mox Chloe in ſyluam quaſi in paludem ſubduci: Daphnis autẽ arrepta illa grãdi Philetæ fiſtulâ primò flebile canere melos ceu amore captus, tũ amabile ceu flectere ſtuderet, tũ inclamatoriũ ceu quæritaret, adeò vt Philetas admiratione pculſus ſubſiliret eumq; oſcularetur, oſculatuſq; donaret fiſtula, & optaret vt Daphnis ſimiliter eam pari ſucceſſori derelinqueret. Daphnis autẽ ſuam illam paruulã Pani ſuſpendit, & poſtquã Chloen quaſi ex fuga haut ficta receptã baſiaſſet, gregem fiſtulabundus abduxit. Nocte iã cœpta ſimul è paſtu reduxit ouium gregem Chloe, fiſtulæ iſtius cantu cogens. Ibi capellæ iuxta oues inceſſerunt, quum Daphnis prope Chloen incederet. Sic ſe mutuo in noctem vſque exſatiarunt, conue-

nitq; inter ipſos poſtridie eius diei citius greges expellere. Nec aliter fecerũt. Iamiam n. die illuceſcente, in paſtum profecti ſunt, & poſteaquam Nymphas primo, deinde Pana ſalutaſſent, dehinc ſub quercum conſidentes, fiſtula ludere occeperunt. Exinde ſuauia mutuo dabant & accipiebant, ibant in amplexus alter alterius, ſimulq; decubabant ambo, & vltrà nihil perpetrãtes iterum ſurgebãt. Nec cibi incurioſi fuerant potuſq; illis vinum lacte miſtum. Quibus omnibus magis incaleſcentes, alacrioreſq; redditi, inter ſe concertationẽ inſtituerunt amatoriam, paulloq; poſt ad iuriſiurandi fidem ſunt progreſſi. Daphnis videlicet poſtquam pinũ acceſſit per Pana iurauit, ſe
» abſq; Chloe ſolum in vita
» non manſurũ ne vllius die-
» culę ſpatio: Chloe autẽ antrum introgreſſa per Nym-

ἀλλήλοις, καὶ συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης καταλάσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομὴν· καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσαντες, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες, ἐσύριττον· εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλίνοντο· καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. ἐμέλησεν αὐτοῖς καὶ τροφῆς, καὶ ἔπιον οἶνον μίξαντες γάλα. καὶ τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι, πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν, καὶ κατ' ὀλίγον εἰς ὅρκων πίστιν προῆλθον. ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν, ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος
ἄνευ Χλόης μηδὲ μιᾶς «
χρόνον ἡμέρας: ἡ δὲ «
Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας,

φας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ
» ἄντρον, τὸν αὐτὸν ἕξειν
» θάνατον καὶ βίον. το-
σοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ
» τὸ ἀφελὲς ἦν ὡς κόρῃ,
» ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἄντρου,
καὶ δεύτερον ἠξίου λαβεῖν
ὅρκον παρ' αὐτοῦ, ὦ Δά-
» φνι, λέγουσα, Θεὸς ὁ Πὰν
» ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠ-
» ράσθη μὲν Πίτυος, ἠ-
» ράσθη δὲ Σύριγγος· πα-
» ύεται δὲ οὐδέποτε Δρυά-
» σιν ἐνοχλῶν, καὶ ἐπιμη-
» λίσι Νύμφαις πράγμα-
» τα παρέχων. ὁ μὲν οὖν
» ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις
» ἀμελήσει σε κολάσαι, κἂν
» ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυ-
» ναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγ-
» γι καλάμων. σὺ δέ μοι
» τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον,
» καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην
» ἥ σε ἀνέθρεψε, μὴ κατα-
» λιπεῖν Χλόην ἔς τ' ἂν
» πιστή σοι μένῃ. ἄδικον δὲ
» εἰς σε καὶ τὰς Νύμφας
» γενομένην, καὶ φεῦγε
» καὶ μίσει, καὶ ἀπόκτει-
» νον ὥσπερ λύκον. ἥδετο ὁ

phas iurauit, eandem cum
Daphnide habituram ſe "
mortem & vitam. Ea tamē "
Chloes veluti puellæ erat
ſimplicitas, vt antro egreſ-
ſa, denuò etiam ſibi ab illo
iuſiurandum putaret acci-
piendū: Daphni, inquiens,
Pan eſt deus amatorius & "
infidus: amore arſit Pityos, "
arſit & Syringos. Ceſſat "
præterea nunquam Drya- "
dibus moleſtus eſſe, & ſub "
malis ſollicitare Nymphas. "
Ipſe igitur, in iuriſiurandi "
quod per eum datū eſt fide "
neglectus, nō curabit tamē "
de te ſumere pœnas, et- "
ſi plures fœminas adeptas, "
quā in fiſtula ſunt calami. "
Tu verò mihi per hunc ca- "
prinum gregem adiurato, "
& per capram illam quæ te "
eduxit; Non te deſerturū "
Chloen dum tibi fida mā- "
ſerit: Iniurioſam verò in te, "
Nymphaſq; factā, tum fu- "
gito, tū odio proſequitor, "
atq; interimito non aliter "
quam lupum. Haut fuit in- "

Digitized by Google

delectatus Daphnis quod talis de ſe ſuſpiciuncula Chloen ſubiiſſet, & medius inter capras ſtans, alteraq; manu capram, altera hircum prehendens, conceptis iurabat verbis, ſe Chloen quę ipſum amaret, amaturum; ſiq; alium Daphnidi anteferret, pro illa ſe iſtũ interfecturũ. Chloe itaq; lætitia afficiebatur, & habebat fidem, tanquam paſtoralis puella, quæque capras & oues opilionum & caprariorũ proprios eſſe Deos crederet.

Δάφνις ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν, αἰγὸς· τῇ δὲ τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν, κἂν ἕτερον προκρίνῃ Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὑτὸν ἀποκτείνειν. ἡ δὲ ἔχαιρε καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους θεούς.

S V M-

SVMMARIVM LIBRI tertii.

Mitylenæi illâ direptione hoſtili compertâ Hippaſum ducem cum copiis terreſtribus contra Methymnæos mittunt. Sed res componitur. Hyeme ſe diſiungi ægrè ferunt Daphnis & Chloe. Daphnis vt eam videat profectus quaſi aliud agens Dryantis ante caſam aucupium exercet. Introducitur à Dryante, & Dionyſiis celebrandis intereſt. Vere exorto rurſus ſua paſtoralia repetunt. Daphnis ignarum ſe amoris exercendi dolet. Lycænium callidè eum decipit. Daphnis, prœternauigantibus nautis, ediſſertat Chloæ fabellam de Echone. Proci multi & diuites Chloen ambiunt, Dryante partim eorum petitis adnuente. Daphnis vehementer contriſtatur, vtpote pauper omnino & omnium rerum egenus. Verùm Nympharum ope inuenit crumenam argento refertam. Dat hoc Dryanti & habet ſic pactam Chloen; præter, quod Lamo, cum ſeruus ſit Dionyſophanis, dominum hunc ſuum dicit exſpectandum, vt ille ratum habeat. Daphnis donat Chloæ eximium pomum.

LONGI SOPHISTÆ PAſtoralium

LIBER TERTIUS.

Mitylenæi verò vt hoſtilem illarum decē nauium adpulſum reſciuerunt, atq; ipſis nonnulli, qui ex agris veniebant, direptionem iſtam indicauerunt; rem intolerandā arbitrati ab Methymnæis pati iſta, decreuerunt & ipſi aduerſus eos arma capere, quantùm poteſt. Extemplò ergo delectu habito clypeatorum trium millium, equitū verò quingentorum, ducem Hippaſum per continentē ablegarunt, non auſi tempeſtate hiberna maris fidē tentare. Dux igitur profectus, agros Methymnæorū hautquaquam depopula-

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ποιμενικῶν

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Μιτυληναῖοι δὲ ὡς ᾔσθοντο τὸν κατάπλουν τῶν δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπαγὴν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν· οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλασσαν. ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυ-

Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ· ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. καὶ αὐτῷ σταδίους ὄντι ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ σπονδὰς κομίζων. οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ καὶ ποιμένες ὑβρίζοντας τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα· μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα· σπουδὴν δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μι-

batur, nihilo magis verò greges & prędia agricultorum atq; paſtorũ diripere volebat, reputando ſcilicet talia magis cõuenire latroni quam exercitus Imperatori: ſed illicò ad ciuitatẽ ipſam, quaſi inuaſurus portas nulla dũ cuſtodiâ munitas, feſtinabat. Verùm quum ſtadia centena circiter iã abeſſet, obuius ipſi occurrit caduceator qui fœdera ferebat. Poſtquam enim Methymnæi edocti fuere ab captiuis, quod ignaris omninò Mitylenæis ſuperiora accidiſsét, quodque agricolæ & paſtores, in adoleſcentes contumelioſi iſtorum facinorũ autores fuiſſent; ſtatim eos pœnituit facti præcipitanter magis vel atrociter, quã prudẽter aut moderatè cõtra vicinam vrbẽ ſuſcepti. Fœdus autẽ eiuſmodi offerebant: Prædâ omni redditâ, ſecurè & tutò quâ terrâ quâ mari mutuũ agere commercium. Caduceatorẽ itaq; iſtũ ad Mi-

LONGI SOPHISTÆ PAſtoralium

LIBER TERtius.

MItylenæi verò vt hoſtilem illarum decẽ nauium adpulſum reſciuerunt, atq; ipſis nonnulli, qui ex agris veniebant, direptionem iſtam indicauerunt; rem intolerandã arbitrati ab Methymnæis pati iſta, decreuerunt & ipſi aduerſus eos arma capere, quantùm poteſt. Extemplò ergo delectu habito clypeatorum trium millium, equitũ verò quingentorum, ducem Hippaſum per continentẽ ablegarunt, non auſi tempeſtate hiberna maris fidẽ tentare. Dux igitur profectus, agros Methymnæorũ hautquaquam depopula-

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ποιμενικῶν

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙτος.

ΜΙτυληναῖοι δὲ ὡς ᾔσθοντο τὸν κατάπλουν τῶν δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπαγὴν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν· οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλασσαν. ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυ-

Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ· ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ σπονδὰς κομίζων. οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ καὶ ποιμένες ὑβρίζοντας τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα· μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα· σπουδὴν δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μι-

batur, nihilo magis verò greges & prędia agricultorum atq; paſtorũ diripere volebat, reputando ſcilicet talia magis cõuenire latroni quam exercitus Imperatori: ſed illicò ad ciuitatẽ ipſam, quaſi inuaſurus portas nulla dũ cuſtodiâ munitas, feſtinabat. Verùm quum ſtadia centena circiter iã abeſſet, obuius ipſi occurrit caduceator qui fœdera ferebat. Poſtquam enim Methymnæi edocti fuere ab captiuis, quod ignaris omninò Mitylenæis ſuperiora accidiſsét, quodq́ue agricolæ & paſtores, in adoleſcentes contumelioſi iſtorum facinorũ autores fuiſſent; ſtatim eos pœnituit facti præcipitanter magis vel atrociter, quã prudẽter aut moderatè cõtra vicinam vrbẽ ſuſcepti. Fœdus autẽ eiuſmodi offerebant: Prædâ omni redditâ, ſecurè & tutò quâ terrâ quâ mari mutuũ agere commercium. Caduceatorẽ itaq; iſtũ ad Mi-

tylenæos Hippaſus remittit, quamquam Imperator ſummus belli creatus eſſet, ideoq; pro arbitrio ſtatuēdi poteſtatem haberet. Ipſe à Methymna ad decē quaſi ſtadia caſtra metatus mandata ab vrbe præſtolabatur. Atque duos dies poſt nuncius aduenit, raptaq; reddita accipere, & nulla illis iniuria illata domū reuerti iuſſit. Etenim belli & pacis optione facta, pacem vtiliorē inueniebant. Porrò illud Methymnæos inter & Mitylenæos bellum, inſperato tam initio quàm fine accepto, ſic fuit compoſitū. Oriebatur iam hiēs Daphnidi & Chloæ magis acerba quàm bellū fuerat. Deſubitò namq; cadēs nix larga, cunctas tum vias interclusit, tum omnes agricolas incluſit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, concreueratque glacies. Ar-

τυληναίοις ὁ Ἵππασος ἀποστέλλει, καί τοι γε αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τήν τε ἁρπαγὴν ἐκέλευσε κομίζεσθαι, καὶ μὴ ἀδικήσαντα ἀναχωρεῖν οἴκαδε. πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἱρέσει γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν. ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη. γίνεται δὲ χειμὼν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος. ἐξαίφνης γὰρ πεσοῦσα χιὼν πολλὴ, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδοὺς, πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. λάβροι μὲν οἱ χείμαρροι κατέρρεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος.

σάλος· τὰ δένδρα ἐῴκει κατακλωμένοις· ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγάς που καὶ ῥεύματα. οὔτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγε οὔτε αὐτὸς προῄει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων, αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας, ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. ἀναγκαίας οὖν οἰκουρείας ἐπεχούσης ἅπαντας, οἱ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, καὶ τροφὰς ἑωθινὰς ἐσθίοντες, καὶ καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον· ὥστε αὐτοῖς τὸν χει-

bores quaſi putatæ & ſurculis videbantur contuſis. Terra tota informis erat, præter quæ circa ſcatebras & fluuios. Haud itaq; quiſquam gregem paſtum agebat, quin nec ante fores procedebat ipſe; ſed igne accenſo luculento ad cantus gallorū alii lina verſabant & intorquebant; alii caprarū contexebant pilos: alii tendiculas auibus capiendis artificioſe cōſtruebant. Tunc temporis cura ipſorū verſabatur circa boues, qui ad præſepia veſcebantur paleis; circa capras & oues, quæ in caulis cumulos frondium depabulabantur; circave porcos, qui in haris ilignas & querneas detruncabāt glādes. Quum ita omnes circa res domeſticas neceſſario ſatagerent, cæteri agricolæ atq; paſtores agebant hilares; vtpote qui ab laboribus ad aliquantulū temporis liberati eſſent, cibumq; matutini ſumerent, nec non pernoctē longam ſterterēt: adeo vt ipſis

hiems æſtate, autumno, imò ipſoq; vere iucundior videretur. Chloe contrà & Daphnis, quum recordarentur, quã ſuauiter antea omnia egiſſet quę iam quaſi pro derelicto haberentur: vt oſculati inter ſe fuiſſent, vt in mutuos ſe dediſſent complexus, vt cõmuni vſi fuiſſent eſcâ: iam noctes tranſigebãt inſomnes atq; mœſti, nihilq; tam exſpectabant quàm tempus vernum quo quaſi ex morte renatio ipſis eſſet futura. Dolor præterea ipſis oboriebatur, ſi vel pera quæpiam in manus eorũ veniret, ex qua cibum antea deprompſiſſent: vel mulctrũ, vnde ſimul prius potaſſent; ſiue fiſtula neglectim proiecta, quæ pridem donum fuiſſet amatorium. Precabãtur proin ad Nymphas & Pana, ſe talibus his malis & ærumnis liberatos vellent, tandemq; oſtendere ſibi & gregibus denuò clarum ſolem. Vnanimiter ſic precati rationem

μῶνα δοκεῖν καὶ θέρους καὶ μετοπώρου καὶ ἦρος αὐτοῦ γλυκύτερον. Χλόη δὲ καὶ Δάφνις ἐν μνήμῃ γινόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν, ὡς ἐφίλουν· ὡς περιέβαλλον· ὡς ἅμα τὴν τροφὴν προσεφέροντο· νύκτας τε ἀγρύπνους διῆγον καὶ λυπηρὰς, καὶ τὴν εἰρήνης ὥραν ἀνέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. ἐλύπει δὲ αὐτοὺς ἢ πήρα τις ἐλθοῦσα εἰς χεῖρας, ἐξ ἧς ἤσθιον· ἢ γαυλὸς ὀφθεὶς, ἐξ οὗ συνέπιον· ἢ σύριγξ ἀμελῶς ἐρριμμένη, δῶρον ἐρωτικὸν γεγενημένη. εὔχοντο δὴ ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δείξασθαί ποτε αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον: ἅμα τε εὐχόμε-

νοι πάχνην ἐζήτουν, δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. ἡ μὲν δὴ Χλόη δεινῶς ἄπορος ἦν καὶ ἀμήχανος. ἀεὶ γὰρ αὐτῇ συνῆν ἡ δοκοῦσα μήτηρ, ἔριά τε ξαίνειν διδάσκουσα, καὶ ἀτράκτους στρέφειν, καὶ γάμου μνημονεύουσα. ὁ δὲ Δάφνις οἷα σχολὴν ἄγων, καὶ συνετώτερος κόρης, τοιόνδε σόφισμα εὗρεν ἐς θέαν τῆς Χλόης. περὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Δρύαντος ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ, μυρρίναι μεγάλαι δύο, καὶ κιττὸς ἐπεφύκει. αἱ μυρρίναι πλησίον ἀλλήλων· ὁ κιττὸς δὲ ἀμφοτέρων μέσος. ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεὶς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἄμπελος, ἄντρου σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει. καὶ ὁ κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος βότρυς κλημάτων ἐξεκρέματο. ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμερινῶν ὀρνί-

tionem quærebant quoq; quâ ſe inuicẽ cernere poſſent. Porrò Chloe perquã inops erat omnis conſilii, & machinationis expers. Nunquam enim non ipſi aſſidebat illa credita mater, lanamq; carminare, & fuſos torquere edocebat; tũ de nuptiis quoq; mentionẽ facere ſolebat. Daphnis autem, vt qui otioſus ageret, & perſpicacitate ingenii puellæ multis partibus antiſtaret, huiuſmodi vaframentum ad videndum Chloen excogitauit. Ante caſam Dryantis, & quidem ſub ipſa caſa myrti proceræ duæ, & hedera enata erat. Myrti iuxta ſe vicinæ ſtabãt: hedera verò inter ambas errabat media, ita vt, immiſſis vtriq; brachiis vitis inſtar, antri ſpeciem ob foliorũ denſitatem & ſeriẽ cohærentẽ præberet: racemiq; crebri & ampli, nõ aliter atq; vuæ propendebant de palmitibus. Eâ re turba non exigua circa illos auium hiberna-

rum,verſabatur, inopiâ vi-
ctus compulſa, quem foris
non inueniebant. Multi
nempè meruli, complures
turdi,& palumbes, ſturni-
que,ac reliquæ omnes aues
quæ hederæ baccis veſci a-
mant. Sub prætextu aucu-
pii iſtius profectus eſt Da-
phnis pera obſoniis melli-
tis repleta,fideiq; faciendæ
viſcũ & laqueos ſecũ por-
tans. Igitur intermedium
quidẽ ſpatium erat ſtadio-
rum non plus decem:non-
dum tamen nix colliquefa-
cta moleſtiam ipſi exhibe-
„ bat haut modicã. At amori
„ ſanè cuncta peruia, vel i-
„ gnis ſit, vel aqua, vel Scy-
„ thicæ etiam niues. Curſi-
tãdo itaq; ad caſam perue-
nit, niueq; crurib. decuſſa,
laqueos collocauit, viſcũq;
virgis longis illeuit. Dein
conſedit, de nulla re quàm
de auib. & Chloe anxius.
Ceterum volucres quidẽ
& aduolarunt cõplures, &
capta fuit ipſarũ ſatis ma-

θων, ἀπορίᾳ τῆς ἔξω
τροφῆς· πολὺς μὲν κόψυ-
χος, πολλὴ δὲ κίχλη, καὶ
φάτται, καὶ ψᾶρες, καὶ ὅσον
ἄλλο κιττοφάγον πτερόν.
τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ προ-
φάσει θήρας ἐξώρμησεν
ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν
τὴν πήραν ὀψημάτων με-
μελιτωμένων, κομίζων δὲ
ἐς πίστιν ἰξὸν καὶ βρόχους.
τὸ μὲν οὖν μεταξὺ στα-
δίων ἦν οὐ πλέον δέκα·
οὔπω δὲ ἡ χιὼν λελυμένη
πολὺν κάματον αὐτῷ πα-
ρέσχεν. ἔρωτι δὲ ἄρα πάν- „
τα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ „
ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών. „
δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐ-
λὴν ἔρχεται, καὶ ἀποσει-
σάμενος τῶν σκελῶν τὴν
χιόνα, τούς τε βρόχους ἵ-
στησε, καὶ τὸν ἰξὸν ῥάβ-
δοις μακραῖς ἐπήλει-
ψε· καὶ ἐκαθέζετο τὸ
ἐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν
Χλόην μεριμνῶν. ἀλλ'
ὄρνιθες μὲν καὶ ἧκον πολ-
λοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἱκα-
νοί.

νοι. ὥστε πράγματα μυ-
ρία εἶχε συλλέγων αὐτοὺς
καὶ ἀποτιννὺς, καὶ ἀπο-
δύων τὰ πτερά· τῆς δὲ
αὐλῆς προῆλθεν οὐδεὶς,
οὐκ ἀνὴρ, οὐ γυναίκιον,
οὐ κατοικίδιος ὄρνις, ἀλ-
λὰ πάντες τῷ πυρὶ πα-
ραμένοντες, ἔνδον κατε-
κέκλειντο· ὥστε πάνυ ἠ-
πορεῖτο ὁ Δάφνις ὡς οὐκ
αἴσιον ὄρνισιν ἐλθών. καὶ
ἐτόλμα πρόφασιν σκη-
ψάμενος ὤσασθαι διὰ θυ-
ρῶν, καὶ ἐζήτει πρὸς
αὐτὸν ὅ, τι λεχθῆναι. πι-
„ θανώτερον· πῦρ ἐναυσό-
„ μενος ἦλθον. μὴ γὰρ οὐκ
„ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτο-
„ νες; ἄρτους αἰτησόμενος
„ ἧκον· ἀλλ' ἡ πήρα με-
„ στὴ τροφῆς· οἴνου δέο-
„ μαι· καὶ μὴν χθὲς καὶ
„ πρῴην ἐτρύγησας. λύ-
„ κος με ἐδίωκε· καὶ ποῦ
„ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; θη-
„ ράσων ἀφικόμην τοὺς ὄρ-
„ νιθας· ἢ οὖν θηράσας

gna copia; adeò vt mille
modis occupatus eſſet Da-
phnis eas colligendo, ne-
cando, deplumando. Ante
caſam tamen nemo prodi-
bat, nec mas, nec fœmina,
ne vel gallina quidem: ſed
omnes ad ignem deſiden-
tes intus erant concluſi: vt
ita omninò æſtuans, quò
ſe verteret Daphnis neſci-
ret, quaſi haud auſpicatò i-
uiſſet aucupatum. Et aude-
bat ſanè, modò commen-
tus fuiſſet ſpecioſã quam-
piam rationem forib. ſe in-
ferre atq; intrudere; ideo-
que cũ animo ſuo delibe-
rabat, quid benè dici poſ-
ſet, quod à veritate minus
abhorreret. Ignem accen- “
dere volebam, ſcilicet intra “
ſtadii ſpatium vicinos non “
habebas? Panes petẽdi ve- “
niebam; Verùm pera tibi “
plena eſt ciborũ. Vini ſum “
indigus; Atqui nuper ad- “
modũ eſt quod vindemiã “
feciſti. Lupus me perſequebatur; Et vbi lupi veſti- “
gium? Ad aues capiendũ aduentabam; Quum igi- “

Digitized by Google

tur cepiſti, cur non abis? Chloen videre cupio; Atenim patri & matri virginis quis hoc fateatur? Puerorũ porrò vbiq; ſilentiũ, qui domi iam manent. Verùm enim verò nihil ex his omnibus caret ſuſpicione. Melius itaq; tacere. Chloẽ autẽ verno tempore videro, quãdoquidẽ fata, quod videtur, hieme hanc me cernere vetant. Talibus ſanè cogitationibus vltrò citroq; habitis, & captura ſua arrepta, ad abitũ ſe iam accinxerat. Aſt veluti ipſius vicẽ Cupido miſeraretur, iſta accidũt, Menſa Dryanti eiuſq; familiæ erat adpoſita, carnes diſtribuebãtur, proponebantur panes, craterq; miſcebatur. Ibi canis vnus pecuarius ipſorũ incuria obſeruata, carnẽ rapuit & fugam cœpit foràs. Indoluit Dryas; ſua namq; portio iſta erat, & correpto fuſte, per veſtigia inſequebatur non ſecus ac alius canis, & iſta inſectatione ad

οὐκ ἄπει; Χλόης θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ παρθένου ὁμολογεῖ; παίδων δὴ πανταχοῦ σιωπὴ· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἁπάντων ἀνύποπτον. ἄμεινον ἄρα σιγᾶν. Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο, ὡς ἔοικε, χειμῶνος με ταύτην ἰδεῖν. τοιαῦτα δή τινα διανοηθεὶς καὶ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν, ὥρμητο ἀπιέναι. καὶ ὥσπερ αὐτὸν οἰκτείραντος τοῦ ἔρωτος, τάδε γίνεται. τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέα διῃρεῖτο· ἄρτοι παρετίθεντο. κρατὴρ ἐκιρνᾶτο· εἷς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἁρπάσας ἔφυγε διὰ τῶν θυρῶν. ἀλγήσας ὁ Δρύας· καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα· ξύλον ἁρπασάμενος ἐδίωκε κατ' ἴχνος ὥσπερ κύων. διώκων δὲ καὶ κα-

τὰ τὸν κιττὸν γινόμενος, ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάθετο· μέγα δὲ βοήσας, χαῖρε, ὦ παῖ, περιεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ παρήγαγεν ἔσω λαβόμενος. μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατερρύησαν. μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ προσηγόρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν. καὶ τοῦτο οἱονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο. τυχὼν δὲ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας, καὶ φιλήματος καὶ Χλόης, τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέζετο πλησίον, καὶ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς φάττας ἀπεφορτίσατο, καὶ τοὺς κοψίχους· καὶ διηγεῖτο πῶς ἀσχάλλων πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ὥρμησε πρὸς τὴν ἄγραν. καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῷ λάβοι,

ne ad hederã perlatus Daphnin cõſpicit ſuis ſibi humeris captas aues imponentẽ, & citato gradu abiturientem. Et ſtatim carnis & canis cura omni abiecta, altè exclamauit: Salue puer; collumq; eius inuaſit, & oſculo dato manu prehenſum intrò ſecũ adduxit. Parũ certè tum abfuit, quin ſe mutuò viſis humi cõcidiſſent Daphnis & Chloe: obdurãtes tamen erecti perſtare ſalutauerũt ſe & oſculo exceperũt; idque vicem deſtinæ ipſis ne caderent, fuit. Daphnis nactus præter omnem ſpem non ſolùm oſculũ, ſed & Cloen ipſam, prope ignẽ adſedit, & in menſam ab humeris palumbes cũ merulis depoſuit, exponereq; cœpit, vti tædium ſe inuaſiſſet curaturæ domeſticæ, itaque ſe recreare aucupio voluiſſet: & quomodo aues partim tendiculis, partim verò viſco cepiſſet,

myrtorum ſcilicet & hederæ baccarum ita auidas. Ipſi cōtrà nouum hunc Apollinem (vti non minus & ipſum eminus operantem) collaudabāt, atq; edere de his quæ canis reliqua feciſſet, iubebāt; Chloę verò vt potum infunderet, mandabant; Tum ipſa hilari facie aliis porrexit, Daphnidi autem vltimo loco poſt ceteros. Simulabat enim ſe illi ſubiratam, quod quum aduenſſet, abire ita voluiſſet ipſa inuiſa. Attamen priuſquam offerret prælibans inde aliquantulū bibit, moxq; ſic dedit. Daphnis etiamſi ſiti vrgeretur, ſpiſsè tamē hauriebat, hac mora voluptate longiore ſe nempe titillans. Menſa porrò, panib. & carnibus abſumptis, in continenti fuit vacuefacta: qui adſidebāt autē ſuper Myrtale & Lamone rogitabāt, & beatos eos prædicabant, qui talem ſenectæ ſuæ alumnum indepti eſſent. Et Daphnidi ſanè ſeſe ita lau-

τῶν μύρτων καὶ τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. οἱ δὲ ἐπῄνουν τὸ ἑκάεργον· καὶ ἐκέλευον ἐσθίειν ὧν ὁ κύων κατέλιπεν· ἐκέλευον δὲ τῇ Χλόῃ πιεῖν ἐγχέαι. καὶ ἡ δὲ χαίρουσα, τοῖς τε ἄλλοις ὤρεξε, καὶ Δάφνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους. ἐσκήπτετο γὰρ ὀργίζεσθαι, διότι ἐλθὼν ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδών. ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν εἶθ᾽ οὕτως ἔδωκεν. ὁ δὲ καίτοι διψῶν βραδέως ἔπινε, παρέχων ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδύτητος μακροτέραν ἡδονήν. ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρτάλης καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. καὶ τοῖς ἐπαίνοις

μὲν ἥδετο Χλόης ἀκροωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν ὡς θύσοντες Διονύσῳ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν ὑφ' ἡδονῆς ἐκείνοις αὐτὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. αὐτίκα οὖν ἐκ τῆς πήρας προσεκόμιζε μελιτώματα πολλά, καὶ τοὺς θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων καὶ τούτους ἐς τράπεζαν νυκτερινὴν ηὐτρέπιζον. δεύτερος κρατὴρ ἵστατο, καὶ δεύτερον πῦρ ἐκάετο· καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γενομένης, δευτέρας τραπέζης τὰ ἐφοροῦντο. μεθ' ἣν τὰ μὲν μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ᾄσαντες, εἰς ὕπνον ἐχώρουν, Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δάφνιδι. Χλόῃ μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις· Δάφνις δὲ κενὴν τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοι-

ita laudari, auſcultante Chloe, erat periucundum: Quumq; ipſum præterea detinerent, quod poſtridie ſacra facturi Bacchea eſſet, parum abfuit quin pręvoluptate illos pro Baccho ipſo adoraſſet; ideoq; confeſtim ex pera ſua liba mellita non pauca deprompſit; & captas aues verò eas ad cœnam adparabant. Alterum craterem ſtatuerant, denuoq; ignis erat incenſus, & illico admodùm nocte incidente, menſa iterũ inferebatur. Qua ablata quum partim confabulati fuiſſent, partim cantillaſſent, cubitum abierunt, Chloe matrem ſequens, Dryas autem Daphnin ſecum ducẽs. Ceterũ Chloæ nihil erat gratum vel iucundum, præter quod craſtina die iterum Daphnis eſſet adſpiciendus. Aſt Daphnis caſſa ſe voluptate oblectabat; ſuaue namq; ducebat vel patri Chloes

condormiſcere, adeò vt eũ quoque amplexaretur & multimodis oſcularetur, omnia nempe hæc cum Chloe ſeſe agere ſomniãs. Luce cœpta frigus erat acerrimum, & vis Boreę adurebat omnia; quũ illi ſtratis relictis Baccho arietem ſolemnem immolarũt, & igne facto ingenti, eſcam inſtruxerunt. Nape autem panes conficiente, & Dryante elixante arietem, Daphnis & Chloe nacti otiũ, profecti ſunt extra caſam illò vbi hedera vagabatur, iterumq; pedicis poſitis, & viſco calamis inunctis, vim haut ſpernendã auium cepeꝛũt. Exſiſtebat ſimul inter ipſos dulcis ſuauiatio eaq; ſine intermiſſione, & ſermonum collatio amabilis:
„ Tui gratia veni Chloe.
„ Noui Daphni. Per te fit
„ quod pernicies miſellis ad-
„ ſim merulis. Et quo igitur
„ tibi numero habeor? me-
„ mor mei ſis. Memor ſum,

μνησθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὀνειροπολούμενος. ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον, καὶ αὔρα Βόρειος ἀπέκαε πάντα. οἱ δὲ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον, καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα, παρεσκευάζοντο τροφήν. τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης, καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν ἕψοντος, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, περιῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός. καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες καὶ ἰξὸν ἀπαλείψαντες, ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχὴς καὶ λόγων ὁμιλία τερπνή: διὰ σὲ
ἦλθον Χλόη· οἶδα Δά- «
φνι. διὰ σὲ ἀπολλύω «
τὰς ἀθλίους κοψίχους. «
τίς οὖν σοι γίνομαι; μέ- «
μνησό μου· μνημονεύω, «
νὴ τὰς

νὴ τὰς Νύμφας, ἃς ὤ-
μοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ
» ἄντρον, εἰς ὃ ἥξομεν εὐ-
» θὺς ἂν ἡ χιὼν τακῇ. ἀλ-
» λὰ πολλὴ ἔτι Χλόη, καὶ
» δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ
» ταύτης τακῶ. θάρρει Δά-
» φνι· θερμός ἐστιν ὁ ἥ-
» λιος. εἰ γὰρ οὕτως γένοι-
» το Χλόη θερμὸς, ὡς τὸ
» καῖον πῦρ τὴν καρδίαν
» τὴν ἐμὴν. παίζεις ἀπα-
» τῶσά με. οὐ μὰ τὰς αἶ-
» γας, ἃς σύ με ἐκέλευες
ὀμνύειν. ταῦτα ἀντιφω-
νήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν
ἡ Χλόη καθάπερ ἠχὼ,
καλεσάντων αὐτοὺς τῶν πε-
ρὶ τὴν Νάπην, εἰσέδρα-
μον, πολὺ περιττοτέραν
τῆς χθιζῆς θήραν κομί-
ζοντες· καὶ ἀπαρξάμε-
νοι τῷ Διονύσῳ κρατῆ-
ρος, ἤσθιον κιττῷ τὰς κε-
φαλὰς ἐστεφανωμένοι. καὶ
ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχεύ-
σαντες καὶ εὐάσαντες πρού-
πεμπον τὸν Δάφνιν·
πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πή-
ραν κρεῶν καὶ ἄρτων. ἐ-

perNymphas,quas adiura- «
ui quondam in illo antro, «
quod petemus quampri- «
mùm niues liqueſcăt. Ve- «
rùm altè iacent, Chloe, & «
metuo ne ego prius lique- «
ſcam. Bonum habe animũ «
Daphni: ſol namq; feruet. «
Siquidẽ ſic ferueat,Chloe, «
vt ignis hic qui amburit «
meum cor. Iocos agis, & «
me decipis. Non, per ca- «
pras, per quas tu me iube- «
bas iuſiurandũ dare.Iſtiuſ-
modi viciſſim Daphnidi
Chloe reſpondēre, ceu E-
chone quadam vocauit i-
pſos Nape,& curriculo in-
trarunt, prædâ longè v-
beriore, quàm heſterna
fuerat, reportatâ. Et poſt-
quàm primâ craterâ Bac-
cho libaſſent, cibis manus
admouere cœperunt; co-
ronas hederaceas in capiti-
bus gerentes: vtq; tempus
videbatur,Bacche & Euoe
clamato,Daphnin dimiſe-
runt, eius manticâ carnib.
&panib. prius repletâ.De-

derunt ei quoq; palumbas turdoſq; Lamoni & Myrtalæ adferendos; ipſi ſcilicet alias capturi, dum quidē hiems duraret, nec hedera deficeret. Daphnis itaq; ſic abiit, oſculatus ceteros priores quā Chloen, quo huius oſculū purū illibatumq; ſibi ſeruaretur: aliaſque ſæpè ad eos profectus eſt, alias atq; alias rationes excogitando, vt ita ipſis non omnimodis hiemale tempus abſq; amoris fruitione efflueret. Exoriente iam vere, quum nix ſoluta, terráq; detecta eſſet, & herbæ reuireſcerēt, paſtores ceteri greges in paſcua educebāt, nec non præ aliis Chloe atque Daphnis, vti qui potētior: paſtori ſeruirent. Eueſtigiò igitur curſum ad Nymphas & antrum iſtud inſtituebant, inde ad Pana atq; pinum, poſt ad quercum, ſub qua cōſidentes pecoribus paſcendis vacabāt, mutua-

δῶκαν δὲ καὶ τὰς φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες ἄλλας, ἕς τ' ἂν ὁ χειμὼν μένῃ, καὶ ὁ κιττὸς μὴ λείπῃ. ὁ δὲ ἀπῄει, φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης φίλημα καθαρὸν μείνῃ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἦλθεν ὁδοὺς ἐπ' ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον. ἤδη δὲ ἦρος ἀρχομένου καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης, καὶ τῆς πόας ἀνθούσης, οἵ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς νομήν. καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες ποιμένι. εὐθὺς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς Νύμφας καὶ τὸ ἄντρον· ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν πίτυν· εἶτα ἐπὶ τὴν δρῦν, ὑφ' ἣν καθίζοντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλή-

λοις

λοις κατεφίλουν· ἀνεζήτησάν τε καὶ αὐθη ςεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς. τὰ δὲ ἄρτι ὁ Ζέφυρος τρέφων, καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα. ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν καὶ ἀπὸ οἰῶν τινῶν γάλα νέον καὶ τοῦτο ςεφανῶντες τὰ ἀγάλματα κατέσπεισαν. ἀπήρξαντο καὶ σύριγγος καθάπερ τὰς ἀηδόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες. αἱ δὲ ὑπεφθέγγοντο ἐν ταῖς λόχμαις, καὶ τὸν Ἴτυν κατ᾽ ὀλίγον ἠκρίβουν, ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς. ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν. τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ κατα-

queiaciebāt oſcula. Quæſiuerant etiā floſculos deis coronandis. Hos autē primulum Zephyrus miti aurâ alendo, ſolq; ſuo calore fouendo eliciebat. Tamen inueniebantur iam violæ, narciſſus, anagallis, & ceteræ veris primitiæ. Chloe porrò & Daphnis à capellis & omnium quibuſdam lac nouum ſumpſerūt, ſertaque ſtatuis imponentes, illud pro libamine fuderunt. Cœperunt quoq; fiſtulâ modulari, quaſi luſcinias ad cantandi artificium proritarent. Ceterum illæ quaſi ſubſonabāt ex arboretis, & Ityn ſuum paullatim rurſus argutabantur, veluti cantus curâ longum poſt ſilentium denuò ſuſceptâ. Balabant partim & oues; ſaliebant paſſim agnelli, & matribus obliquos ſe ſubſternentes vbera fellitabant. Quæ verò nondum pepererant, haſce arietes perſequentes

Digitized by Google

poſtquam non abſq; labore ſtitiſſent, alius aliam inibat. Conſpiciebantur & hircorũ adſectationes, inque capras ſaltus ardentiores, pugnamq; propter capras committebãt, & quilibet habebat ſuas, quas ſollicitè ſeruabat, ne quis mœchus clàm eas adoriretur. Senes intuentes irritabãt ad Venerem hæc talia ſpectacula: iuniores autem qui aliàs pruriebant, iamq; pridẽ amatorias adpetebant voluptates, ii inflammabantur ſimul ac ad aures ipſorum talia acciderẽt, & intabeſcebãt quando ipſorũ oculis iſta ſe offerrent, anquirebantque cùm ipſi quód maioris efficaciæ eſſet, quàm oſcula & complexus: tum in his præcipuè Daphnis. Vt igitur qui iam per hiemẽ domi ſeruando & res agendo adoleuiſſet, tam ad oſcula impatientius ferebatur, quàm ad complexus catuliebat, eratque in omnibus plus æquo curioſior

διώκοντες καὶ καματώσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας ἐρωτικώτερα πηδήματα· καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθών. καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς Ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα. οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ, πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυτάλιζε· καὶ ἦν ἐς πᾶν ἐρ-

γον περιεργότερος καὶ θρα-
σύτερος. ᾔτει δὴ τὴν
Χλόην χαρίσασθαι οἱ
πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ
γυμνὴν γυμνῷ συγκατα-
κλιθῆναι μακρότερον ἢ
πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο
γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φι-
λητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα
δὴ γένηται τὸ μόνον ἔ-
ρωτα παῦον φάρμακον.
τῆς δὲ πυνθανομένης, τί
» πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ
» περιβολῆς. καὶ αὐτῆς κα-
» τακλίσεως; καὶ τί ἔγνω
» δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγ-
» κατακλινείς; τοῦτο, εἶ-
» πεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς
» οἶς, καὶ οἱ τράγοι τὰς
» αἶγας. ὁρᾷς ὡς μετὰ
» τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐ-
» κεῖναι ἔτι φεύγουσιν αὐτούς,
» οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώ-
» κοντες· ἀλλ' ὥσπερ κοι-
» νῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες
» ἡδονῆς συννέμονται; γλυ-
» κύ τι ὡς ἔοικέν ἐστι τὸ ἔρ-
» γον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος
» πικρόν. εἶτ' οὐχ ὁρᾷς,
» ὦ Δάφνι, τὰς αἶγας καὶ

rioſior atq; calidior. Quã-
obrem poſtulare cœpit à
Chloe, copiam ſibi plenè
faceret inquamtum vellet
ipſe & nuda nudo concũ-
beret, longiuſculè tamen
quàm prius ſueuiſsẽt, (hoc
namq; certò reliquum eſ-
ſe ex Philetę inſtitutis) quo
ita demùm cõfieret, quod
ſolum amori leniendo re-
medium. Chloe verò ſci-
ſcitante, & quid amplius «
reſtaret oſculis & comple- «
xib. cõcubitúve ipſo: quid- «
ve noſſet patrare nudus «
nudæ incumbendo? Hoc, «
infit, quod arietes ſolent «
cum ouib. quod hirci cum «
capellis. Vides, quàm poſt «
illud factũ, nec illæ poſtea «
hos refugiant, nec hi illas «
inſectando ſe fatigent; ſed «
vt cõmuni in poſterũ vo- «
luptate perfruantur atque «
cõpaſcant? Dulcis quædã, «
vt videtur, iſta res, & quæ «
amoris amaritiem ſuperet. «
Quid? an non vides, Da- «
phni, capras & arietes, «

ſicuti hircos & oues quoque, quemadmodum recti illi faciant, & rectæ contrà iſtæ patiantur; alteri nempe inſilientes; alteræ verò dorſo ſublatos admittentes? Tu tamen à me petis, vt concumbam, idq; nuda? Atqui illæ me licet veſtib. amicta, quantò ſunt hirſutiores? Flectitur Daphnis, & cõcumbens cum ea diu iacuit, ceterùm nihil, quorum cauſſa furiebat, agere ſcius, erigit ipſam, eamque retrò adhærere cepit, hircos imitando. Multo verò magis fruſtratus, conſedit & plorare occepit, ſiquidẽ vel arietibus imperitior ad amoris exercitium deprehenderetur. Erat autẽ ipſi vicinus quidam, propriorũ agrorũ cultor, cui nomen Chromidi, ætatis iam ad ſenectutem vergentis. Iſti ex vrbe ducta erat muliercula, iuuencula & formoſa, delicatiorque quàm cui cum rure conueniret. Ei erat nomen Lycæ-

τοὺς κελοὺς καὶ τοὺς τράγους καὶ τὰς οἶς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν; οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δέ με ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι καὶ ταῦτα γυμνήν; καὶ τοίγε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι. πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλιθεὶς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κελῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα. ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας, Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. τούτῳ γυναικίον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὡραῖον καὶ ἀγροικίας ἁβρότερον. τούτῳ Λυκαί-

κιον ὄνομα λῶ. αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα, καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη. πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἴς τινα λόχμην ἐγκρύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν·

nii ; quæ conſpicata Daphnin quotidie capras agentem cœpta luce ad paſtum, primis verò tenebris à paſtu, amaſium ſibi illum comparare munerum illicio concupiit. Igitur aliquando ſolum inſidioſè captans, fiſtulam ipſi, mel in fauis, peramq; de pelle ceruina donauit : apertius tamen quid eloqui hautquaquam fuit auſa, quum amorem erga Chloen facilè conieƈtare poſſet. Ipſū namque totum puellæ addiƈtum videbat, quod antea quidem ex nutibus & riſu poterat intelligere; tunc temporis verò demanè fingens apud Chromin, ſe ad parturientem vicinam velle viſere, ipſos ponè fuit conſequuta, & in frutetum quoddam denſum irrepēdo ſeſe abdidit, ne conſpici poſſet, ſicque omnia, quæ dixerunt, audiuit ; omnia quæ patrarunt vidit;

Digitized by Google

ipſiq; ne Daphnis quidem plorabundus latuit. Quocircà miſeris cōdolere cœpit, & occaſionē datam ſibi duplicem rata, qua ſalutis ipſorū inueniendæ, qua libidinis ſuæ explēdæ, machinamentū tale ſuſcepit. Poſtridie eius diei fingens quaſi iterum ad mulierem illam parientē iret, propalàm ad quercū, vbi Daphnis & Chloe ſedebant, accedit, quumq; doctè ſimulaſſet ſe conſternatā eſſe, Fer opem, ait, Daphni, infœlici mihi. De anſerib. namq; viginti vnum qui erat elegātiſſimus, eum mihi aquila abſtulit, quem tamen, magno ſcilicet onere preſſa, non potuit ſublimè euolando in ſolitam illam altam petram deportare, ſed in hancce humilē ſyluam cum eo decidit. Tu itaq;, per Nymphas & Pana illum oro, adi ſyluas, & mihi meum anſerem ſerua. Sola namq; metus me

οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε. τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα πάλιν τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα. φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη παραγίνεται· καὶ ἀκειβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην· σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. σὺ τοίνυν πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα. μόνη γὰρ

δέδοικα

» δέδοικα εἰσελθεῖν. μὴ δὲ περιίδῃς ἀτελῆ μου τὸν ἀριθμὸν γινόμενον. τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀετὸν ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφους ἁρπάσει· τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη. πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννεμομέναν. οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακρότατω τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτὸν· ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης; καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ παρὰ τῶν Νυμφῶν· δι᾽ ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου αἱ Νύμφαι διηγήσαντο δάκρυα. καὶ ἐκέλευσαν σε σῶσαι διδάξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. τὰ δ᾽ ἐστιν

habet vt ingrediar. Neu ſinas anſerum meorum numerum ſic imminui. Fors « fuit & aquilã ipſam interfeceris, eaq; hautquaquam « vlterius vobis multos ſicagnos & hœdos rapuerit. « Gregis tantiſper cuſtodiã habebit Chloe. Optimè ipſam capellæ norunt, tanquam perpetuã tibi in paſcẽdo ſociam. Daphnis futurorum nihil ſuſpicatus, abſq; mora ſurgit, & ſumpto pedo Lycænium conſequitur, quæ illum quàm longiſſimè ab Chloe abducebat. Ceterùm poſtquam in denſiſſima ſyluarum venerunt, prope fonticulũ illo ſedere iuſſo, Amas, dixit, Daphni Chloẽ, « idque reſciui ego nocte « proxima ex Nymphis. In « ſomnis mihi, quas heri « profuderis lacrimas, Nymphæ commemorarunt, « iuxtaque mandarunt, vt « te res amatorias edocendo « ſaluarem. Iſta autem non «

ſunt oſcula, non amplexatio, qualiaq; arietes & hirci agunt. Alii hice ſaltus vel iactationes, & iſtorũ dulciores. Adiuncta enim hiſce longioris voluptatis eſt mora. Si proinde te liberari iuuat miſeriis & experimentum capere voluptatis ac ſuauitatis diu vobis quæſitæ, age da te mihi ſuauem ipſe diſcipulũ; ego contrà in Nympharũ illarum gratiam me tibi præſtabo magiſtram. Non potis fuit durare Daphnis præ lubentia, quin vti ruſticus & caprarius amore flagrãs, adhoc & adoleſcens, pedes Lycænii aduolueretur, eamq; ſupplicibus precib. fatigaret, vt ſe quàm celerrimè artem iſtã perdocere vellet, cuius ope ex animi ſui ſententia cum Chloe agere poſſet: & veluti magnam, vereque cœlo demiſſam rem accepturus eſſet, tum hœdum ſe illi largiturum, cùm caſeólos te-

οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἄλλα ταῦτα πηδήματα, καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητήν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω. οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος ἐρῶν, καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκέτευεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτοῤῥύτου γάλακτος,

λακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἵαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρξατο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς ὡς ἔχει, καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα, ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε. τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιειργάζετο ξένον. αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον. τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δά-

nellos de primore lacte factos, imò capram quoq; ipſam pollicitus eſt. Quare Lycæniũ vbi aduertit tam prolixam caprarii voluntatem, qualem non exſpectaſſet, cœpit Daphnin inſtituere iſtum ad modum. Mandauit vt ipſe conſideret prope ipſam quantum poſſet, ſuauiaq; ſuauiaretur qualia quotq; cõſueſſet cũ Chloe, interq; ſuauiandũ ſimul & ipſam complecteretur, & humi corpus reclinaret. Vt ergo ſedit, & baſiauit, atq; reclinato corpore iacuit; ipſa, animaduerſo, ad patrandũ non ſolum forte eſſe, verùm etiã libidinantẽ, ab reclinatiõe in latus facta ipſum erexit, ſeſeq; tum haud imperitè ſubiiciendo, ad tãdiu quæſitã viam direxit. Quæ deinde acciderũt, horũ nihil porrò valde nouũ vel inſolens fuit perpetratum. Ipſa namq; natura, qđ ſuperat, agere mõſtrabat. Peractâ tandẽ amatoria iſta informatione, Daphnis,

qui adhuc paſtoriam men-
tem obtinebat, ſtatim ad
Chloen curſum inſtituit,
& quantum profeciſſet ex
iſto magiſterio, documen-
tum dare voluit, non aliter
ac ſi metueret, ne ſi paulli-
ſper moratus eſſet, obliuio
ipſum agendorũ caperet.
Verùm Lycæniũ inhibuit
„ eum ſic loquuta: Adhæc i-
„ ſta quoq; te diſcere opor-
„ tet Daphni: Ego quæ ſum
„ mulier, nihil nunc paſſa fui
„ inſolentius. Olim namque
„ me hæc vir alius docuit,
„ prò mercede virginitate
„ meâ acceptâ. Aſt Chloe, ſi
„ colluctabitur tecum hanc
„ luctam, eiulabit & plora-
„ bit, cum ſanguineq; iace-
„ bit multo, non aliter ac ſi
„ iugulata eſſet. Atenim tu
„ ſanguinẽ ne exhorrueris;
„ Verùm quãdo perſuaſeris
„ illi vt obſequium tuæ libi-
„ dini præſter; ducito hunc
„ in locum, vt tametſi cla-
„ mauerit, nullus exaudiat; quamquã lacrimauerit,
„ nemo hominũ ſentiat; licet cruore fœdata fue-
rit, ſon-

φύσις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων
γνώμην, ὥρμησε τρέ-
χειν ἐπὶ τὴν Χλόην,
καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο,
δρᾷν αὐτίκα· καθάπερ
δεδοικὼς μὴ βραδύνας
ἐπιλάθοιτο. ἡ δὲ Λυ-
καίνιον, κατασχοῦσα αὐ-
τὸν, ἔλεξεν ὧδε. ἔτι καὶ „
ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν ὦ „
Δάφνι. ἐγὼ γυνὴ τυγ- „
χάνουσα πέπονθα νῦν οὐ- „
δέν. πάλαι γάρ με ταῦ- „
τα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευ- „
σε, μισθὸν τὴν παρθενίαν „
λαβών. Χλόη δὲ συμ- „
παλαίουσά σοι ταύτην „
τὴν πάλην, οἰμώξει, καὶ „
κλαύσεται, καὶ αἵματι „
κείσεται πολλῷ καθάπερ „
πεφονευμένη. ἀλλὰ σὺ τὸ „
αἷμα μὴ φοβηθῇς, ἀλλ' „
ἡνίκα ἂν πείσῃς αὐτὴν „
σοι παρέχειν, ἄγαγε αὐ- „
τὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, „
ἵνα κἂν βοήσῃ, μηδεὶς „
ἀκούσῃ· κἂν δακρύσῃ, „
μηδεὶς ἴδῃ· κἂν αἱμα- „

χθὴν, λούσηται τῇ πηγῇ· καὶ μέμνησο, ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ πρὸ Χλόης πεποίηκα. ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ' ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα. ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὁρμῆς ἀπήλλακτο· διοχλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ περαιτέρω ὤκνει φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτὴν, ὡς πρὸς πολέμιον· μήτε δακρῦσαι ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι καθάπερ πεφονευμένην. ἀρτιμαθὴς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα· καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τραύματος αἷμα γίνεται. γνοὺς δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι μετ' αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης· καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στε-

rit, fonticuli aquâ ablui queat: nec obliuioni vnquam trade, quod te virũ ante ego quàm Chloe fecerim. Lycæniũ poſt monita hęc aliã per ſyluæ partem abſceſſit, quaſi adhuc anſerem ſuum quæritaret. Ceterùm Daphnis cum animo ſuo reputãdo ea quæ dicta ſibi fuerant, de priore illo impetu ſtatim remiſit. Neq; enim Chloæ moleſtus eſſe vltra oſculum & amplexus audebat; quia nec vociferari ipſam, quaſi aduerſus hoſtẽ, vellet, nec flere, vti dolore excruciatã, nihilo magis verò cruore ſpargi, ceu contrucidatam. Non ita dudũ namq; periculũ fecerat ipſe à Methymnæis plagis affectus, & ideoq; abhorrebat ſanguinẽ, rebaturq; quod ſcilicet ſolo de vulnere ſequeretur ſanguis. Sentẽtia verò ipſius fuit, tralatitio hactenus more ſeſe cum illa oblectare, ſicque de ſylua exiuit: iterumq; perueniens ad locũ quo ſedebat

Chloe corollam ex violis contexens, anſerem illum aquilæ ex vnguibus abs ſe extortũ mentitus eſt, illiq; circumfuſus baſiauit, vti Lycęnium in illo ſuaui nuper ludo. Hoc enim licebat, quod omnis periculi expers videbatur. Chloe autẽ ſertum capiti eius aptauit, & capillos ipſos oſculata eſt, quaſi qui violis longè præſtarent; deq; pera caricanæ maſſæ portionem & panes aliquot depromptos porrexit eſum; & edẽtis ab ore furtim rapiebat, ac hoc modo veſcebatur non aliter ac gallinæ pullus. Dum edũt ipſi, crebriuſq; oſcula ingerũt quã eſcã, nauis piſcatoria prænauigare fuit ab ipſis conſpecta. Venti omnes ſilebant, & malacia altaq; maris erat trãquillitas. Quocirca quũ remigatione op⁹ eſſe videretur; ſtatim remis ſtrenuè incubuerũt. Maturabãt namq; nuper ſalitos piſces, qui ad quoſdã ditiores ex ciuibus ſpectabant,

φανίσκον ἴων πλέκουσα, τόν τε χῆνα τῶν τοῦ ἀετοῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι, καὶ περιχυθεὶς ἐφίλησεν οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον. τοῦτο γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐφήρμοσεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν ὡς τῶν ἴων κρείττονα. καὶ πήρας προσκομίσασα παλάθης μοῖραν καὶ ἄρτους τινὰς ἔδωκε φαγεῖν καὶ ἐσθίοντος ἀπὸ τοῦ στόματος ἥρπαζε καὶ οὕτως ἤσθιεν, ὥσπερ νεοττὸς ὄρνιθος. ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον φιλούντων ὧν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα. ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρεττον ἐρρωμένως· ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσα-

διὰ τῶν τινῶν πλευσίων. οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾶν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κἀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον. εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς. οἱ δὲ λοιποὶ καθάπερ χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἠφανίζετο ἡ βοὴ, χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα. ἐπεὶ δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων ᾄσματα. κοῖλος γὰρ τὸ πεδίον αὐλὼν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν

ctabant, in vrbem incorruptos perferre. Quod igitur ſolent nautæ agere laboris fallendi, hoc ipſi incipiebant ſimulque ramos tollebant. Vnus inter ipſos hortator nauticos faciebat modos: Reliqui, ſicuti chorus, vnâ voce conclamantes, per certa interualla, ipſius vocem excipiebãt. Quamdiu itaque in aperto mari hæc facerẽt, euaneſcebat clamor, per auras aeris videlicet voce diffuſa. Quando verò promontorium aliquod ſubirent, inq; ſinũ lunatim flexuoſum & ingrederentur cõcauum, ibi vt fortior exaudiebatur vox, ita clara excidebant in continentẽ celeuſmatũ carmina. Caua namq; conuallis cãpo ſubiecta canorem illum in ſe veluti organum quoddam recipiebat, & omniũ quæ proferebantur vocem imitatricem abs ſe reddebat; ſigillatim videlicet remo-

rum ſtrepitum, ſigillatim etiam clamorẽ iſtum nauticum: eratq; ſanè auditio iucunda. Præuertẽte à mari ſono, ex terra ſonus tanto deſinebat ſerior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur re animaduerſa ſoli mari attẽdebat, ſuauiterq; adficiebatur; naue campum alite citius prætarlabente; conabaturque cantionũ aliquas ſibi ſeruare, quas ſuâ fiſtulâ deinceps demodulari poſſet. Chloe autẽ tum primitùs illã, quæ Echo adpellatur, experta, iam mari oculos aduertebat ad nautarũ ſcilicet hortamenta; iam in ſyluas auertebat; quærens eos qui clamore reſponderent; & poſtquã ab iis qui præternauigaſſent etiam in cõualle ſilentium factũ fuiſſet, percunctabatur ex
„ Daphnide; Si etiam poſt
„ promontorium ſit mare,
„ & nauis alia prætercurrat,
„ ſique alii nautę eadem ca-

ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν φωνὴν τῶν ναυτῶν. καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. φθανούσης τῆς ἀπὸ θαλάσσης φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάσσῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νηὶ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ᾀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. καὶ ἐπεὶ παρακελευσάντων ἦν κἀν τῷ αὐλῶνι σιγή, ἐπυνθάνετο τοῦ Δάφνιδος, εἰ
καὶ ὀπίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θά- “
λασσα, καὶ ναῦς ἄλλη πα- “
ρέπλει, καὶ ἄλλοι ναῦται τὰ “
αὐτὰ

αὐτὰ ᾖδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπῶσι; γελάσας οὖν ὁ Δάφνις ἡδὺ, καὶ φιλήσας ἥδιον φίλημα, καὶ τὸν τῶν ἴων στέφανον ἐκείνῃ περιθεὶς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς ἠχοῦς, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν παρ' αὐτῆς ἄλλα φιλήματα δέκα. Νυμφῶν ὦ κόρη πολὺ γένος· Μελικαὶ, Δρυάδες καὶ Ἕλειοι· πᾶσαι καλαὶ, πᾶσαι μουσικαί. καὶ μιᾶς τούτων θυγάτηρ Ἠχὼ γίνεται. θνητὴ μὲν ὡς ἐκ πατρὸς θνητοῦ· καλὴ δὲ ὡς ἐκ μητρὸς καλῆς. τρέφεται ὑπὸ Νυμφῶν· παιδεύεται δὲ ὑπὸ Μουσῶν συρίζειν, αὐλεῖν, τὰ πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν; πᾶσαν ᾠδήν. ὥστε καὶ παρθενίαν ὡς ἄνθος ἀκμάσασα ταῖς Νύμφαις συνεχόρευε, ταῖς Μούσαις συνῇδεν. ἄρρενας δὲ

nant, & ſimul omnes con-ſileſcant? Riſit igitur Daphnis ſuauiter, & oſculo addito ſuauiore, violaceaque corollâ Chloę impoſitâ, cœpit ei fabulā retexere de Echone, prius tamen poſcēs, vbi docuiſſet, mercedis vicem ab ipſa oſcula alia dena: Nympharū, mea puella, non vnum genus. Sunt Melicæ, ſunt Dryades, ſunt etiam Eliæ. Singulæ formâ inſignes, ſingulę cantandi artificio eximię. Vni ex hiſce filia Echo naſcitur; mortalis ea quidem, quia ex patre mortali; formâ verò luculentâ, vt ex matre itidem formoſa. Educatur à Nymphis, docetur à Muſis fiſtulâ canere, tibiam inflare, pulſare lyram, citharâ perſonare, ad ſummā, Muſicen omnē. Et ideò poſtquàm adoleuiſſet, adque virginitatis quaſi florē perueniſſet, ſimul cū Nymphis choreas ducebat, vnà cum Muſis cōcinebat; maſculos au-

„ tem fugiebat omnes tam
„ homines quàm diuos; di-
„ ligebat quippe virginitatẽ.
„ Pan iraſcitur ſibi puellæ,
„ cui muſicam artẽ nempe
„ inuidebat, formæq; mini-
„ mè erat cōpos. Igitur furo-
„ rẽ immittit opilionib. atq;
„ caprariis. Hique non ſecus
„ ac canes lupive, dilaniant
„ ipſam, & iactant quoquò
„ terrarũ cantabunda adhuc
„ membra. Verùm ea vni-
„ uerſa terra in gratiã Nym-
„ pharum condidit, & ca-
„ nendi vim conſeruauit: il-
„ laq; Muſarũ decreto emit-
„ tunt vocem, atq; nihil non
„ imitantur, quemadmodũ
„ tunc puella, deos, homi-
„ nes, organa, beſtias: imitã-
„ tur quoque ipſum Pana ſi-
„ quando fiſtulâ canit, quo
„ audito ille ſubſilit, & per
„ montes inſectari incipit,
„ non ita cupidus adipiſci,
„ preut reſcire auet quiſnam
„ ille clandeſtinus ſit diſci-
„ pulus. Vbi Daphnis hæc i-
ta enarraſſet, non decem

ἔφευγε πάντας καὶ ἀνθρώ- "
πους καὶ θεούς, φιλοῦσα "
τὴν παρθενίαν. ὁ Πὰν "
ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς "
μουσικῆς φθονῶν, τοῦ "
κάλλους μὴ τυχών· καὶ "
μανίαν ἐμβάλλει τοῖς "
ποιμέσι καὶ τοῖς αἰπό- "
λοις. οἱ δὲ ὥσπερ κύνες "
ἢ λύκοι διασπῶσιν αὐτήν, "
καὶ ῥίπτευσιν εἰς πᾶσαν "
γῆν ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη. "
καὶ τὰ μέλη γῆ, χαρι- "
ζομένη Νύμφαις, ἔκρυ- "
ψε πάντα· καὶ ἐτήρη- "
σε τὴν μουσικήν, καὶ γνώ- "
μῃ Μούσης ἀφίησι φω- "
νήν· καὶ μιμεῖται πάν- "
τα καθάπερ τότε ἡ κόρη, "
θεούς, ἀνθρώπους, ὄργα- "
να, θηρία· μιμεῖται καὶ "
αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶ- "
να. ὁ δὲ ἀκούσας, ἀνα- "
πηδᾷ καὶ διώκει κατὰ "
τῶν ὀρῶν, οὐκ ἐρῶν τυ- "
χεῖν, ἀλλ' ἢ τοῦ μαθεῖν "
τίς ἐστιν ὁ λανθάνων μα- "
θητής. Ταῦτα μυθολο-
γήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέ-
κα μόνον φιλήματα, ἀλ-
λὰ πάνυ

καὶ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν ἠχώ, καθάπερ μαρτυροῦσα ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἦρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχομένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο καιναὶ τέρψεις καὶ θέρειοι. ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς· ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο. ὁ μὲν ἐσύριζεν ἁμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς· ἡ δὲ ᾖδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα. ἐθήρων ἀκρίδας λάλους· ἐλάμβανον τέττιγας ἠχοῦντας· ἄνθη συνέλεγε· δένδρα ἔσειον· ὀπώρας ἤσθιον. ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. ἀμέλει καὶ δεδοικὼς μὴ νικηθῇ τὸν λογισμόν ποτε,

modò oſcula, ſed innumera à Chloe retulit. Enim tantùm non eadem dixit. Echo, veluti atteſtando nullũ mendacium ipſum confinxiſſe. Quum autem rapidior indies Sol flagraret; vere ſcilicet finiẽte, & æſtate incipiente; rurſus ad nouas & æſtiuas oblectationes inuitabãtur. Daphnis namq; in fluuiis natare: Chloe in fontibus lauare: ille fiſtulâ cum pinubus contendere: illa cantu cum luſciniis concertare. Venabantur locuſtas garrulas, capiebant cicadas ſonoras, floſculos colligebãt, arbores quatiebant, deguſtabant fructus. Iam & interdũ nudi concumbebãt, pelle caprilla ſecum tracta & ſubſtrata. Et mulier facilè Chloe fuiſſet facta, ni Daphnin ſanguinis cogitatio exterruiſſet. Certè etiam veritus, ne tandem in ſe ratio vinceretur, ra-

Digitized by Google

rò nudari Chloen iube-
bat:adeò vt mirum id acci-
deret Chloæ,quæ cauſſam
tamen expiſcari verecun-
dia impediebatur. Æſtate
iſta Chloen proci ambibāt
complures, & multi ex va-
riis locis ad Dryantē venti-
tabant,qui nuptias Chloes
pẽtebant. Eorum alii dō-
norū quid offerebant, alii
magna pollicebantur. Na-
pe itaq; ſpe excitata,ſuade-
» re, nuptū dandū Chloen,
» neq; retinendum domi vl-
» terius eius ætatis puellam,
» quæ fortean mox inter pa-
» ſcendū factura ſit virgini-
» tatis iacturam,& virū red-
» ditura obſcurū quendam
» paſtorē ſub pomis aut ro-
» ſetis; quin illam cōſtituen-
» dum matrem iam familias;
» &, vbi ipſi multa accepiſ-
» ſent, ſuo conſeruandū iſta
» atque germano filio. Non
» multo ante namque ipſis
» puellus erat prognat⁹ ma-
» ſculus. At Dryas quidem

πολλὰ γυμνοῦσθαι τὴν
Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν·
ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ
Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ᾐ-
δεῖτο πυθέσθαι. ἐν τῷ
θέρει τῷδε, καὶ μνηστή-
ρων πλῆθος ἦν περὶ τὴν
Χλόην, καὶ πολλοὶ πολ-
λαχόθεν ἐφοίτων παρὰ
Δρύαντα πρὸς γάμον αἰ-
τοῦντες αὐτήν· καὶ οἱ
μέν τι δῶρον ἔφερον, οἱ
δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγά-
λα. ἡ μὲν οὖν Νάπη
ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη,
συνεβούλευσεν ἐκδιδόναι «
τὴν Χλόην, μηδὲ κα- «
τέχειν οἴκοι πρὸς πλέον «
τηλικαύτην κόρην, ἣ τά- «
χα μικρὸν ὕστερον νέμουσα, «
τὴν παρθενίαν ἀπολέσει, «
καὶ ἄνδρα ποιήσεταί τινα «
τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις «
ἢ ῥόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε «
ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας· «
καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, «
ἰδίῳ φυλάττειν αὐτὰ καὶ «
γνησίῳ παιδίῳ. ἐγεγόνει «
δὲ αὐτοῖς ἄρρεν παιδίον οὐ «
πρὸ πολλοῦ τινος. ὁ δὲ Δρύας

ποτὲ μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις· μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποιμένουσαν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ' ἑκάστου· ποτὲ δὲ ὡς κρείττων ἐστὶν ἡ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ ὡς εἴ ποτε τοὺς ἀληθινοὺς γονέας εὕροι, μεγάλως αὐτοὺς εὐδαίμονας θήσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἷλκε χρόνον ἐκ χρόνου, καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. ἡ μὲν δὴ μαθοῦσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ, λυπεῖν οὐ θέλουσα. ὡς δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μαθὼν, ἢ ἔμελλε μαθὼν, πάντα αὐτῷ διηγεῖται· τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι· τοὺς λόγους, οὓς ἡ Νάπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον ἔλεγεν· ὡς οὐκ

modò his ſermonib. deliniri: Maiora namq; , quàm quæ paſtorali puellæ conuenirent, munera à ſingulis promittebantur & quidem nominatim: modò verò, quod dignior eſſet virgo, quàm quæ ruſticis procis collocanda foret, quodque ſi quando veros parẽtes inueniret, ſe & familiam ſuam beatos perquàm efficere poſſet; diſferre reſponſum, diemque ex die prolatare, & interim dona haut pauca lucrifacere. Chloe, vbi hæc reſciuit, triſtis totã vitã agebat, Daphnin tamen iſtud diu celabat, cui videlicet cauſam mœroris dare nollet. Vt verò inſtaret, vrgeretq; percũctãdo, & magis cõtriſtari videretur ignarus, quam ſi gnarus foret; omnia illi recenſere orſa eſt: Procos, quod multi & diuitiis præpollentes eſſent: Verba, quib. Nape ad properandas nuptias Dryantem incitaſſet: vt non

renuiſſet Dryas, ſed eas in vindemiã prorogaſſet. Amens hiſce Daphnis fit, & ſedens collacrimare cœpit, mortem oppetere ſe velle, ſi priuaretur Chloe, adfirmans, nec ſe ſolum ipſum, ſed & oues tali paſtore amiſſo idem facturas. Dein ſe colligendo iterum recipiebat animum, ſeq; perſuaſurum cogitabat patri Chloes, nec non vnũ procorum ſe cõnumerabat, & longè ſuperiorẽ ſperabat futurum fore reliquis. Id tantùm eum turbabat; Lamo ſcilicet non erat diues: hoc vnũ ſpes ipſius tenues efficiebat. Veruntamẽ placebat ipſi, ambire velle, idemq; Chloæ complacebat. Porrò Lamoni nihil auſus fuit eloqui: at Myrtalæ, fiducia ſumpta, non ſolùm amorem indicauit, verùm & de nuptiis aduerſus eã dicere adgreſſus eſt; quæ cum Lamone noctu iſta cõmunicauit. Duriter autem illo ſermonem acci-

ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν τρυγητὸν ἀναβέβληται. ἔκφρων ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γίνεται, καὶ ἐδάκρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι μηκέτι μενούσης Χλόης λέγων. καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τοιοῦτον ποιμένα. εἶτα ἀνενεγκὼν ἀνεθάρρει, καὶ πείσειν ἐνενόει τὸν πατέρα, καὶ ἕνα τῶν μνωμένων αὑτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσειν ἤλπιζε τῶν ἄλλων. ἓν αὐτὸν ἐτάραττεν, οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος. τοῦτο αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν εἰργάζετο. ὅμως δὲ ἐδόκει μνᾶσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει. τῷ Λάμωνι μὲν οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν. τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαρρήσας καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ γάμου λόγους προσήνεγκεν. ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινώσατο. σκληρῶς δὲ ἐκείνου τὴν

ἔντευξιν ἐνεγκόντος. καὶ
,, λοιδορήσαντος, εἰ παιδὶ
,, θυγάτριον ποιμένων προ-
,, ξενεῖ μεγάλην ἐν τοῖς γνω-
,, ρίσμασιν ἐπαγγελλομέ-
,, νῳ τύχην, ὃς αὐτοὺς, εὑ-
,, ρὼν τοὺς οἰκείους, καὶ ἐλευ-
,, θέρους θήσει καὶ δεσπότας
,, ἀγρῶν μειζόνων· ἡ Μυρ-
τάλη διὰ ἔρωτα φοβουμέ-
νη, μὴ τελέως ἀπελπίσας
ὁ Δάφνις τὸν γάμον, τολ-
μήσει τι θανατῶδες, ἄλ-
λας αὐτῷ τῆς ἀντιῤῥήσεως
,, αἰτίας ἀπήγγελλε. Πένη-
,, τές ἐσμεν ὦ παῖ, καὶ δεό-
,, μεθα Νύμφης φερούσης τι
,, μᾶλλον· οἱ δὲ πλούσιοι καὶ
,, πλουσίων Νυμφίων δεόμε-
,, νοι. ἴθι δὴ πεῖσον Χλόην,
,, ἡ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰ-
,, τεῖν μέγα καὶ γαμεῖν· πάν-
,, τως κἀκείνη φιλεῖ σε. καὶ βού-
,, λεται συγκαθεύδειν πένη-
,, τι καλῷ μᾶλλον, ἢ πιθήκῳ
,, πλουσίῳ. Μυρτάλη μὲν
,, οὔ ποτε ἐλπίσασα Δρύαν-

accipiente, eamq; obiur- “
gante, quæ ſcilicet pararia “
ſit nuptiis filiolæ paſtorũ “
faciendis cum adoleſcente “
eo cui crepundia fortunã “
bene magnã denunciarẽt, “
qui ipſos, repertis ſuis pa- “
rentibus non ſolummodò “
liberos, ſed etiam agrorũ “
latiorum dominos conſti- “
tuerit: Myrtale vi amoris
perpenſa ideoque plena ti-
moris, ne ſi prorſus nuptias
deſperaſſet Daphnis, ali-
quid lethale tentaret, alias
ipſi, cur Lamo contradixiſ-
ſet, cauſſas renunciauit:
Pauperculi ſumus, mi fili, “
& opus habem⁹ nuru, quæ “
magis adferat aliqua, quam “
quæ à nobis multa capiat. “
Illi contrà opulenti; & cui “
opulẽtos expetãt ſponſos. “
Age itaq; pſuadeſis Chloę, “
illa autẽ patri ſuo, ne quid “
magnum petat, & connu- “
bere vos ſinat; oculitus me “
herculè illa te amat, & prę optat apud pauperẽ for- “
moſũ dormire potius quàm apud ſimiũ pecunio- “
ſum. Atq; Myrtale, quę nunquã ſperabat Dryan- “

tem hiſce adſtipulaturum fore, cui ſcilicet proci tam bene nummati obtingerent, ſpecioſas ſatis recuſationis nuptiarũ cauſſas ſe allegaſſe putabat. Daphnis dicta redarguere nequibat, & ſic verò quum longè abeſſet ab iis quæ expeteret; quod quaſi ſolemne amatoribus eſt egeſtate laborantib. id agebat: Plorabat, & Nympharũ iterum implorabat auxilium. Eæ autem ipſi, quum dormitaret noctis tempore obueniunt, illâ ipſâ formâ & habitu, quo prius; & quæ alias ętate antecedebat, verba faciebat denuò: De nuptiis quidẽ, curam Chloes ſuſcepit deorũ alius. At nos tibi munera dabimus quæ facilè pellexerint Dryantem. Nauis illa Methymnææ iuuentutis, cuius vincimen tuę quondã capellæ corroſerunt, eo quidẽ die procul à litore flabris ventorũ fuit abrepta. Nocte poſtmodùm quũ pelagicus

τὰ τούτοις συντεθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρῃτῆσθαι τὸν γάμον. Δάφνις δὲ οὐκ εἶχε μέμφεσθαι τὰ λεγόμενα· λειπόμενος δὲ πολὺ τῶν αἰτουμένων, τὸ συνήθες ἐρασταῖς πενομένοις ἔπραττεν· ἐδάκρυε, καὶ τὰς Νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς. αἱ δὲ αὐτῷ καθεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον· ἔλεγε δὲ ἡ πρεσβυτάτη πάλιν· γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλῳ θεῷ· δῶρα δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς ἃ θέλξει Δρύαντα. ἡ ναῦς ἡ τῶν Μηθυμναίων νεανίσκων, ἧς τὸν λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον, ἡμέρᾳ μὲν ἐκείνῃ μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη πνεύματι· νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταράξαντος

» ἀνέμου τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν γῆν εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη. αὕτη μὲν οὖν διεφθάρη καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ· βαλάντιον δὲ τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ κύματος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται φυκίοις κεκαλυμμένον πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν ὁδοιπόρος, τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνος παρατρέχων. ἀλλὰ σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ καὶ ἀνελόμενος δός. ἱκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι· χρόνῳ δ' ὕστερον, ἔσῃ καὶ πλούσιος. αἱ μὲν ταῦτα εἰποῦσαι, τῇ νυκτὶ συναπῆλθον. γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρὴς ἤλαυνε ῥοίζῳ πολλῷ τὰς αἶγας εἰς τὴν νομήν· καὶ τὴν Χλόην φιλήσας, καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσας, κατῆλθεν ἐπὶ θάλασσαν, ὡς

gicus ventus mare conciaſſet, in continentē ſummas ad petras ab ęſtu eſt alliſa. Ipſa igitur periit cum multis aliis quæ in eam erant coniecta. Ceterùm marſupium, in quo termillenæ drachmæ ſunt reconditæ, fluctus euomuit, iſtudq; algâ iacet obtectum prope delphinū mortuum, propter quem nemo viatorū accedit; quin grauiſſimum putroris fœtorem auerſando accelerato gradu prætergrediuntur. Sed tu accurrito, quumque eò veneris auferto, & poſtquàm ſuſtuleris, dato. Sat tibi eſto, iam non pauperē videri, tempori verò tandē & opibus adflues abundè. Hæc effatæ illæ vnà cū nocte diſceſſerunt. Facta iam die, exſilit Daphnis planè gaudibundus, propellitq; cum impetu multo in paſcua capellas, & poſtquàm Chloen oſculatus fuiſſet, Nymphaſque adoraſſet, ad mare pergit, quaſi ir-

rorare ſe vellet aquâ marinâ. Ibi tũ in ſabulo ne prope litus quà fluctus excurrebát inambulans illa terna drachmarũ millia quærebat. Atqui impendẽdus ipſi erat labor haut multus. Delphin namq; peſſimum odorem emittens ad nares ipſius penetrauit, proiectus nimirum & humore aſſiduave vligine putrefactus. Vbi putredinem quaſi viæ nactus ducẽ, cõfeſtim adeſt, & fuco marino remoto, argẽti plenam crumenam inuenit. Suſtulit hanc, & in peram ſuam condidit, nec tamen abiit quàm bona verba dixiſſet Nymphis & ipſo mari. Tametſi namq; caprarum eſſet paſtor, iam etiam mare exiſtimabat eſſe terrâ dulcius, vti quod adminiculo ſibi ad nuptias Chloes fuiſſet. Nactus ita tria millia drachmarũ, nihil moratus, ſed, quaſi hominum quantum terra gerit, ditiſ-

περιῤῥάνασθαι θέλων. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον ἕξειν. ὁ γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδὼς αὐτῷ προσέπιπτεν ἐῤῥιμμένος καὶ μυδῶν. οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ ἡγεμόνι χρώμενος ὁδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθὺς καὶ τὰ φυκία ἀφελὼν, εὑρίσκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν. τοῦτο ἀνελόμενος καὶ εἰς τὴν πήραν ἐνθέμενος, οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν τὴν θάλασσαν. καίπερ γὰρ αἰπόλος ὤν, ἤδη καὶ τὴν θάλασσαν ἐνόμιζε τῆς γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν γάμον αὐτῷ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσαν. εἰλημμένος τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ' ἔμελλεν· ἀλλ' ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος,

τος, οὐ μόνον τῶν ἐκεῖ
γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν
παρὰ τὴν Χλόην, διη-
γεῖται τὸ ὄναρ, δείκνυσι
τὸ βαλλάντιον, κελεύει
τὰς ἀγέλας φυλάττειν
ἔς τ' ἂν ἐπανέλθῃ. καὶ
συντείνας, σοβεῖ παρὰ
τὸν Δρύαντα. καὶ εὑρὼν
πυρούς τινας ἀλωνοτει-
βοῦντα μετὰ τῆς Νά-
πης, πάνυ θρασὺν ἐμ-
βάλλει λόγον περὶ γάμου.
„ ἐμοὶ δὸς Χλόην γυναῖ-
„ κα. ἐγὼ καὶ συρίζειν οἶ-
„ δα καλῶς, καὶ κλᾶν
„ ἄμπελον, καὶ φυτὰ κα-
„ τορύττειν· οἶδα καὶ γῆν
„ ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι
„ πρὸς ἄνεμον. ἀγέλην δὲ
„ ὅπως νέμω μάρτυς Χλόη.
„ πεντήκοντα αἶγας παρα-
„ λαβὼν, διπλασίονας πε-
„ ποίηκα. ἔθρεψα καὶ τρά-
„ γους μεγάλους καὶ κα-
„ λούς· πρότερον δὲ ἀλ-
„ λοτρίοις τὰς αἶγας ὑπε-
„ βάλλομεν. ἀλλὰ καὶ νέος

ſimus eſſet, nedum agrico-
larum illic degentium, e-
ueſtigiò accurrit ad Chloë,
denarrat ſomnium, marſu-
pium oſtētat, mandat gre-
ges tantiſper cuſtodire do-
nec ipſe redeat. Addito tũ
gradu magnificè ſe infert
ad Dryantem, cumq; in-
ueniens frumēta quædam
in area vnà cũm Nape tri-
turantem, oppidò ſanè au-
dacem ſermonem de nu-
ptiis protulit. Mihi Chloë „
vxorem tradito. Ego peri- „
tiſſim⁹ ſum quâ fiſtulâ mo- „
dulari, quâ vites putare, „
plantaſq; depangere. Nec „
profectò ſum ignarus quo- „
modo aranda terra, & van- „
nandũ frumētum ad ven- „
tum ſit. Gregib. verò quo „
pacto præſim, teſtis fuerit „
Chloe. Quinquaginta ca- „
pras acceperã: alteras tan- „
tas reddidi numero eo cõ- „
duplicato. Eduxi & hircos „
haut ſanè improceros vel „
imbelles, quum prius neceſſe haberemus alienis „
capras noſtras ſubmittere. Denique ſum adole- „

» ſcens, & vicinus veſter,
» quem nullo modo culpare
» poteſtis. Me inſuper enu-
» triit capra, quemadmodũ
» Chloen ouis. Quum autẽ
» tanto alios interuallo poſt
» me relinquam, neq; in do-
» nis illis quidquam conceſ-
» ſero. Iſti dederint capras
» vel oues, parq; boum ſca-
» bre, & fruges, quæ nequi-
» dem gallinis alendis. Abs
» me verò eccas termillenas
» haſce. Tantùm hoc nemo
» reſciſcat, ne ipſe Lamo qui-
» dem meus parens. Simul-
que porrigebat, atq; Dry-
antem complexus, oſcula-
batur. Illi ex inſperato tan-
tâ vi argenti cõſpecta, nul-
la mora, & dare ſe ſpondẽt
Chloen, in eandemq; ſen-
tentiam adducere Lamo-
nem repromittunt. Nape
itaq; cum Daphnide iſthic
manens, boues circuma-
gebat, & tribulis ſpicas cõ-
minuebat. Dryas autẽ ſol-
licitè recõdito ſacculo illo
argenti pleno, eodẽ, quo repoſita erãt crepundia,

εἰμὶ, καὶ γείτων ὑμῖν ἄ- «
μεμπτος. καί με ἔθρεψεν «
αἶξ, ὡς Χλόην ὄϊς. το- «
σοῦτον δὲ τῶν ἄλλων κρα- «
τῶ, οὐδὲ δώροις ἡττηθή- «
σομαι. ἐκεῖνοι δώσουσιν «
αἶγας καὶ πρόβατα, καὶ «
ζεῦγος ψωραλέων βοῶν, «
καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτο- «
ρίδας θρέψαι δυνάμενον· «
παρ' ἐμοῦ δὲ αἵδε τρισ- «
χίλιαι. μόνον ἴστω τοῦτο «
μηδεὶς, μὴ Λάμων αὐ- «
τὸς οὑμὸς πατήρ. ἅμα τε
ἐδίδου καὶ περιβαλὼν
κατεφίλει. οἱ δὲ παρ' ἐλ-
πίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀρ-
γύριον, αὐτίκα τε δώσειν
ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλό-
ην, καὶ πείσειν ὑπι-
σχνοῦντο Λάμωνα. ἡ μὲν
οὖν Νάπη μετὰ τοῦ
Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα,
περιήλαυνε τοὺς βοῦς, καὶ
τοῖς τριβόλοις κατειργά-
σατο τὸν στάχυν. ὁ δὲ
Δρύας θησαυρίσας τὸ
βαλάντιον, ἔνθα ἀπέ-
κειτο τὰ γνωρίσματα,

ταχὺς

ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην ἐφέρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν τὸν καινότατον μνᾶσθαι νυμφίον. εὑρὼν δὲ κἀκείνους κριθία μετροῦντας οὐ πάνυ πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως δὲ ἔχοντας ὅτι μικροῦ δεῖν ὀλιγώτερα ἦν τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ' ἐκείνοις μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γεγονέναι. τὸν δὲ Δάφνιν ᾐτεῖτο Χλόην, καὶ » ἔλεγεν ὅτι πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν λήψεται, μᾶλλον δέ τι οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει. συντετράφθαι γὰρ ἀλλήλοις, κἂν τῷ νέμειν συνῆφθαι φιλίᾳ ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένῃ· ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν ὡς καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλήλων. ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι πλείω

loco, feſtinanter ad Lamonem Myrtaleńq; proficiſcebatur, nouiſſimũ ab iis petiturus ſponſum. Inuenit autem & illos quoque hordea metientes, modò ventilata: ſed animum deſpondentes; quia numerus vix reſponderet ſemini qđ terræ mandauerant. De illis igitur conſolari eos adgreſſus eſt; adſerto, cõmunem omnib. circum locis querelam auditam fuiſſe: tum Daphnin vt connubium iungere cum Chloe ne non vellent, rogitabat, « cõmemorabatq; quod licet alii non pauca darent, nihil tamẽ ab ipſis ſibi dari vellet, imò potius de ſe inſuper ipſis ſe largiturũ. Simul namq; educatos eos, & inter paſcendũ ea amicitia cõiunctos eſſe, quam nõ procliue foret diſſolui: iam verò etiam ea eſſe ætate, quam vt ineptã ad vnã cubandũ, cauſſari non poſſent. Dryas quidem hęc, & plura alia dabat di-

ćta, quippe qui perſuadendi præmium domi ter mille drachmas haberet. Ceterùm Lamo hautquaquã vlterius paupertatem obtendere poterat; illi namq; non faſtidiebant: neq; ætatẽ Daphnidis; ad adoleſcentiam enim iam peruenerat. Quod in rei veritate erat, ne ſic tamen eloqui voluit, ſcilicet, quod longè melior adoleſcens foret, quàm cui tales nuptiæ cõgruentes eſſe quirẽt. Paullulum autẽ obticuit; tum tale reddidit reſponſum:
» Æquũ facitis, qui penſiores habetis vicinos quàm
» peregrinos; & qui paupertie honeſta nõ potiores æ-
» ſtimatis diuitias. Pan vobis pro hiſce & Nymphæ
» ſint beniuolentes. Ego verò & ipſe certè nullo mo-
» do tardo nuptias. Vtique namq; inſanirẽ, qui ſemi-
» ſenex iam ſum, & manibus ad opera quotidiana indi-
» geo pluribus; niſi & veſtræ familiæ amicitiam mihi ad-

ἔλεγχον, οἷα τοῦ πείσειν ἆθλον ἔχων τὰς τρισχιλίας. ὁ δὲ Λάμων ἔτι μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν· μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθὲς, οὐδ᾽ ὣς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιούτου γάμου. χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο. Δίκαια ποι-
« εῖτε τοὺς γείτονας προτι-
« μῶντες τῶν ξένων, καὶ
« πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον
« μὴ νομίζοντες κρείττονα.
« ὁ Πὰν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε
« καὶ αἱ Νύμφαι φιλή-
« σειαν. ἐγὼ δὲ σπεύδω
« μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γά-
« μον. καὶ γὰρ ἂν μαι-
« νοίμην ἡμιγέρων τε ὢν
« ἤδη, καὶ χειρὸς εἰς τὰ
« ἔργα δεόμενος περιττο-
« τέρας, ὡς μὴ καὶ τὸν
« ὑμέτερον οἶκον φίλον προσ-

hi ad-

„ λαβεῖν· ἀγαθόν τι μέγα·
„ περισπούδαστος δὲ καὶ
„ Χλόη, καλὴ καὶ ὡραία
„ κόρη καὶ πάντα ἀγα-
„ θή. δοῦλος δὲ ὤν, οὐ-
„ δενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύ-
„ ριος· ἀλλὰ δεῖ τὸν δε-
„ σπότην μανθάνοντα ταῦ-
„ τα συγχωρεῖν. φέρε οὖν
„ ἀναβαλλώμεθα τὸν γά-
„ μον εἰς τὸ μετόπωρον. ἀ-
„ φίξεσθαι τότε λέγουσιν
„ αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι
„ πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος. τό-
„ τε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυ-
„ νή· νῦν δὲ φιλείτωσαν
„ ἀλλήλους ἀδελφοί. ἴσθι
„ μόνον ὦ Δρύα τοσοῦτον·
„ σπεύδεις περὶ μειράκιον
κρεῖττον ἡμῶν. ὁ μὲν
ταῦτα εἰπὼν, ἐφίλησέ
τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε πο-
τὸν ἤδη μεσημβρίας ἀκ-
μαζούσης, καὶ προὔ-
πεμψε μέχρι τινὸς φι-
λοφρονούμενος πάντα. ὁ
δὲ Δρύας οὐ παρέργως

hi adiungerem. Nimium «
quantũ bonum! Tum val- «
de verò deſiderata à multis «
Chloe, honeſta virgo & «
venuſta, & prorſus morib. «
probis. Quum autẽ alii ſer- «
uire me fortuna voluerit, «
nullius nimirum meorum «
ſum dominus: ſed neceſſũ «
eſt, vt dominus meus cer- «
tior factus, his adſenſum «
ſuum accommodet. Ageſis «
itaq; reiiciam⁹ has nuptias «
in proximam autumnita- «
tem. Aduenturũ dominũ «
meum tunc aiunt illi qui «
ad nos ex vrbe venire ſo- «
lent. Tunc erunt vir & v- «
xor; iam verò ament inter «
ſe fraterno more. Scito ta- «
men hoc Drya: Properas «
cum adoleſcẽtulo, qui no- «
bis longè præſtat. Et Lamo
quidem hunc in modũ ſer-
mocinatus oſculũ Dryanti
dedit, porrexitque potum,
quum iam tum Sol meri-
dianus incaleſceret, atque
proſequutus eſt ad aliquid eum loci omninò a-
manter complectendo. Ceterùm Dryas non di-

cis tantùm cauſa verba po-
ſtrema Lamonis audierat;
& igitur anxiè apud ſe ex-
quirebat inter ambulan-
dum, quiſnã eſſet Daphnis:
» Enutritus quidẽ ab capra
» fuit, tanquam ita Diis pro-
» uidentib. Eſt autem ſpecie
» decora, nullaq; ex parte ſi-
» milis Simo ſenecioni, aut
» putidæ aniculæ. Habuit
» præterea tria millia drá-
» chmarũ, quantam ne qui-
» dem pirorum vim credibi-
» le eſt caprarũ poſſidere pa-
» ſtorẽ. Ecquid & hunc ex-
» poſuit aliquis ſicuti Chloẽ?
» Ecquid & hũc inuenit La-
» mo pari fortuna atq; ego-
» met illam? Ecquid & mo-
» nimenta parilia adiuncta
» fuerũt illi, qualia à me ſunt
» inuenta? Si iſta iſtum ad
» modum ſeſe habẽt, ô Do-
» mine Pan, & Nymphæ di-
» lectæ; fortè hic veris parẽ-
» tib. repertis reperiet quid-
» dam & de Chloes, qui ita
» penitus ignorantur. Taliſmodi ſanè ſecum anxia
» mente volutabat, & ſomniabat ad aream vſque.

ἀκούσας τὸν ὕστερον λό-
γον τοῦ Λάμωνος, ἐ-
φρόντιζε βαδίζων καθ'
αὑτὸν ὅστις ὁ Δάφνις· ἐ- "
τράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς "
ὡς κηδομένων θεῶν· ἔ- "
στι δὲ καλὸς, καὶ οὐδὲν "
ἐοικὼς σιμῷ γέροντι καὶ "
μαδώσῃ γυναικί. εὐπό- "
ρησε δὲ καὶ τριχιλίων, "
ὅσων οὐδὲ ἀχράδων εἰ- "
κὸς ἔχειν αἰπόλον. ἆρα "
καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς "
Χλόην; ἆρα καὶ τοῦ- "
τον εὗρε. Λάμων, ὡς ἐ- "
κείνην ἐγώ; ἆρα καὶ "
γνωρίσματα ὅμοια παρ- "
έκειτο τοῖς εὑρεθεῖσιν "
ὑπ' ἐμοῦ; ἐὰν ταῦτα "
οὕτως, ὦ δέσποτα Πὰν "
καὶ Νύμφαι φίλαι, τά- "
χα οὗτος τοὺς ἰδίους εὑ- "
ρὼν εὑρήσει τι καὶ τῶν "
Χλόης ἀπορρήτων. τοι- "
αῦτα μὲν πρὸς αὑτὸν "
ἐφρόντιζε, καὶ ὠνειρο- "
πόλει μέχρι τῆς ἅλω. "

Eò ve-

ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέῤῥωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπώρῳ τοὺς γάμους θήσειν ἐπαγγέλλεται· δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης. θᾶττον οὖν νοήματος μηδὲν πιὼν μηδὲ φαγὼν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε. καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἀμέλγουσαν καὶ τυροποιοῦσαν, τόν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινώνει τοῦ πόνου. ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοὺς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητέρσιν ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους. καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο· ἐνέφαγον· ἔπιον· περιῄεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσαν. ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ

Eò verò vbi venit, Daphnin arrectis auribus exſpectantē deprehendit, cōfirmauitque, Gener ſalue, inquiens, & autumno nuptias ſe factutū ſpopondit; dexteramq; dedit, in fidē, quod nullius præterquàm Daphnidis coniunx Chloe eſſet futura. Opinione itaque celerius, ne quidē vel potu, vel cibo deguſtato, ad Chloen recurrit Daphnis, quumq; eam lac emulgere & caſeolos premere inueniſſet, nuptias lætus annunciauit, atq; in poſterū veluti vxorem, nō verò furtim, deoſculari, inque partem venire laboris cœpit. Mulgebat in mulctralia lac, conſpiſſatos indebat cratib. caſeos admouebat matrib. agnellos & hœdillos. Poſtquàm hæc bene eſsēt curata, lauarūt, cibū ſumpſerunt, etiā potum, circūuagati ſunt quęſitū fructus maturos. Extabat verò copia immanis,

propter anni tempus omniferū. Multæ ſcilicet achrades, multa & pira, multa poma. Alia iam delapſa in humum, alia in arboribus adhuc dependentia. Quæ humi iacebant, ſuauius olebant; quę in ramis hærebant, rubebant ſuauius. Illa ceu vinū fragrabant: iſta ceu aurum fulgebant. Vna malus ſtabat, cuius iam omnia poma erant ablecta, omnes nudati erant rami, & neq; fructū neq; frondes habebant, niſi quod vnicū tantùm pomū in ipſo cacuminis extremo quaſi libraretur, grande illud & elegās, quodq; multorum aliorum beneolentiā vinceret ſolum. Scilicet metuiſſe eum, qui reliqua decerpſerat, aſcendere; ideoque neglexiſſe inde auellere iſtud. Forſitan verò & ſeruabatur eximium pomū amanti paſtori. Hoc igitur malum Daphnis vt vidit, totus geſtiit conſcendere, illudque detrahere; neq; Chloen vetantem

διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες· πολλαὶ δὲ ὄχναι· πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν φυτῶν. τὰ ἐπὶ γῆς, εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα. τὰ μὲν οἷον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἷον χρυσὸς ἀπέλαμπε. μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχον, οὔτε φύλλον, γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. καὶ ἓν μῆλον ἐπέτετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὥρμα τρυγᾶν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωλυού-

σης ἠμέλησεν. ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀργισθεῖσα πρὸς τὰς αἶγας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένῃ· ὦ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι καλαὶ, καὶ φυτὸν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη. καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἢ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἑρπετὸν φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον, βλεπόμενον, ἐπαινούμενον. τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἆθλον· τοῦτο ἐγώ σοι δίδωμι νικητήριον. ὁμοίους ἔχομεν τοὺς σοὺς μάρτυρας. ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν. αἰπόλος ἐγώ. ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι τοῖς

tantem audiuit; quæ quũ ſuas interdictiones inſuper haberi vidiſſet, concitato gradu ad greges abiit. Ceterùm Daphnis poſtquàm aſcẽdiſſet, eò peruenit vt decerperet, donumque Chloæ adferret, ad quam ſibi iraſcentem verba talia dixit: Mea virgo, hoc pomum, quod vides, Horæ plantarunt pulchræ, & arbor egregia eduxit, Sol ad maturitatem perduxit, adſeruauitque fortuna. Nec debebam illud relinquere oculis hiſce dum vterer, ne ſi humi deflueret, vel pecus illud inter paſcendum pedib. conculcaret, vel reptile ſerpens venenaret, aut tempus abſumeret illud proiectum, conſpectum, maturatum. Non aliud Venus formæ præmium tulit. Hoc ego tibi do palmarium. Nec vel tibi deſunt teſtes. Ille (Paris) erat opilio: caprarius ego. Hiſce dictis eius gremio im-

poſuit, Chloeque proximiorem illum factum baſiauit; ita vt Daphnin haut pœniteret audaciæ, quâ prorepſerat in tantam altitudinem. Oſculum namq; vel aureô malo precioſius accipiebat.

κόλποις. ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν. ὥστε ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα.

SVMMARIVM LIBRI quarti.

Conſeruus quidam Lamonis nunciat mox dominum aduentaturum. Amœnus hortus amœnè deſcribitur. Lamo omnia vt niteant curat, itidem Daphnis & Chloe. Eudromus quàm mox dominus ſit adfuturus indicat. Lampis bubulcus iratus quòd fruſtrà Chloes expetiiſſet nuptias, iratum illis reddere & acerbum dominum auidus, noctu hortum turpiter vaſtat, inobſeruatuſq; abit. Lamo cum ſuis die inſequenti miſeras querelas fundit. Eudromus iterum aduenit, quo adſcito in medium conſulunt. Mox venit Aſtylus minor herus cum paraſito Gnathone. Et Aſtylus promittit ſe iis veniam impetraturum à patre ob horti damnum. Gnatho homo pædicator Daphnidi vim inferre nequidquam conatur. Venit mox & Dionyſophanes dominus cum vxore Clearíſtâ, qui inter alia, viſit capellas, vbi Daphnidis mirabilem fiſtulandi artem admirantur. Gnatho Aſtylum

lum rogat vt abducat ſecum Daphnin in vrbem, ſuæ nempe libidinis explendæ, idq; obtinet. Audit clam omnia Eudromus, aperitq; Daphnidi. Ibi Lamo tempus eſſe ratus, Dionyſophani omnẽ rem denarrat, quomodo Daphnis quâ inuentus, quâ educatus, Dionyſophanes & Cleariſta re accuratè perpenſa tandẽ inueniunt eum eſſe ſuũ filiũ. Igitur magno omniũ gaudio recipiunt; & Dionyſophanes explicat cur expoſuerit. Aduentant ruſticani gratulabundi. Chloe interim pecora paſcens queritur ſui oblitum Daphnin. Rapitur à Lampide. Hoc vbi comperit Daphnis, ſolus lamentari incipit. Audit Gnatho latens & Chloen liberans Daphnidi adfert, inq; gratiam recipitur. Mox Dryas Chloes caſum pariter exponit. Eam abducunt ſecum in vrbem. Ibi in conuiuio apud Dionyſophanem Megacles Mitylenenſis agnoſcit eam ſuam filiam. Mox nuptiæ rure Daphnidi & Chloæ celebrantur.

Digitized by Google

LONGI SOPHISTÆ PAſtoralium

LIBER QVARtus.

ADueniens autem ex Mitylenarũ vrbe conſeruus quidam Lamonis, nunciauit, quod mox ante vindemiã dominus venire vellet, quo cognoſceret num quã agris ſuis Methymnæa illa irruptio vaſtitiem intuliſſet. Quum igitur iam æſtas abiret aduentaretve autumnum, Lamo ſedulò allaborare cœpit, quòdomino ſuo talis manſio præpararetur, in qua nihil nõ quod oculis gratum eſſet occurreret. Fontes emundabat, vt illimes vndâ clarâ pellucerent. Fimum dę caſa euectabat, ne vllam odore ſpurco moleſtiam exhiberet. Viridaria ſummâ curâ

ΛΟΓΓΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ποιμενικῶν

ΛΟΓΟΣ ΤΕταρτος.

ΗΚων δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μή τι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν Μηθυμναίων εἴσπλους ἐλυμήνατο. ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν. πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν. τὴν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ ἐνόχλοι. τὸν παράδεισον

ἐθεράπευεν, ὡς ὀφθείη
καλός. ἦν δὲ ὁ παρά-
δεισος πάγκαλόν τι χρῆ-
μα, καὶ κατὰ τοὺς βα-
σιλικοὺς, ἐκτέτατο μὲν
εἰς σταδίου μῆκος· ἐπέ-
κειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώ-
ρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέ-
θρων τεττάρων. εἴκασεν
ἄν τις αὐτὸν πεδίῳ μα-
κρῷ. εἶχε δὲ πάντα
δένδρα, μηλέας, μυρ-
ρίνας, ὄχνας, καὶ ῥοιὰς,
καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας·
ἑτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν·
καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις
καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα,
καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ
αὐταῖς προσερίζουσα. το-
σαῦτα ἥμερα. ἦσαν δὲ
καὶ κυπάριττοι, καὶ δά-
φναι, καὶ πλάτανοι, καὶ
πίτυς. ταύταις πάσαις
ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιτ-
τὸς ἐπέκειτο· καὶ ὁ κό-
ρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν
καὶ μελαινόμενος, βό-
τρυν ἐμιμεῖτο. ἔνδον
ἦν τὰ καρποφόρα φυ-
τὰ καθάπερ φρουρούμε-

curâ colebat, vt omni a-
mœnitate riderent. Viri-
darium autē iſtud res pro-
fectò erat pulcherrima,
quæve regalē familiam nō
indecuiſſet, excurrebatq;
ad ſtadii longitudinem. Si-
tum erat in loco celſo, la-
titudine complectēs qua-
terna iugera. Adſimilaſſet
ſanè iſtud aliquis campo
ſpatioſo. Ferebat porrò o-
mnigenas arbores, pomos,
myrtos, piros, malos Puni-
cas, ficus, oleas: altrinſecus
vineam altā, quæ malis &
piris, nigreſcente vuâ in-
cumbebat, perinde ac ſi de
fructu aduerſus iſtas certa-
men ſuſcepiſſet. Tot gene-
ra erant ſatiuorū. Nec mi-
nus ibi cypariſſi, lauri, pla-
tani, & pinus creſcebant,
quibus omnibus loco vitis
impendebat hedera, cuius
corymbi ſparſiores erant,
atq; nigrantes, & adinſtar
vuarum. Intus quaſi præſi-
dio aliquo munitæ fructi-
feræ ſtirpes contineban-

rur: foris ſtabāt ſteriles incircùm, non aliter ac vallū quoddam manu factū. Atque hæc gracili ſepe ambiebantur. Secto limite erant digeſta & diſcreta omnia, truncuſq; à trunco abiungebat. In faſtigiis autem ſe rami intercurſabāt alternis, & hinc inde comis variatim colludebant. Putaſſet vtique quis hæc, quę naturâ ſanè ita ſeſe habebant, etiam ab arte profecta. Virebant ibi & floſculis plenæ areolæ, quarū alias terra ita protulerat, alias artificioſa ſtruxerat manus. Roſaria, nempe, hyacinthi, & lilia, manu ſata atq; culta. Violaria, narciſſos, & anagallidas ſpontè ſubmittebat humus. Æſtate ibi vmbra, vere florū amœnitas, & autumno vindemiarum deliciæ; nec vllô tempore fructus deficbant. Ex iſto porrò loco erat deſpectus iucundus in campum, eratq; videre vti paſcerēt: deſpectus iucundus

να· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγγὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέν τοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος. πέτμητο καὶ διεκέκειτο πάντα, καὶ στέλεχος στελέχοις ἀφειστήκει. ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας. ἐδόκει μέν τι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνης. ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαὶ, ὧν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη. ῥοδωνιὰ, καὶ ὑάκινθος, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιὰς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας, ἔφερεν ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ ἦρος ἄνθη, καὶ μετοπώρου τρυφὴ· καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα. ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν ὁρᾶν τοὺς νέμοντας· εὔοπτος δὲ ἡ

θάλασσα, καὶ ἑωρῶντο οἱ παραπλέοντες. ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγίνετο τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. ἵνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ βωμὸς ἦν. περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττὸς, τὸν νεὼν δὲ, κλήματα. εἶχε δὲ καὶ ἔνδοθεν ὁ νεὼς Διονυσιακὰς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουσαν· Ἀριάδνην καθεύδουσαν· Λυκοῦργον δεδεμένον· Πενθέα διαιρούμενον· ἦσαν καὶ Ἰνδοὶ νικώμενοι, καὶ Τυρρηνοὶ μεταμορφούμενοι· πανταχοῦ Σάτυροι· πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι. οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο: ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιον ἐνδιδόντι· κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις. τοιοῦτου ὄντα τὸν παρά-

cundus & in mare, conſpiciebanturque qui nauibus præteruehebãt: in tantùm vt & iſthæc in partem deliciarũ illarum & oblectationũ, quæ ex horto percipiebantur, veniret. In ipſo verò horti meditullio in longitudinẽ & latitudinẽ, delubrum Baccho & ara erant poſita. Adhærebat aram vndiq; hedera, delubrũ autẽ palmites circumdabant. Erant etiam in interiori delubri parte Bacchicæ picturæ: Semele edens partum: Ariadne ſomno ſopita: Lycurgus vinculis cõſtrictus: Pentheus mẽbratim diſcerptus: depicti erant & Indi debellati, & Tyrrheni trãsformati: circumcirca Satyri: circumcirca Bacchæ choreas ducentes. Neq; Panis obliti erant, qui & ipſe fiſtulam inflans ſuper petrã collocatus erat, referẽs accinentem cõmune carmen tam calcantibus viris quàm mulieribus tripudiantibus. In tali igitur hoc viri-

dario Lamo omnem naua-bat operam, quò excultum atq; politũ daret, qua arida excidendo, qua palmites adſtringendo peramentiſve adalligando. Bacchum ſertis floreis ornauerat: aquam per riuulos admiſerat. Fonticulus ſcatebat vnus, quem ſcrutatus fuerat Daphnis irrigandis florib. & largè hoc totus ille fons floſculis præſtabat; attamen non aliter nominitabatur quàm, Fõs Daphnidis. Ceterùm & hoc Lamo Daphnidi iniungebat, pingues redderet capellas quã maximè poſſet curâ ipſius fieri; certò namq; illas quoq̃ue viſurũ dominũ, qui ita longũ poſt tẽpus rus aliquãdo veniret. Atqui Daphnis omninò bonũ habebat animũ, ſcilicet ſe collaudandũ fore illarũ ergò. Duplo namq; quàm traditus ſibi fuerat capellarũ gregem reddiderat auctiorem, neq; vllam lupus abſtulerat, & obeſiores incedebant ipſis ouibus. Quum tamẽ peruellet Dominum promptiorem eſſe ad

δείξων ὁ Λάμων ἐθεράπευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων. τὸν Διόνυσον ἐστεφάνωσε τοῖς ἄνθεσιν· ὕδωρ ἐπωχέτευσε· πηγή τις, ἣν εὗρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνις· ἐσχόλαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν ἡ πηγὴ, Δάφνιδος δὲ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγή. παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ. ὁ δὲ ἐθάρρει μὲν ὡς ἐπαινεθησόμενος ἐπ' αὐταῖς· διπλασίονάς τε γὰρ ὧν ἔλαβεν ἐποίησε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπαζε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν οἰῶν· βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι

πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινὸν, δὶς ἤγετο ἐπὶ ποτὸν. ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν χωρίων· ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. τοσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Πανὸς ἄν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾶν. ἐκοινώνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποίμνης παραμελοῦσα, τὸ πλέον ἐκείνοις ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλάς. ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγᾶν τὰς ἀμπέλους ὡς

eſſe ad nuptias cõprobandas, omni ſanè cura, omni ſtudio & alacritate agebat: educebat eas benè manè; diei iam ſerò reducebat; bis compellebat ad aquã; indagabat locorũ quæ maxime paſcua; curauerat quoque vt ſibi eſſent ſinus noui, mulctrarumq; copia, & crates capaciores. Adeoq; nihil curæ intermittebat, quod etiam cornua earum inungeret, & pilos ipſos pexos nitidoſque efficere ſtuderet. Exiſtimaſſet quis ſe ſacrum Panis gregẽ ſpectare. In partem deniq; illius circa caprarũ gregẽ laboris ſe ipſa quoq; Chloe vocabat, & ouiculis ſuis inſuperhabitis, plerumq; capellis vacabat: adeò vt Daphnis opinaretur per illam fieri, quod capellæ tã pulchræ viderentur. Dum harum rerũ ſatagunt ambo, nuncius alter ex vrbe adproperat, mandata ferens, vuas colligerent, quantum

Digitized by Google

poteſt: ſeq;, addebat, morari debere, donec ex vuis muſtum fecerint, tum demum reuerti in vrbem, & dominũ adducere, iam adminiſtratâ iſtius autumni vindemiâ. Hunc igitur Eudromũ (ita namq; indigitabatur, quod ſcilicet domino à pedib. eſſet) excipiebãt ſummâ lubentiâ & benignitate, inſimulq; vites vindemiare incipiebãt, vuas in lacus ferebãt, muſtum condebant in cados, racemos adultos cum palmitib. deſecabant, quò reſtaret ſcilicet & iis qui ex vrbe aduentarẽt ſpecies & vindemiationis oblectamentũ. Iam repedare feſtinante in vrbem Eudromo, ei cùm alia multa Daphnis dedit, tùm qualia quidem munera ex caprarũ grege haberi quibãt, donauit: bene preſſos caſeolos: hœdulum cordum, pellem caprinam candidam & pilo crebro, quam hiemali tempe-

τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη ἀναμένειν ἐς τ' ἂν τοὺς βότρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν, ἄξειν τὸν δεσπότην, ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης. τοῦτόν τε οὖν Εὔδρομον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν· ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες, τῶν βοτρύων τοὺς ἡβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες, ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν, ἐν εἰκόνι καὶ ἡδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. μέλλοντος δὲ ἤδη σοβεῖν ἐς ἄστυ τοῦ εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκε, ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δῶρα· τυροὺς εὐπαγεῖς· ἔριφον ὀψίγονον· δέρμα αἰγὸς λευκὸν καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι

τὸς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων. ὁ δὲ ἥδετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν· καὶ ἀγαθόν τι ἐρεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο. καὶ ὁ μὲν ἀπήει φιλαφρονῶν· ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνέμενεν. εἶχε δὲ κἀκείνη πολὺ δέος· μειράκιον γὰρ εἰωθὸς αἶγας βλέπειν, καὶ ὄρος καὶ γεωργοὺς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἠκούετο ὄνομα. ὑπέρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότῃ· καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. συνεχῆ μὲν οὖν τὰ φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ περιβολαί· καὶ τὰ φιλή-

ſtate, quãdo curſitandum foret, iniicere ſibi poſſet. Eudromus autẽ iucunditate quadã perfundebatur, exoſculabaturq; Daphnin, nec nõ de ipſo aliquid boni domino denarrare ſe velle ſpondebat; ſicq; ipſe abiuit beniuolo erga illos animo. Daphnis autẽ anxietatis & curarũ plenus apud Chloen permanebat: nec magis ipſa quoq; ſecura metus agebat: Scilicet adoleſcentulũ ſuetum nil videre præter capras, præter montes & agricolas, præter Chloen, primùm debere tum in cõſpectum prodire domini, cuiꝰ prius nihil præter nomen ſolum inaudiuerat. De Daphnide igitur maximoperè erat ſolicita, quo modo aditurus & compellaturus eſſet dominũ. Neq; leuiter etiã ob nuptias mentẽ turbabatur, vt ne id totũ caſum ſomniarent ſomnium. Eâ re ſuauiationes haut quidẽ raræ inter eos erãt, & cõplexus nõ ſecus ac ſi coaluiſſent ambo: verũ-

tamen ſuauiationes eæ timidæ, quaſi furtim fieret; & cõplexus iſti mœſti, nõ ſecus ac eorũ qui herũ iam præſentem extimerẽt, vel clam illo iſta agerent. Præterea verò coortum eſt ipſis tale etiam turbamentum. Lampis quidam erat, bubulcus proteruus. Is & ipſe Chloen à Dryãte procatum venerat; nec pauca iam elargitus fuerat munera, vti qui nuptias adurgeret. Perſentiſcens autẽ, quod, ſiquidem dominus non reprobaret, Daphnis ipſam ducturus eſſet vxorem; dolos cõſuere adgreditur, quibus dominũ aduerſus eos exacerbaret: Quumque non ignoraret maximoperè illum horto delectari, placuit hunc, quantũ poteſt, diſturbare, & omni amœnitate reddere deornatũ. Ceterùm arbores ſi cæderet, futurũ erat vt prehenderetur, fragore proditus. Quare adpulit animum ad deuaſtandos

ματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ περιβολαὶ σκυθρωπαί, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων. προσγίνεται δέ τις αὐτοῖς καὶ τοιόσδε τάραχος. Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος βουκόλος. οὗτος καὶ αὐτὸς ἐμνᾶτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπεύδων τὸν γάμον. αἰσθόμενος οὖν ὡς εἰ συγχωρηθείη παρὰ τοῦ δεσπότου Δάφνις αὐτὴν ἄξεται, τέχνην ἐζήτει δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν. καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον ὅσον οἷός τε ὢν διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμῆσαι. δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἁλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι

ſtandos

αὐτά· νύκτα δὴ φυλάξας, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἱμασιὰν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὥσπερ σῦς· καὶ λαθὼν ἀπεληλύθει. Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κῆπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. ἰδὼν δὲ πᾶν τὸ χωρίον δεδῃωμένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς λῃστὴς ἐργάσαιτο, κατερρήξατο μὲν εὐθὺς τὸν χιτωνίσκον· βοῇ δὲ μεγάλῃ θεοὺς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιποῦσα ἐξέδραμε, καὶ ὁ Δάφνις ἐλάσας τὰς αἶγας ἀνέδραμε· καὶ ἰδόντες ἐβόων, καὶ βοῶντες ἐδάκρυον. ἦν μὲν κενὸν πένθος ἀνθῶν· ἀλλ' οἱ μὲν φοβούμενοι δεσπότην ἔκλαον· ἔκλαυσε δ' ἄν τις καὶ ξένος ἐπιστάς· ἀπεκεκόσμητο

ſtandos flores, exſpectauitq; donec nox facta eſſet, tum ſepem tranſcendit, floſculóſq; partim radicitus eruit, partim cum coliculis confregit, partim obtriuit calcibus non ſecus ac immiſſus aper, ſicq; inuiſus & & inobſeruat⁹ abiit. Lamo inſequenti die hortum ingreſſus, volebat aqua fontana irrigare flores. Simul autem cõſpexit, totum locũ eſſe peruaſtatum, & tale facinus, quale infeſtus latro perpetraſſet, derepentè tunicula diſcidit; voceq; altâ deos inclamauit, adeò vt Myrtale relictis omnib. rebus celeri curriculo hortum peteret, pariterq; Daphnis, qui capras expulerat, recurreret. Vt viderũt, clamare, cumq; clamore collacrimare cœperunt. Incaſſum quidẽ lugebantur flores: verùm qđ herum expaueſcerent, id erat quod flebant. Nec lacrimas abſtinuiſſet ſi quis vel peregrinus interueniſſet. Exutus enim

omni Venere erat locus,
reſtabatque tantùm terræ
ſolum lutulentũ: Floſculo-
rum ſi quid euitaſſet iniu-
riam, ſubflorebat atq; ful-
gitabat ſic tamen, & adhuc
amœnum erat, etſi iaceret.
Inſidebant præterea iis a-
piculę percrebræ, murmu-
rabantq; perpetim & qui-
dem non abſimile leſſum
facientib. Lamo itaq; præ
exſternatione in iſta quo-
que verba prorupit: Eheu
» roſeta, quàm ſunt diffra-
» ćta! Eheu violaria, quàm
» ſunt cõculcata! Eheu hya-
» cinthi & narciſſi, quos e-
» uulſit ſacerrimus aliquis
» mortaliũ. Ver adueniet; i-
» ſta tamen non vernabunt:
» orietur æſtas: hęc autẽ non
» virebũt: autumnus ſeque-
» tur: aſt illa nemini dabunt
» corollas. Neq; verò ô do-
» mine Bacche horũ te cõ-
» miſeritum fuit floſculorũ
» miſellorum vicem, apud
» quos habitas, quos oculis
» adſpicis, quibus te ſæpenumerò coronaui? Quo-
modo

γὰρ ὁ τόπος, καὶ ἦν
λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώ-
δης. τῶν δὲ εἴ τι διέφυ-
γε τὴν ὕβριν, ὑπήνθει
καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν
ἔτι καλὸν καὶ κείμενον.
ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ
μέλιτται συνεχεῖς καὶ ἄ-
παυστον βομβοῦσαι καὶ
θρηνούσαις ὅμοιον. ὁ μὲν
γὰρ Λάμων ὑπ᾽ ἐκπλή-
ξεως κἀκεῖνα ἔλεγε: φεῦ «
τῆς ῥοδωνιᾶς, ὡς κατα- «
κέκλασται· φεῦ τῆς ἰω- «
νιᾶς, ὡς πεπάτηται· φεῦ «
τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν «
ναρκίσσων, οὓς ἀνώρυξέ «
τις πονηρὸς ἄνθρωπος. «
ἀφίξεται τὸ ἦρ· τὰ δὲ «
οὐκ ἀνθήσει· ἔσται τὸ θέ- «
ρος: τὰ δὲ οὐκ ἀκμά- «
σει· μετόπωρον: ἀλ- «
λὰ τάδε οὐδένα στεφανώ- «
σει. οὐδὲ σὺ δέσποτα «
Διόνυσε τὰ ἄθλια ταῦ- «
τα ἠλέησας ἄνθη, οἷς «
παρῴκεις καὶ ἔβλεπες, «
ἀφ᾽ ὧν ἐστεφάνωσά σε «
πολλάκις; πῶς δείξω «

νῦν τὴν παράδειξιν τῷ
„ δεσπότῃ; τίς ἐκεῖνος θεα-
„ σάμενος ἔσται; κρεμᾷ γέ-
„ ροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς
„ πίτυος ὡς Μαρσύαν· τά-
„ χα δὲ καὶ Δάφνιν, ὡς
„ τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασ-
„ μένων. Δάκρυα ἦν ἐ-
„ πὶ τούτοις θερμότερα.
καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα· ἐθρήνει ἡ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ηὔχετο μηκέτι ἐλθεῖν τὸν δεσπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας διήντλει μοχθηρὰς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέπουσα μαστιγούμενον. καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης, ὁ Εὔδρομος αὐτοῖς ἀπήγγελλεν, ὅτι ὁ μὲν πρεσβύτερος δεσπότης μεθ' ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς ἐπιούσης πάρεισι σκέψεις οἷον ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων, καὶ κοινωνὸν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὔδρομον παρε-

modo nunc hortum mon- “
ſtrauero domino? Quo a- “
nimo ille hæc oculis vſur- “
pans fuerit? Suſpēderit ſe- “
nium me hominis de pinu “
aliqua ceu Marſyan: Fors “
fuerit & Daphnin, quaſi “
nimirum caprarũ facto ta- “
lia acciderint. Cumque his erumpebant lacrimæ feruidiores, & deplorarunt haut floſculos poſtmodũ; ſed ſua ipſorũ corpora: lugebat ſimul Chloe, ſi Daphnis ſuſpendendus foret, & peroptabat iam vt nunquam dominus ipſorũ adueniret, dieſq; exantlabat acerbas, quaſi iam cerneret Daphnin flagrorũ verbera ſufferentem. Primis verò iam tenebris, Eudromus ad ipſos retulit nuncium, dominũ nempe maiorē triduo pòſt adeſſe velle: filium verò herilem poſtridie aduentur ũ. Deliberatum igitur fuit de hiſce quæ acciderant, & conſiliis conferendis Eudromum ſocium adhibue-

runt. Ceterùm is, qui omninò bene vellet Daphnidi, ſuaſit caſum illum aperirẽt prius domino minori; promiſit etiã ſeipſũ patrocinio ſuo eos adiuturũ, vt qui non certè nullo numero apud dominum haberetur, quippe cuius eſſet collactaneus; ſimulq; facta dies, ita fecerunt. Veniebat Aſtylus equo inſidens, vnaq; eius Paraſitus, qui & ipſe equo vehebatur, Aſtylo primodùm lanugine tenera os erat conſpicuum: Gnathoni verò (nomine namq; hoc nũcupabatur,) barbam pridẽ iam totunderat nouacula. Lamo autem adſumpta Myrtale & Daphnide, ad Aſtyli pedes prouolutꝰ, ſupplex deprecabatur, miſereſceret ſenis infelicis, & patris iræ eriperet ſe, qui nihil ipſe improbi, quodque nefas eſſet cõmiſiſſet: pariterq; illi exponebat, quæ contigerant, omnia. Miſericordiã proſequutus eſt ſupplices haſce preces Aſtylus, hortúmque ipſum adiit,

λάμβανον. ὁ δὲ εὔνους ὢν τῷ Δάφνιδι, παρῄνει τὸ συμβὰν ὁμολογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, καὶ αὐτὸς συμπράξειν ἐπηγγέλλετο τιμώμενος, ὡς ὁμογάλακτος καὶ ἡμέρας γενομένης, οὕτως ἐποίησαν. ἧκε μὲν ὁ Ἄστυλος ἐπὶ ἵππου. καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐπὶ ἵππου· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος· ὁ δὲ Γνάθων· τουτὶ γὰρ ἐκαλεῖτο· τὸν πώγωνα ξυρόμενος πάλαι. ὁ δὲ Λάμων ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταπεσὼν, ἱκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ, καὶ πατρῴας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα. ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. οἰκτείρει τὴν ἱκεσίαν ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον

ἐλθὼν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ δεθέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες. ἐπὶ τούτοις ηὔχοντο μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ, Λάμων καὶ Μυρτάλη· Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυροὺς, ὄρνιθας, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, βότρυς ἐπὶ κλημάτων· μῆλα δὲ ἐπὶ κλάδων. ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνθοσμίας οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος. ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῄνει ταῦτα· καὶ περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος καὶ τρυφῶν ἀεὶ, καὶ ἀφιγμένος εἰς τὸν ἄγρον εἰς ἀπόλαυσιν ξένης ἡδονῆς. ὁ δὲ Γνά-

adiit, & interitu florũ viſo, ſeſe dixit ipſe veniã impetrare velle à patre, & incuſare equos, quo d eo loci alligatos inſolentius efferari accidiſſet, ſicq; alia cõtriuiſſent, alia proculcaſſent, alia ſuffodiſſent, loramentis nimirum liberati. Secundũ ea Lamo & Myrtale vota fecerunt, vt illi omnia bona obtingerent. Daphnis autẽ munera obtulit, hœdos, caſeos, gallinas & harum pullos, racemos adhuc palmitibus adhærentes, poma adhuc in ramuſculis dependula. Inter iſta erat & fragrantiſſimum vinũ ex Leſbo, vinũ profectò potu præſtantiſſimum. Equidem Aſtylus collaudabat iſta, eratq; adſiduus in venandis leporibus, vtpote opibus abundans iuuenis, & luxu nunquam non diffluens, quiq; ideò in agros excurrerat, quo voluptate extranea ꝑfrueretur. At Gnatho, vti

qui homo didicerat vorare ſolùm & potare ebrietatẽ vſque, quiq;, quãtus quantus, nil niſi gnathos (bucca) & venter erat, quæque ſunt infra ventrem, is curioſo ſanè oculo luſtrarat Daphnin, quum munera attulerat; & quia etiam natura erat pullarius, tali formæ elegantia, qualem ne quidem in ciuitate cõſpexerat, animaduerſa, aſtu adgredi Daphnin ſtatuit, neq; operę multum inſumendum ſibi fore putauit, quò illi perſuaderet, caprarum videlicet paſtori. Vt deſtinatum & deliberatum cum animo hoc fuit, venationis quidem comes Aſtylum non eſt ſequutus: verũ degreſſus in campũ vbi Daphnis pecora paſcebat, verbo quidem capellarũ, reapſe autem Daphnidis agebat ſpectatorẽ. Atq; mollicellis ſermunculis permulcere cum cœpit, capras ſcilicet laudauit, & vt fiſtulâ paſtoritium quiddam cõcineret, rogitauit, addiditq; citò ei libertatem impetraturũ ſe qui videlicet

θων οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἄνθρωπος, καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος, καὶ γαστὴρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα· ἀλλὰ καὶ φύσει παιδεραστὴς ὢν, κάλλος, οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως, εὑρὼν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ᾤετο ῥαδίως ὡς αἰπόλον. γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοινώνει τῷ Ἀστύλῳ· κατιὼν δὲ ἵνα ἔνεμεν ὁ Δάφνις, λόγῳ μὲν τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθὲς, Δάφνιδος ἐγίνετο θεατής. μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τάς τε αἶγας ἐπῄνει, καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε, καὶ ἔφη ταχέως ἐλεύθερον θήσειν

τὸ πᾶν δυνάμενος. ὡς δὲ εἶχε χειροήθη, νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἶγας, πρῶτον μὲν ἐφίλησε προσδραμών· εἶτα ἔπισθεν παρασχεῖν ποιοῦτον οἷον αἱ αἶγες τοῖς τράγοις. τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος καὶ λέγοντος, ὡς αἶγας μὲν βαίνειν τράγοις, καλόν· τράγον δὲ οὔπω ποτέ τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν ἀντὶ τῶν οἰῶν κριὸν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας ἀντὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ἀλεκτρυίνας· οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι ταῖς χεῖρας προσφέρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἑστῶτα μόλις παρωσάμενος ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὥσπερ σκύλαξ ἀποδραμὼν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς οὐ παιδὸς πρὸς χειραγωγίαν δεόμενον· οὐκέτι προσίετο

delicet nihil non apud dominum ſuum poſſet. Poſtquam ergo eum ſe habere morigerũ ſenſit, oborientib. iam noctis tenebris inſidioſè ſeruauit, quum ex paſtu abduceret capellas. Et primùm quidem adcurrere, oſculaq; ipſi ingerere: mox poſtſecus occupare, eo modo quo capellæ hircis ſolent. Daphnide verò ſeriuſculè intelligẽte & dicente, ſcilicet capras quod ſcandant hirci, id quidẽ ſe rectè habere: ceterùm hircum nunquam & nuſquã gentiũ quem vidiſſe ſcandere hircũ, neq; arietẽ pro ouibus arietem, neq; gallos gallinarũ loco gallos: ibi Gnatho velle vi adigere, manuſq; iniicere. Verùm Daphnis madidum hominem, & qui ægrè pedibus ſuis cõſiſteret, repulſum in terram proſtrauit, & veluti catulus aufugiens, iacentẽ reliquit, viri non pueri, qui manu deduceret, operâ indigentem. Neq; poſt-

inde ſanè eum admittebat Daphnis; ſed modò hoc, modò illo loco capras paſcebat, illum certè vitans, Chloenq; diligenter ſeruans. Et quidē neq; Gnatho vlterius ocioſè agebat, expertus non tantùm pulchrū ipſum, verùm & fortem eſſe. Captabat autem occaſionē colloquēndi de eo cum Aſtylo, & in ſpe erat munus ſe eum conſequuturum à iuuene, qui ſibi nec pauca nec vilia certè largiri vellet. Tamen iſta tunc temporis tractari nō potuerunt. Adueniebat namq; Dionyſophanes vnà cum ſua Clearíſta; omniaq; tumultu & ſtrepitu iumentorū, ſeruorum, virorum atq; mulierū feruebant. Inde autem componere cœpit ſermonē amatorium, eumq; prolixum. Erat Dionyſophanes ſemicanus iamdum; procero tamen & decoro corpore, quiq; vel adoleſcentulis in quouis certamine parum ceſſurus eſſet: ſuper iſta

ὅλως· ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλῃ τὰς αἶγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν φεύγων, Χλόην δὲ τηρῶν. οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, καταμαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς ἐστιν· ἐπετήρει δὲ καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ ἤλπιζε δῶρον αὐτὸν ἕξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου, πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος. τότε μὲν οὖν οὐκ ἠδυνήθη· προσῄει γὰρ ὁ Διονυσοφάνης; ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ· καὶ ἦν θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. μετὰ δὲ τοῦτο συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρόν. ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἤδη· μέγας δὲ καὶ καλὸς καὶ μειρακίοις ἁμιλλᾶσθαι δυνάμενος· ἀλ-

iſta

λὰ καὶ πλούσιος ἐν ὀλίγοις, καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. οὗτος ἐλθὼν τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔθυσεν ὅσοι προεστᾶσιν ἀγροικίας· Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανὶ, καὶ Νύμφαις· καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρατῆρα· ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπισκόπει τὰ τοῦ Λάμωνος ἔργα. καὶ ὁρῶν τὰ μὲν πεδία ἐν αὔλακι, τὰς δὲ ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει· περὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν· ἥδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπῄνει, καὶ ἐλεύθερον ἀφήσειν ἐπηγγέλλετο. κατῆλθε μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τάς τε αἶγας ὀψόμενος, καὶ τὸν νέμοντα. Χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον τοσοῦτον αἰδεσθεῖ-

iſtâ diuitiis iis florebat, quas pauci poſſiderent, & intãtùm probus vitave recta, inquantum nemo alius. Hic poſt aduentũ ſuũ die primo Diis rei rureſtris præſtitibus fecit, Cereri, Baccho, Pani, Nymphis: & communẽ omnium præſentiũ craterã ſtatuit. Poſterioribus dieb. autem inuiſit Lamonis labores; vtque conſpexit campũ probè impreſſis ſulcis aratrũ, vineam palmitibus totam turgidam, viridarium deniq; eleganter eſſe politũ; (quod namq; flores attinebat, Aſtylus omnẽ culpam in ſe recipiebat) mirũ quãtum fuit gauiſus, & laudare Lamonem exorſus, inſuper pollicitus eſt ſe eum liberum emiſſurum manu: Poſtea deſcendit in campũ ad caprarũ gregem, capras viſendi cauſa & illum qui curam harum gereret. Eam ob rem Chloe in ſyluam defugit, quia turbam reuerebatur tantam

atq; expauitabat. At Daphnis pelle hirtâ capellæ ſuccinctus ſubſtitit, peram nouam humeris ſuſpēſam gerens, tenens vtraq; manu; alterâ nempe recentes caſeolos: alterâ hœdulos lactātes. Si vnquam Apollo Laomedonti mercede pactâ ſeruire & armēta paſcere voluerit; talis olim erat, qualis tunc viſus eſt Daphnis: qui ſanè ne gry quidē dixit, ſed rubore totam faciem ſuffuſus, deiecit oculos humi, muneraq; porrexit. Lamo verò: Hic, inquit, tibi domine capellarū eſt iſtarum paſtor. Tu ſanè quinquagenas curæ meæ commiſeras, binoſve hircos: hic vſq; ad centenas auctas dedit, & denos hircos. Viden' vt adipe ſint diſtētæ, vt pilis denſis horreāt; vt cornua integra gerant & illæſa. Initiauit eaſdē & Muſicæ. Fiſtulâ namque auditâ ſtatim omnia (quæ vult ipſe) agunt. Ad-

σα καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἰσήκει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένος, πήραν νεόῤῥαφῆ κατὰ τῶν ὤμων ἐξηρτημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις· τῇ μὲν, ἀρτιπαγεῖς τυροὺς· τῇ δὲ, ἐρίφους γαλαθηνούς. εἴποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων ἐβουκόλησε, τοιόσδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. αὐτὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδὲν· ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεὶς, ἔνευσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων, οὗτος, εἶπέ σοι, δέσποτα, τῶν αἰγῶν αἰπόλος. σὺ μὲν ἐμοὶ πεντήκοντα νέμειν ἔδωκας, καὶ δύο τράγους. οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι; πεποίηκεν αὐτὰς καὶ μουσικάς. σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιοῦσι πάντα. παροῦσαι

τοῖς

τοῖς λεγομένοις ἡ Κλεαρίστη, πεῖραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξὶν οἷον εἴωθε συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαρίσασθαι χιτῶνα καὶ χλαῖναν καὶ ὑποδήματα. ὁ δὲ καθίσας αὐτοὺς ὥσπερ θέατρον, στὰς ὑπὸ τῇ φηγῷ, καὶ ἐκ τῆς πήρας τὴν σύριγγα κομίσας, πρῶτα μὲν ὀλίγον ἐνέπνευσε· καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν, τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι· εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον, καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο κάτω· αὖθις λιγυρὸν ἔδωκε, καὶ ἀθρόαι κατεκλήθησαν. ἐσύρισέ τε καὶ ὀξὺ μέλος· αἱ δὲ, ὥσπερ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον. μετ᾽ ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐφθέγξατο· καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον. οὐ-

erat & Cleariſta, quũ hæc dicebantnr, quæ tacta cupiditate audiendi an ita ſeſe res haberet, iuſſit Daphnin capellis fiſtulâ canere, vt ſoleret, inſimul promittẽs, ſi id feciſſet, ſe eum tunica, læna, & calceis muneraturam. Daphnis autẽ poſtquã eos ad inſtar theatri conſidere feciſſet, ſtans ſub fago, ex pera fiſtulam traxit. Atq; initio quidem deductũ quiddam inſpirauit: & ſtatim capellę ſurrexerunt, capitib. erectis. Igitur perflare cœpit paſtoraliter; atque capellæ pronæ paſcere cœperũt. Rurſum iucundum & ſuauem cantum edidit; & ſimul omnes reclinatæ quieuerunt. Inſonuit tum & violentũ quiddã ac acutum; illicò, veluti lupus inuaderet, in ſyluam irruerunt. Parumper, & reuocatorium dedit ſonorẽ; derepentè tum ſylua egreſſæ prope pedes ipſi circumcirca currere omnes cœperunt. Nullus

mortalium ſeruiles perſonas vidit tam obſequioſos mandatis herilib. Ceteri itaq; omnes demirati fuere, præcipuè verò Cleariſta, quæ munera ſe daturā pulchro huic caprario, & cantandi adeò docto, iuraméto adfirmauit. Inde adſcenderunt iterum in villam, vbi prandiū ſumpſerūt, Daphnidiq; inde partes miſerunt: qui vnà cum Chloe his epulis fruebatur, & dulciter adficiebatur guſtu vrbicarū conditurarū & cupediorum; eratq; ſpei plenus nuptias ſe iſtas conſequuturū, dominis facilè perſuaſis. Gnatho autem magis accenſus iis quæ apud capellas acciderant, minimeq; vitalem ſibi vitam ducens, ni Daphnidis potitus foret; inambulantē Aſtylū in horto captauit, ſecumq; duxit in Bacchi ædem vbi pedes & manus ipſius deoſculari cœpit. At illo ſciſcitante,

δὲ ἀνθρώποις οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθομένους προστάγματι δεσπότου. οἵ τε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ περὶ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ δῶρα ἀποδώσειν ὤμοσε καλῷ τε ὄντι αἰπόλῳ, καὶ μουσικῷ· καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ Δάφνιδι ἀφ' ὧν ἤσθιον ἔπεμψαν. ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης ἤσθιε, καὶ ἥδετο γευόμενος ἀστικῆς ὀψαρτυσίας, καὶ εὔελπις ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου, πείσας τοὺς δεσπότας. ὁ δὲ Γνάθων προσεκκαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γεγενημένοις, καὶ ἀβίωτον νομίζων τὸν βίον, εἰ μὴ τεύξεται Δάφνιδος, περιπατοῦντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ φυλάξας καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεὼν, πόδας καὶ χεῖρας κατεφίλει. τοῦ δὲ πυνθανομένου,

τίνος

τίνος ἕνεκα ταῦτα ὁρᾷ, καὶ λέγειν κελεύσαντος, καὶ ὑπουργήσειν ὀμνύον-
„ τος· οἴχεταί σοι Γνά-
„ θων, ἔφη, δέσποτα, ὁ
„ μέχρι νῦν μόνης τρα-
„ πέζης ἐραστὴν· ὁ πρότερον
„ ὀμνὺς, ὅτι μηδέν ἐστιν
„ ὡραιότερον οἴνου γέρον-
„ τος· ὁ κρείττους τῶν ἐ-
„ φήβων τῶν ἐν Μιτυλή-
„ νῃ τοὺς σοὺς ὀψαρτυτὰς
„ λέγων· μόνον λοιπὸν κα-
„ λὸν εἶναι Δάφνιν νομίζω
„ καὶ τρυφῆς μὲν τῆς πο-
„ λυτελοῦς οὐ γευόμενος,
„ καί τοι τοσούτων παρα-
„ σκευαζομένων ἑκάστης ἡ-
„ μέρας, κρεῶν, ἰχθύων,
„ μελιτωμάτων. ἡδέως δ᾽
„ ἂν αἲξ γενόμενος, πόαν
„ ἐσθίοιμι καὶ φίλλα, τῆς
„ Δάφνιδος ἀκούων σύριγ-
„ γος, καὶ ὑπ᾽ ἐκείνῳ νε-
„ μόμενος. σὺ δὲ σῶσον
„ Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ
„ τὸν ἀήττητον ἔρωτα νίκη-
„ σον. εἰ δὲ μὴ, σοὶ ὀπό·

curnam id faceret; & imperante, eloqueretur quid rei eſſet; inſuperque adiurante, ſe nihil ipſi denegaturum. Actum eſt tibi de „
Gnathone, reſpondebat, „
domine; qui quidẽ hacte- „
nus ſolius duntaxat menſæ „
eram amicus: qui anteà de- „
ierare ſolebam, nihil eſſe „
magis lepidum, quàm vi- „
num vetuſtate edentulũ: „
qui belliores ephebis Mi- „
tyleneis tuos cupedinarios „
adſeuerabã: iam ſolùm ve- „
nuſtum & lepidũ Daphnin „
poſthac putauero; & vi- „
ctum huncce electilem at- „
que lautum planè non at- „
tingenti, tametſi tanta „
taliaq; inſtruantur ſingulâ „
die, carnes, piſces, liba mel- „
lea; voluptabili' mihi accí- „
dat, ſi in capellam conuer- „
ſus, herbam depaſcerem & „
frondes; Daphnidis modò auſcultans fiſtulam, & „
ſub illius manu paſcẽs. Tu „
verò ſeruato tuum Gnathonem, & inuicti amo- „
ris ipſi exſiſtito victor. Nî fit, adiuro tibi per „

„ Deum meum, pugione ar-
„ repto, & aqualiculo hoc
„ cibis vſq; repleto, memet
„ occidã ad ipſas adeo Da-
„ phnidis fores. Tu verò
„ haud amplius me vocabis
„ Gnathonulum, vt adſiduè
„ per iocum ſoles. Ferre non
quibat lacrimantẽ, iterum
iterumque pedes peroſcu-
lantem iuuenis magnani-
mus, & haudquaquã rudis
amatoriæ cruciabilitatis;
quin depoſcere illum à pa-
tre ſe velle fidem dabat, &
producere in vrbem, vti ſi-
bi eſſet miniſter; at illi a-
maſius. Lubentiæ quoque
ipſum plenũ facere volens,
„ interrogabat renidẽs: Ec-
„ quid eum non puderet La-
„ monis filiũ amare: verum-
„ etiam ſatageret cõcubitor
„ fieri adoleſcẽtulo paſcẽnti
„ capras? inſimulq; cenſebat
hircinum fœtorem abo-
minandum. Gnatho con-
trà, qui nullos non ama-
torios logos in ganeonum
& nequam hominũ com-

μνυμι τὸν ἐμὸν θεὸν, ξι- “
φίδιον λαβὼν, καὶ ἐμ- “
πλήσας τὴν γαστέρα προ- “
φῆς, ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ “
πρὸ τῶν Δάφνιδος θυ- “
ρῶν. σὺ δὲ οὐκέτι κα- “
λέσεις Γναθωνάριον, ὥσ- “
περ εἰώθεις παίζων ἀεί. “
οὐκ ἀντέσχε κλάοντι, καὶ
αὖθις τοὺς πόδας κατα-
φιλοῦντι, νεανίσκος μεγα-
λόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρω-
τικῆς λύπης· ἀλλ' αἰτή-
σειν αὐτὸν παρὰ τοῦ πα-
τρὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ κο-
μίζειν εἰς τὴν πόλιν, αὐ-
τῷ μὲν δοῦλον, ἐκείνῳ
δὲ ἐρώμενον. εἰς εὐθυ-
μίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκεῖ-
νον θέλων περιαγαγεῖν,
ἐπυνθάνετο μειδιῶν, εἰ “
οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος “
υἱὸν φιλῶν, ἀλλὰ καὶ “
σπουδάζει συγκατακλιθῆ- “
ναι νέμοντι αἶγας μειρα- “
κίῳ; καὶ ἅμα ὑπε-
κρίνετο τὴν τραγικὴν
δυσωδίαν μυσάττεσθαι·
ὁ δὲ οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν
μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν
ἀσώτων

ἀστῶν συμποσίοις πε-
παιδευμένος, οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ καὶ ὑπὲρ αὐ-
τοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Δά-
„ φνιδος ἔλεξεν· οὐδεὶς ταῦ-
„ τα δέσποτα ἐραστὴς πο-
„ λυπραγμονεῖ; ἀλλ' ἐν
„ οἵῳ ποτὲ ἂν σώματι εὕ-
„ ρῃ τὸ κάλλος, ἑάλωκε.
„ Διὰ τοῦτο καὶ φυτοῦ τις
„ ἠράσθη; καὶ ποταμοῦ,
„ καὶ θηρίου. καίτοι, τίς
„ οὐκ ἂν ἐραστὴν ἠλέησεν,
„ ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐ-
„ ρώμενον; ἐγὼ δὲ σώμα-
„ τος μὲν ἐρῶ δούλου, κάλ-
„ λους δὲ ἐλευθέρου. ὁρᾷς
„ ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κό-
„ μην ὁμοίαν ἔχει. λάμ-
„ πουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὀφρύ-
„ σιν οἱ ὀφθαλμοὶ καθά-
„ περ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ
„ ψηφίς· καὶ τὸ μὲν πρό-
„ σωπον ἐρυθήματος μεστὸν,
„ τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόν-
„ των, ὥσπερ ἐλέφαντος. τίς
„ ἐκεῖθεν οὐκ ἂν εὔξαιτο
„ λαβεῖν ἐραστὴς λευκὰ φι-
„ λήματα; εἰ δὲ νέμοντος

potationibus didiciſſet,
haud intempeſtiuè vel in-
ſubidè tam de ſeipſo quàm
de Daphnide ſermonem
reddidit talem: Nemo a- “
matorum, domine, hiſce “
perſcrutandis curioſè mo- “
tã ducit. Quin, quale qua- “
le in corpus, quod pulchri- “
tudine claret, incidit, ſta- “
tim capitur. Eapropter & “
plantam nonnullus depe- “
riit, nec non flumen, etiam “
beſtiam. Et quidem, quis “
non miſeratus fuerit ama- “
torẽ, qui neceſſe habet re- “
formidare amatum? Ego “
verò vti corpus ſerui, ita “
venuſtatem ingenui dea- “
mo. Nonne vides, quàm “
hiacintho ſimilẽ gerat co- “
mam! Micant ſubter ſu- “
percilia ocelli ceu intra au- “
ream palam gemma. Vul- “
tus ruboris plenus, os verò “
candidorũ dentium, qui e- “
bori nihil cedunt. Et quis “
amator nõ omnibus votis “
contenderet exinde ſume- “
re lactea oſcula? Sin verò “

» paſtorem arſi , deorũ imi-
» tator fui. Bubulcus erat
» Anchiſes,tamen habuit il-
» lum Venus. Capellas paſ-
» cebat Branchius; & Apol-
» lo ipſum amauit. Paſtor e-
» rat Ganymedes ; eum ni-
» hilominus Iupiter rapuit.
» Ne deſpiciamus adoleſcē-
» tulum; cui etiam capellas
» quaſi amore ipſius captas
» omnimodis parere vide-
» mus;imò potius, quod ad-
» huc diurnare in terris ſi-
» nant tam eximium deco-
» rem, gratias habeamus Io-
uis aquilis. Suaues riſus e-
didit Aſtylus ſecundum id
» præcipuè dictũ,&, Quàm
» magnos Amor facit ſophi-
» ſtas, dicendo, circumſpe-
ctare commodum tempus
cœpit, quo patrem de Da-
phnid.alloqui poſſet.Sub-
auſcultauit quæque locuti
fuerant clanculũ Eudro-
mus, & indignè ferens , ſi
temulento huic nebuloni

ἠράσθην, θεοὺς ἐμιμη- “
σάμην. βουκόλος ἦν “
Ἀγχίσης, καὶ ἔσχεν αὐ- “
τὸν Ἀφροδίτη. αἶγας ἔ- “
νεμε Βράγχος, καὶ Ἀ- “
πόλλων αὐτὸν ἐφίλησε. “
ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, “
καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπα- “
σε. μὴ καταφρονῶμεν “
παιδὸς, ᾧ καὶ αἶγας ὡς “
ἐρώσας πειθομένας εἴδο- “
μεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν “
ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦ- “
τον κάλλος, χάριν ἔχομεν “
τοῖς Διὸς ἀετοῖς: ἡδὺ δὲ “
γελάσας ὁ Ἄστυλος ἐπὶ
τούτῳ μάλιστα τῷ λεχ-
θέντι, καὶ ὡς μεγάλους “
ὁ ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς εἰ- “
πὼν, ἐπετήρει καιρὸν, ἐν
ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δά-
φνιδος διαλέξεται. ἀ-
κούσας δὲ τὰ λεχθέντα
κρύφα πάντα ὁ Εὔδρο-
μος, ἐμπαροίνημα γε-
νήσεται τοιοῦτον κάλλος,
αὐτίκα καταλέγει παν-

dedēdus flos hic ætatis foret, vt ei, quādo lubido iuberet, eſſet pro ludibrio; extemplò omnē rem

aperuit

τε κἀκείνῳ καὶ Λάμω-
νι. ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκ-
πλαγεὶς, ἐγίνωσκεν ἅ-
μα τῇ Χλόῃ ἐκλιπεῖν
φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοι-
νωνὸν κἀκείνην λαβών.
ὁ δὲ Λάμων προσκαλε-
σάμενος ἔξω τῆς αὐλῆς
τὴν Μυρτάλην, οἰχό-
„ μεθα, εἶπεν, ὦ γύναι.
„ ἥκει καιρὸς ἐκκαλύπτειν
„ τὰ κρυπτά. ἔρημοι δὲ, αἵ
„ αἶγες, καὶ τὰ λοιπὰ πάν-
„ τα. ἀλλὰ μὰ τὸν Πᾶ-
„ να καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ'
„ εἰ μέλλω βοῦς, φασιν,
„ ἐν αὐλείῳ καταλείπεσθαι,
„ τὴν Δάφνιδος τύχην ἥ-
„ τις ἐστὶν οὐ σιωπησόμε-
„ νος, ἀλλὰ καὶ ὅτι εὗρον
„ ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅ-
„ πως τρεφόμενον μηνύ-
„ σω, καὶ ὅσα εὗρον συν-
„ εκκείμενα δείξω. μαθέ-
„ τω Γνάθων ὁ μιαρὸς οἷος
„ ὢν οἵων ἐρᾷ. παρασκεύ-
„ αζέ μοι μόνον εὐτρε-

aperuit tam Daphnidi ipſi,
quàm Lamoni. Daphnis
ſanè cor totum percuſſus
hac re, pariter cum Chloe
ſe in fugam dare cõſtituit,
vel vitæ ſibi finem ponere,
comite exitii, eapſe quoq;
adſcita. At Lamo euocata
foras Myrtale: Occidimus,
inquit, mea vxor. Adeſt „
dies reuelandi, hactenus „
quæ tecta fuere. Loca ſola, „
dico, capellæ, & reliqua „
cuncta. Quin, Pana atque „
Nymphas teſtor, ſi etiã fu- „
turum, quod tanquam bos, „
vt ſolent dicere, in ſtabulo „
ſim relinquẽdus, Daphni- „
dis fortunam omnem, & „
quo in loco eius res ſint, „
nullus tamen tacuero; ſed „
quod inuenerim expoſitũ „
enarrauero, & quomodo „
altus fuerit, indicauero, & „
quæcunq; cum ipſo ſimul „
expoſita adinuenerim, cõ- „
monſtrauero. Diſcat Gna- „
tho impuratiſſimus illene- „
bulo, & quis ipſemet & quorũ amori operã dare
audeat. Fac modò prompta parata mihi ſint mo-

nimenta. Sic vbi inter ipſos conuenit, rurſus caſam intrarunt. Ceterùm Aſtylus, patre agente ocioſo, adiit ad eum, petiitq; vt liceret ſibi Daphnin in vrbem abducere, vtpote perlepidũ adoleſcentẽ, indignumq; qui ruri ageret; & ocius eũ Gnathone magiſtro vrbanos mores erudiri poſſe. Pater læto animo cõcedit; ſtatimq; accerſitis Lamone & Myrtale, denunciat ipſis, quod poſthac Aſtylo miniſterium præſtare Daphnis deberet, cura caprarum & hircorum omiſſa. Repromittebat autẽ duos in locum illius caprarios ſe eis ſubdere velle. Ibi Lamo, vbi iam omnes cõcurrere, & quod conſeruum pulchellum habituri eſſent ſibiipſis cõgratulari videt, dicendi copiam petiit, ſicq;
„ profari cœpit: Aures dabis
„ vacuas, domine, ſermoni
„ huic, quem verum tibi ſe-
„ nectâ vir ætate ediſſerta-

τῆ τὰ γνωρίσματα. οἱ „ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἴσω πάλιν. ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ, προσρυεὶς, αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλόν τε ὄντα, καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνος καὶ τὰ ἀστικὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι· καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις· ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ' ἐκείνου δώσειν αὐτοῖς αἰπόλους. ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνερρυηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἕξοιντο ἡδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν· ἄκουσον, „
ὦ δέσποτα, παρὰ ἀν- „
δρὸς γέροντος ἀληθῆ λό- „
γον.

,, γον. ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶ-
,, να καὶ τὰς Νύμφας, ὡς
,, οὐδὲν ψεύσομαι. οὐκ εἰ-
,, μὶ Δάφνιδος πατὴρ, οὐδ'
,, εὐτύχησε Μυρτάλη μή-
,, τηρ γενέσθαι· ἄλλοι πα-
,, τέρες ἐξέθηκαν τοῦτο τὸ
,, παιδίον, ἴσως παιδίων
,, πρεσβυτέρων ἅλις ἔχου-
,, τες. ἐγὼ δὲ εὗρον ἐκ-
,, κείμενον, καὶ ὑπὸ αἰ-
,, γὸς ἐμῆς τρεφόμενον·
,, ἣν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔ-
,, θαψα ἐν τῷ περική-
,, πῳ, φιλῶν, ὅτι ἐποίη-
,, σε μητρὸς ἔργα. εὗρον
,, αὐτῷ καὶ γνωρίσματα
,, συνεκκείμενα. ὁμολογῶ
,, δέσποτα καὶ φυλάττω· τύ-
,, χης γάρ ἐστι μείζονος, ἢ
,, καθ' ἡμᾶς σύμβολα.
,, Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι
,, δοῦλον αὐτὸν οὐχ ὑπερη-
,, φανῶ, καλὸν οἰκέτην
,, καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δε-
,, σπότου· παροίνημα δὲ
,, Γνάθωνος οὐ δύναμαι
,, περιιδεῖν γενόμενον· ὅς

bit. Sanctè verò adiuro ti- “
bi per Pana per Nymphas, “
me nullius rei mendacem “
futurũ. Non ſum ego Da- “
phnidis pater neq; tá bea- “
ta fuit Myrtale, vt talis ad- “
oleſcẽtis mater exſiſteret. “
Alii parẽtes abiecerũt hũc “
partum, forſitan quod ſat “
iam vetuſtiorũ natu libe- “
rorum haberẽt. Ceterùm “
ego inueni expoſitum, & “
quidẽ à capra mea altum: “
quam etiam demortuam “
ſepeliui in circuitu horti, “
benignè tractás, quod ma- “
tris partes ipſa expleuiſſet. “
Pariter adiecta ipſi inueni “
crepundia. Confiteor, Do- “
mine, atque adſeruo iſta. “
Fortunæ namque altioris, “
quã nobis cõuenire queat, “
ea eſſe paret argumenta & “
indicia. Quapropter Aſty- “
li quidẽ ſeruum eſſe ipſum “
nullus adſpernor, bonum “
ſcilicet ſeruũ boni & æqui “
domini. Vinolenti verò “

Gnathonis libidini & iniuriæ exponi, quaſique “
mancipari, id fieri nullo modo tolerare poſſum. “

,, Qui Mitylenen adducere
,, ipſum mulierib. patiendis,
,, & omni morū mollirie ef-
feminandū ſatagit. Lamo
quidem hæc dicta vbi de-
dit, conticuit, & lacrimarū
largam copiam cœpit pro-
fundere. Aſt Gnathone ef-
ferato, & plagas cōminan-
te, Dionyſophanes totus
ſtupefactus ex iis, quæ di-
cta erant, Gnathoni impe-
rauit ſilentium, toruè ſu-
perciliis in ipſū intorſis; &
Lamonē iterum interro-
gauit, & edixit ipſi vera re-
ſponderet, neq; conſimilia
fabellis cōfingeret, quo ſic
retinere filium poſſet. Vbi
autē firmus in verbis perſi-
ſteret, & teſtes oēs deos
daret, ſeq; extorquendum
ipſū offerret, ſi quid men-
titus fuiſſet, ſeorſim ſeden-
te Cleariſtâ bene exami-
nauit dictorum ſingula:
,, Quid verò cauſſæ quod
,, mēdax hîc eſſe amaret La-
,, mo, quum pro vno binos
,, recipere debeat caprarios? Quomodo vero etiam

ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει. ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν, ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα. τοῦ δὲ Γνάθωνος θρασυνομένου καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ Διονυσοφάνης τοῖς εἰρημένοις ἐκπλαγεὶς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιωπᾷν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν ὀφρὺν εἰς αὐτὸν προσποιήσας· τὸν δὲ Λάμωνα πάλιν ἀνέκρινε καὶ παρεκελεύετο τἀληθῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν ὡς υἱόν. ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν, καὶ ἐδίδου βασανίζειν αὐτὸν, εἰ διαψεύδεται, καθημένης τῆς Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. τί δ᾽ ἂν ἐψεύδετο Λάμων μέλλων ἀνθ᾽ ἑνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; πῶς δ᾽ ἂν

talia

καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἀγροῖκος; οὐ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπιστον ἐκ τοιούτου γέροντος, καὶ μητρὸς εὐτελοῦς, υἱὸν καλὸν οὕτω γενέσθαι. ἐδόκει, μὴ μαντεύεσθαι ἐπιπλέον, ἀλλὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξοτέρας τύχης. ἀπῄει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάντα, φυλασσόμενα ἐν πήρᾳ παλαιᾷ. κομισθέντα, πρῶτος Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἁλουργὲς, πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον, ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας· ὦ Ζεῦ δέσποτα, καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην. ἡ δὲ ἰδοῦσα, μέγα καὶ αὐτὴ βοᾷ· φίλαι μοῖραι· οὐ ταῦτα ἡμεῖς συνεθήκαμεν ἰδίῳ παιδὶ, καὶ εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς κομίζουσαν Σωφροσύνην ἀπεστείλαμεν; οὐκ ἄλλα μὲν οὖν;

talia hæc comminiſceretur ruſticus? Nequaquam ſtatim, fuerat enim incredibile, ab tali ſenecione, & vili matercula, filium tam inſigni forma progigni. Placuit non vlterius coniecturis inſiſtere, verùm iam ipſa monimenta perſpeculari, an ſplendidæ adeò & nobilioris cōditionis forent. Abiit ergo Myrtale & adportauit omnia in peram vetuſtā repoſita; quæ vt allata fuere, primus Dionyſophanes oculos adiecit, & conſpectis, chlamydula purpura tincta fibula aurea, gladiolo cum manubrio eburneo, validè exclamādo: O Iupiter dominator; aduocauit vxorē, vt & ipſa intueretur. Quæ vt vidit, altū & ipſa inclamauit: charæ Parcæ. Nōne hæc ſunt, quæ vnà cū noſtro filiolo exponenda curauimus? Nónne in hos ipſos agros quæ aſportaret Sophroſynen amiſimus? Haut ſanè alia igitur:

ſed ea ipſa ſunt, marite cha-
» riſſime: Ipſiſſimus eſt no-
» ſter puerulus. Filius tuus
» eſt Daphnis, & paternas
» pauit capellas. Dum adhuc
loquitur Cleariſta, & Di-
onyſophanes crepũdia de-
oſculatur, præq; nimia læ-
titia lacrimas erumpit, A-
ſtylus audito fratrẽ ſuum
eſſe, ſtatim abiecto pallio-
lo celeriter per viridarium
prouolat, princeps nimirũ
Daphnin oſculo excipere
diſcupiens. Vidit ipſum cũ
multo comitatu & clamo-
re Daphnis, atque ratus qđ
ad ſe comprehendendũ ita
adproperaret, proiectauit
ideo peram cum fiſtula, &
ad mare grandi ferri cœpit
gradu, pręcipitem ſeipſum
de excelſa illa petra datu-
rus. Et fortaſſis poſtremo
periiſſet nuper inuentus
Daphnis, niſi re intellecta
Aſtylus clamitaſſet iterũ:
,, Siſte gradum Daphni: &
,, prorſus timere abſiſte. Fra-
,, ter tuus ſum, & parentes

ἀλλὰ ταῦτα φίλε ἄνερ· «
ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον· «
σὸς υἱός ἐστι Δάφνις, καὶ «
πατρῴας ἔνεμεν αἶγας. «
ἔτι λεγούσης αὐτῆς, καὶ
τοῦ Διονυσοφάνους τὰ
γνωρίσματα φιλοῦντος, καὶ
ὑπὸ περιττῆς ἡδονῆς δα-
κρύοντος, ὁ Ἄστυλος συν-
εὶς ὡς ἀδελφός ἐστι, ῥί-
ψας θοιμάτιον ἔθει κα-
τὰ τοῦ παραδείσου προ-
τος τὸν Δάφνιν φιλῆσαι
θέλων. ἰδὼν δὲ αὐτὸν
μετὰ πολλῶν καὶ βοῶν-
τα Δάφνις, νομίσας ἐπὶ
συλλαβεῖν αὐτὸν βουλό-
μενος τρέχει, ῥίψας
πήραν καὶ τὴν σύριγ-
γα, πρὸς τὴν θάλασ-
σαν ἐφέρετο, ῥίψων ἑαυ-
τὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης πέ-
τρας. καὶ ἴσως ἂν τὸ
καινότατον, εὑρεθεὶς ἀ-
πολώλει Δάφνις· εἰ μὴ
συνεὶς ὁ Ἄστυλος ἐβόα
πάλιν· στῆθι Δάφνι· μη- «
δὲν φοβηθῇς· ἀδελφός «
εἰμί σου, καὶ γονεῖς, «
οἱ μέ-

,, οἱ μέχρι νῦν δεσπόται.
,, νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶ-
,, γα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσ-
,, ματα ἔδειξεν. ἴδε δὲ
,, ἐπιστραφεὶς πῶς ἴασι φαι-
,, δροὶ καὶ γελῶντες· ἀλλ᾽
,, ἐμὲ πρῶτον φιλησάτω. ὄ-
,, μνυμι δὲ τὰς Νύμφας
,, ὡς οὐ ψεύδομαι. Μό-
λις μετὰ τὸν ὅρκον ἔστη·
καὶ τὸν Ἄστυλον τρέ-
χοντα περιέμεινε, καὶ
προσελθόντα κατεφίλη-
σεν. ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐφί-
λει, πλῆθος τὸ λοιπὸν ἐ-
πιῤῥεῖ θεραπόντων, θε-
ραπαινῶν, αὐτὸς ὁ πα-
τὴρ, ἡ μήτηρ μετ᾽ αὐτοῦ.
οὗτοι πάντες περιέβαλ-
λον, κατεφίλουν χαί-
ροντες, κλαίοντες. ὁ δὲ
τὸν πατέρα καὶ τὴν μη-
τέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐ-
φιλοφρονεῖτο, καὶ ὡς πά-
λαι εἰδὼς προσεστερνίζε-
το, καὶ ἐξελθεῖν τῶν πε-
,, ριβολῶν οὐκ ἤθελεν. οὕ-
,, τω φύσις ταχέως πιστεύε-
ται. ἐξελάθετο καὶ Χλόης
παρ᾽ ὀλίγον. καὶ ἐλθὼν

ſunt, qui hactenus domini «
exſtitére. Nunc nobis La- «
mo de capra rem omnem «
narrauit & monimenta o- «
ſtendit. Verte verò faciẽ, «
& videſis quàm incedant «
hilari atq; ridẽti vultu. Ve- «
rùm meme primus oſcula- «
re. Atteſtor Nymphas, ꝙ «
nihil mentiar. Vixdũ poſt
iuſiurandum hoc ſtetit, &
Aſtylum manſit accurren-
tem, proximiorive facto
oſculum obtulit. Interea
loci dum illũ oſculatur, ce-
tera multitudo adeſt, ſerui,
ancillæ, pater ipſe, & ma-
ter quæ eum ſequebatur.
Cuncti hi amplecti & o-
ſculari Daphnin, quâ gau-
dentes, quâ lacrimãtes. At
Daphnis patrem & matrẽ
ante alios familiariſſimè
complectebatur, & quaſi
iampridẽ noſſet, adpecto-
rabatur, exireq; amplexib.
nolebat. Adeo naturæ ſta- «
tim fides adiungitur. Obli- «
uio etiã Chloes paullatim
illi ſe inſinuare cœpit; atq;

petita villa, veſtem ſumpſit
magnificam inq; ſede iux-
ta germanum patrem col-
locatus, ad hunc modũ ſer-
mocinantem auſcultauit:
» Vxorem duxi, mei filii per-
» quàm iuuenis; & paulo in-
» terlapſo tempore pater,
» quemadmodũ augurabar,
» bonis auib. ſum factus. Et-
» enim naſcebatur mihi pri-
» mus filius, tum ſecũda fi-
» lia, mox tertius Aſtylus.
» Putabam ſat eſſe generis,
» & prognatum poſt omnes
» hunc puellũ exponendum
» curaui; nõ crepundia hæc
» quæ eſſent adiũctes, ſed ſe-
» pulchralia. Verùm fortu-
» næ alia conſilia fuere. Pri-
» mus namq; natu filius & fi-
» lia parili morbo vna ea-
» demve diecula functi ſunt
» fato. Tu verò mihi deorũ
» prouiſione ſaluus & inco-
» lumis redditus es; quo plu-
» res haberemus manudu-
» ctores (in noſtra ſenectu-
» te.) Noli tamen ea de cauſſa mihi ſuccenſere ali-
» quando memori animo expoſitum te reuoluens.

εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά
τε ἔλαβε πολυτελῆ, καὶ
παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴ-
διον καθισθεὶς, ἤκουεν
αὐτοῦ λέγοντος οὕτως. ἔ-
γημα, ὦ παῖδες, κομι- «
δῆ νέος, καὶ χρόνου διελ- «
θόντος ὀλίγου, πατὴρ, ὡς «
ᾤμην, εὐτυχὴς ἐγεγό- «
νειν. ἐγίνετο γάρ μοι πρῶ- «
τος υἱὸς, καὶ δευτέρα «
θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄ- «
στυλος. ᾤμην ἱκανὸν εἶ- «
ναι τὸ γένος, καὶ γενό- «
μενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο τὸ «
παιδίον, ἐξέθηκα· οὐ «
γνωρίσματα ταῦτα συν- «
εκθεὶς, ἀλλὰ ἐντάφια. «
τὰ δὲ τῆς τύχης, ἄλλα «
βουλεύματα. ὁ μὲν γὰρ «
πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ «
θυγάτηρ ὁμοίᾳ νόσῳ μιᾶς «
ἡμέρας ἀπώλοντο. σὺ δὲ «
μοι προνοίᾳ θεῶν ἐσώ- «
θεις, ἵνα πλείους ἔχω- «
μεν χειραγωγούς. μή τι «
οὖν σύ μοι μνησικα- «
κήσῃς ποτὲ τῆς ἐκθέσεως· «

Volenti

„ ἑκὼν γὰρ οὐκ ἐβουλευσάμην· μή τι σὺ λυπηθῇς Ἄστυλε, μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας. κρεῖττον γὰρ τοῖς εὐφρονοῦσιν ἀδελφοῦ κτῆμα οὐδὲν. ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλήλους, καὶ χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεῦσιν ἐρίζετε. πολλὴν μὲν ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιούς· χρυσόν· ἄργυρον· ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα. μόνον ἐξαίρετον τοῦτο Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἶγας, ἃς αὐτὸς ἔνεμεν. ἔτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας, καλῶς με εἶπε, „ ταῦτα πάτερ ἀνέμνησας. ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων ἐπὶ τὸν ποτόν· αἵ που νῦν διψῶσαι περιμένουσι τὴν σύριγγα τὴν ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθέζομαι. ἡδὺ πάντες ἐγέλασαν, ὅτι δεσπό-

Volenti n. animo id hautquaquam à me conſultum fuit. Nihilomagis tibi cordolium eſto, Aſtyle, quod partē ſis iam creturus pro tota hæreditate. Iis namq; quibus pectus ſapit, fratre poſſeſſio nulla eſt precioſior. Quin mutuò vos amate, & quoad opes vel regib. contendite. Latifundia quippe ampla vobis relinquo, tum famulos ſedulos ac probos: aurū, argentum, queq; aliacumq; beati poſſidere ſolent. Præcipuum tantùm Daphnidi hoc prædium do, cum Lamone, Myrtale, & capellis ipſis. quarū ipſe paſtorē egit. Etiamnunc illo pergente, Daphnis ſubſiliens: „Bene me, infit pater commonefacis harū. Ibo ductū meas capellas ad potum: Quæ vtriq; nunc ſiticuloſæ meam fiſtulā exſpectāt; ego tamē hîc deſideo. Dulci riſu ibi diffluere oēs, qui aderāt, cœperūt, quod qui

dominus erat factus, adhuc volebat caprarius eſſe; & earum qui curam gereret ablegatus alter quidam fuit. Verùm illi poſtquàm ſacrificaſſent Ioui ſeruatori, læti agitabant conuiuia; ad quæ ſolus non acceſſit Gnatho; ſed perculſus timore in fano Dionyſi perdius adſtitit atq; pernox: perinde atq; ſupplicum aliquis. Ceterùm famâ veloci ad vniuerſos dimanante, quod ſcilicet Dionyſophanes inueniſſet filiũ, quodq; Daphnis ille capellarũ paſtor, agrorũ dominus cõpertus fuiſſet, cum prima luce confluxerunt aliunde alius, adoleſcentulo congratulantes, & parenti ipſius munera ferẽtes. Hos inter quoq; Dryas primus, cuius alumna erat Chloe. Dionyſophanes autẽ detinuit omnes, quò intereſſent poſt gratiſſimam hanc lætitiam etiam cõmuni feſto celebrando. Adparabantur igitur magna vis vini,

της γεγενημένος, ἔτι ἦν αἰπόλος· κἀκείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμφθη τις ἄλλος. οἱ δὲ θύσαντες Διῒ σωτῆρι, συμπόσιον συνεκρότουν εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἧκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος, ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε καὶ τὴν νύκτα, ὥσπερ ἱκέτης. ταχείας δὲ φήμης εἰς πάντας ἐλθούσης, ὅτι Διονυσοφάνης εὗρεν υἱόν, καὶ ὅτι Δάφνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὑρέθη, ἅμα ἕῳ συνέτρεχον ἄλλος, ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μειρακίῳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες. ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας πρῶτος; ὁ τρέφων τὴν Χλόην. ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατεῖχε πάντας κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τῆς ἑορτῆς ἐσομένης. παρεσκεύαστο δὲ πο-

λις μὲν οἶνος· πολλὰ δὲ
ἄλευρα· ὄρνιθες ἕλειοι·
χοῖροι γαλαθηνοί· με-
λιτώματα ποικίλα· καὶ
ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπι-
χωρίοις θεοῖς ἐθύετο. ἐν-
ταῦθα ὁ Δάφνις συνα-
θροίσας πάντα τὰ ποι-
μενικὰ κτήματα, διέ-
νειμεν ἀναθήματα τοῖς
θεοῖς· τῷ Διονύσῳ μὲν
ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ
τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ
τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλά-
γιον αὐλόν· τὴν κα-
λαύροπα ταῖς Νύμφαις,
καὶ τοὺς γαυλοὺς, οὓς
» αὐτὸς ἐτεκτήνατο· οὕτω
» δὲ ἄρα τὸ συνηθὲς ξε-
» νιζούσης εὐδαιμονίας τερ-
» πνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδά-
κρυεν ἐφ᾽ ἑκάστῳ τούτων
ἀπαλλαττόμενος· καὶ οὔ-
τε τοὺς γαυλοὺς ἀνέθηκε
πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ
δέρμα πρὶν ἐνδύσασθαι,
οὔτε τὴν σύριγγα πρὶν συ-
ρίσαι. ἀλλα καὶ ἐφίλησεν
αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας
προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους

vini, nec farinæ minor; a-
ues aquaticæ; porcelli la-
ctentes: mellearũ placen-
tarũ ſcitamenta varia: Ma-
ctabantur etiam victimæ
complures Diis patriis. Ibi
Daphnis tota ſua paſtorali
ſubſtantia congeſta, Diis
donaria tribuit: Baccho ni-
mirũ dedicauit peram ſuã
& pellem: Pani fiſtulã & ti-
biam obliquã: pedũ Nym-
phis, ſicut & mulctras quas
ipſe fabricauerat. Sic verò "
id cui adſueuimus nouâ & "
inſolenti fortunæ proſpe- "
ritate gratius & acceptius "
eſſe ſolet, vt exciderint ipſi
lacrimæ ad ſingula hæc dũ
iis quaſi valediceret; neq;
etiam prius mulctralia diis
obtulit, quã in ea lac pro-
mulſiſſet; neq; pellẽ, quam
eam induiſſet; neque fi-
ſtulam, quam ea fiſtulaſ-
ſet. Quin ſingula quo-
que illa deoſculatus, &
capellas alloquutus fuit,
hircoſq; compellauit no-

minatim. De fonticulo deniq; hauſit etiam, quod ſæpius & cum Chloe indidē bibiſſet. Nondum tamen apertè ſuum amorem profitebatur; quod temporis commoditatē ad eam rem obſeruaret. Interim dum Daphnis ferias agitat, hoc modo cum Chloe fuit actū. Sedebat lacrimulis teneris genas humectans, & ouicularū gregi curam impendens, conquerens fortè talia, vt par erat:
» Oblitus
» mei eſt Daphnis. Somniat
» nimirum nuptias opimas.
» Cui bono enim ipſum ad
» iuſiurandū per capras, pro
» eo quod per Nymphas illi
» ego dederam, viciſſim ade-
» gi? Pro derelicto habuit
» capellas iuxtà ac Chloen.
» Ne quidē quū ſacra Nym-
» phis & Pani nuper inſti-
» tueret, eum vel videndæ
» Chloes deſiderium cepit.

ἐκάλεσεν ὀμασί. τῆς μὲν γὰρ πηγῆς καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις καὶ μετὰ Χλόης. οὔπω δὲ ὡμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παραφυλάττων. ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. ἐκάθητο κλαίουσα, τὰ πρόβατα νέμουσα, λέγουσα, οἷα εἰκὸς ἦν.
ἐξελάθετό μου Δά- «
φνις· ὀνειροπολεῖ γάμους «
πλουσίους· τί γὰρ αὐτὸν «
ὀμνύειν αὐτῇ τῶν Νυμ- «
φῶν τὰς αἶγας ἐκέλευον; «
κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς «
καὶ Χλόην· οὐδὲ θύων «
ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ «
Πανὶ ἐπεθύμησεν ἰδεῖν «
Χλόην. εὗρεν ἴσως πα- «
ρὰ τῇ μητρὶ θεραπαί- «
νας ἐμοῦ κρείττονας. χαι- «
ρέτω· ἐγὼ δὲ οὐ ζήσο- «
μαι. καὶ τοιαῦτα λέ- «
γουσαν, τοιαῦτα ἐννοοῦ- «

» Nactus fuerit fortean apud matrem ancillas, quæ
» me antiſtant. Valeat. Ego verò viuere amplius
nolim. Atq; talia muſſantem, talibuſve cogitationibus

σαν, ὁ Λάμπις ὁ βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστάς, ἥρπασεν αὐτήν. ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμνίσαντος, καὶ Δρύαντος ἐκεῖνον ἀγαπήσαντος. ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν· τῶν δέ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, κἀκείνη τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι. ὁ δὲ ἔξω τῶν φρενῶν γινόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν περίκηπον εἰσελθὼν

» ὠδύρετο, ὦ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέγων. πόσον ἦν μοι κρεῖττον νέμειν; πόσον ἤμην μακαριώτερος, δοῦλος ὤν; τότε ἔβλεπον Χλόην· νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμπις ἁρπάσας οἴχεται. νυκτὸς δὲ γινομένης, κοιμήσεται. ἐγὼ

nibus ſe adflictantẽ, Lampis ille armentarius vnà cũ manu ruſticorũ aduolans eam rapuit. Scilicet quaſi Daphnis omnẽ curam de nuptiis Chloes iam expectoraſſet, pariterq; Dryas iam Daphnin duntaxat in oculis ferret; (Chloe neglecta.) Et illa quidem ſic auferebatur miſellos ciens clamores. Ceterùm hoc vnus qui inſpectauerat indicauit Napæ, quæ Dryanti, iſq; Daphnidi ſtatim huius caſus indiciũ fecit. Daphnis verò mente nõ amplius cõpetere, neq; quidquam patri dicere audere, & tamen durare ſic non poſſe: igitur ambulationes, quę hortum ambibant petere, & gemitus lacrimaſq; fundere: O acerbam, dicere, inuentionem! Quanto mecum melius agebatur quũ pecus paſcebã? quanto eram beatior, quum ſeruiebam? Tunc oculos paſcebam meâ Chloe. Nunc Lampis illam abripuit, abſceſſit; nocteque facta in lecto iuxta ſe collocabit. Aſt ego po-

„ tui indulgeo, deliciis dif-
„ fluo, & vanè per Pana, per
„ capellas & Nymphas adeò
„ iuramentum dedi. Tales
querelas habentem Da-
phnin Gnatho audiuit in
horto delitens; horamque
adeſſe ratus, qua propitiũ
placatumq; ſibi reddere eũ
poſſet, adſumit quoſdam
ex Aſtyli pueris, & illicò
proſequitur Dryantẽ, iuſ-
ſoq; ſe duceret ad Lampidis
caſam, pedes ſtrenuò tum
hortatus eſt. Et adſequu-
tus commodum inducen-
tem Chloen, ipſam tum e-
ripuit, tum agreſtes homi-
nis ſocios malè multauit.
Satagebat ſanè & Lampin
ipſum vinctum adducere
tanquã ex aliquo bello ca-
ptiuum, nî is fuga huic in-
fortunio præuertiſſet. Re
tanta feliciter geſta, primis
cum tenebris remigrauit.
ibi Dionyſophanem inue-
nit iam ſomno indulgentẽ;
Daphnin verò vigiliis ſe
conficientẽ, atq; etiã tum

δὲ πίνω, καὶ τρυφῶ, καὶ „
μάτην τὸν Πᾶνα καὶ τὰς „
αἶγας καὶ τὰς Νύμφας „
ὤμοσα. Ταῦτα τοῦ Δά-
φνιδος λέγοντος, ἤκου-
σεν ὁ Γνάθων ἐν τῷ πα-
ραδείσῳ λανθάνων· καὶ
καιρὸν ἥκειν διαλλαγῶν
πρὸς αὐτὸν νομίζων, τι-
νὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου
νεανίσκων προσλαβὼν,
μεταδιώκει τὸν Δρύαντα,
καὶ ἡγεῖσθαι κελεύσας ἐ-
πὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος
ἔπαυλιν, συνέτεινε δρό-
μον. καὶ καταλαβὼν ἄρ-
τι εἰσάγοντα τὴν Χλόην,
ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται,
καὶ ἀνθρώπου γεωργοὺς
συνηλόησε πληγαῖς. ἐ-
σπούδαζε δὲ καὶ τὸν
Λάμπιν δήσας, ἄγειν ὡς
αἰχμάλωτον ἐκ πολέ-
μου τινὸς, εἰ μὴ φθά[illegible]
ἀπέδρα. κατορθώσας δὲ
τηλικοῦτον ἔργον νυκτὸς ἀρ-
χομένης ἐπανέρχεται· καὶ
τὸν μὲν Διονυσοφάνην εὑ-
ρίσκει καθεύδοντα· τὸν δὲ
Δάφνιν ἀγρυπνοῦντα, καὶ
ἔτι ἐν

ἔτι ἐν τῷ περιπάτῳ δακρύοντα. προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ δίδωσι διηγεῖται πάντα· καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακοῦντα, δοῦλον οὐκ ἄχρηστον ἔχειν· μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήξεται λιμῷ· ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην καὶ ἔχων ἐν χερσὶ, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτῃ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογεῖτο. βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα. ἀλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας· ἠξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο. καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πήρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρόσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημένοις ἐν τῷ

in illa ambulatiuncula lacrimis ſe adfligentem. Ad eum proin adducit Chloë, illamq; ei dat in manũ. & omnem rem ediſſerit: ſimul obſecrat, obliuiſci velit iniuriarum, ſeq; non incommodũ certè vel inutilem ſeruum recipere; neq; menſa priuare; qua re ſibi famẽ pereundũ fuerit. Daphnis vbi cõſpexit Choen, eamq; in manib. tenere ſe ſentiit, Gnathoni tum vt benè meritò reconciliatus fuit; Chloæ verò de ipſius neglectu ſe excuſare cepit. Ceterùm habito inter ſe conſilio nuptias celandas cenſuerũt, Chloenq; clandeſtinò adſeruandam; ſoli tantùm matri amore ipſorũ indicato. Verumenimuerò non placuit idẽ Dryanti. Voluit potius patri rẽ exponendam & ei perſuadere velle ſe ipſe pollicitus eſt. Vbi illuxit, monimentis in perã impoſitis Dryas Dionyſophanem & Cleariſtam adit, qui in hor-

to feſtum iuerant. Præſtò
aderat & Aſtylus, ſimulq;
ipſe Daphnis. Facto igitur
ſilentio, ita dicere exorſus
„ eſt Dryas: Par neceſſitas
„ atq; Lamonem, me ea quæ
„ hactenus indicta inenar-
„ ratave latuêre, eloqui cō
„ pulit. Chloen hanc, neque
„ procreaui ego, neq; enu-
„ triui. Verùm generauêre
„ alii; & iacenti in Nympha-
„ rum antro vbera præbuit
„ ouis. His ipſe oculis id vi-
„ di, vtq; vidi, admiratio me
„ inuaſit; demiratus, eduxi
„ illam. Teſtimonium per-
„ hibet eius rei etiam formæ
„ illud inſigne decus. Simile
„ namque nihil in illa, quod
„ nos referat. Teſtatiorem
„ præterea rem crepundia
„ reddunt. Magnificentiora
„ namq; ea, quam paſtoris a-
„ licnius res ferat. Perſpe-
„ ctate iſta, & propinquos
„ puellæ quærere velitis, ſi
„ aliquando digna forte Da-
„ phnidis connubio comperta fuerit. Hæc verba vt
Dryas non inconſultè iniecit, ita neque Dionyſo-
phanes

προσεδόκησαν· παρῆν δὲ
καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐ-
τὸς ὁ Δάφνις, καὶ σιω-
πῆς γενομένης, ἤρξα-
το λέγειν. ὁμοία με ἀ-
νάγκη Λάμωνι τὰ μέ-
χρι νῦν ἄρρητα ἐκέλευ-
σε λέγειν. Χλόην ταύ-
την, οὔτε ἐγέννησα, οὔ-
τε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐ-
γέννησαν μὲν ἄλλοι, κει-
μένην δὲ ἐν ἄντρῳ Νυμ-
φῶν ἀνέτρεφεν οἶς. εἶ-
δον τοῦτο αὐτὸς, καὶ ἰ-
δὼν ἐθαύμασα. θαυ-
μάσας ἔθρεψα. μαρτυ-
ρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος·
ἔοικε γὰρ οὐδὲν ἡμῖν.
μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνω-
ρίσματα. πλουσιώτερα
γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα.
ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς
προσήκοντας τῇ κόρῃ ζη-
τήσετε, ἂν ἀξία ποτὲ
Δάφνιδος φανῇ. τοῦτο
οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔρ-
ριψεν, οὔτε Διονυσοφάνης

ἀμελῶς ἤκουσεν· ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν Δάφνιν, καὶ ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα καὶ κρύφα δακρύοντα. ταχέως ἐφώρασε τὸν ἔρωτα. καὶ ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου μᾶλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικὼς, διὰ πάσης ἀκριβείας ἠλέγχετο τοῖς λόγοις τοῦ Δρύαντος. ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα εἶδε κομίζοντα, ὑποδήματα κατάχρυσα· τὰς περισκελίδας. τὴν μίτραν· προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην, παρεκελεύετο θαῤῥεῖν, ὡς ἄνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη· ταχέως δὲ εὑρήσουσαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα. καὶ τὴν μὲν ἡ Κλεαρίστη παραλαβοῦσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱοῦ γυναῖκα· τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέκρινεν εἰ παρθένος ἐστί. τοῦ δὲ ὀμόσαντος μηδὲν γεγονέναι φιλήματος

phanes oſcitabundè excepit. Sed oculos referens ad Daphnin, & aduertens ipſum impalleſcere, occulteq; lacrimari, continuò amorem deprehendit. Atq; veluti de filio ſuo magis quàm de puella aliena ſollicitus, accuratione ſumma redarguere & refellere orationē Dryantis adortus eſt. Vbi verò & crepundia conſpexit allata, calceolos nempe auratos, periſcelidas, mitrā, tum demùm ad ſe vocatam Chloen liquido animo eſſe iuſſit, quaſi quę virū iam haberet, quęque præterea mox inuentura eſſet tam patrē, quàm matrem. Ac illā Cleariſta ſecum ductā, decorè dein exornatam dedit, tanquā filij iam tum vxorem. Daphnin autem Dionyſophanes excitum ſeorſim interrogauit, an virgo adhuc eſſet Chloe. Illo vero ſanctè iurante, quod nihil inter ipſos interceſſiſſet, præterquàm ſuſurrationes, am

plexationes, & deiuria; ſuauiter adfectus iureiurando iſto vltro citroq; cõiurato; vt diſcumberẽt curauit. In promptu itaq; erat
» diſcere, qualis exſiſtat for-
» mæ decor, quando ornatũ
» adſciſcat. Amicta namq; ſic Chloe & capillos recompta, lautaq; faciem, formæ concinnitate longè tũ luculentior ſuper omnes relucebat, intantùm vt etiã Daphnis ipſam propemodùm non agnoſceret. Iuramento adſeueraſſet vtiq; quiſpiã iam vel abſq; monumentorũ fide, talis puellæ neutiquam Dryantem eſſe genitorẽ. Verum & ipſe aderat, ſimulq; epulo accipiebatur cum Nape, conuiuas habens in lecto priuatim Lamonẽ ac Myrtalen. Rurſus itaq; ſequentibus dieb. hoſtię immolabãtur, ſtatuebanturq; crateres, & conſecrabat tum Chloe ſuas reculas, fiſtulam, peram, pellem, mulctras. Admiſcuit etiam vinum

καὶ ὅρκων πλεῖον, ἡδεῖς ἐπὶ τῇ συνωμοσίᾳ, κατέκλινεν αὐτούς. ἦν οὖν «
μαθεῖν οἷόν ἐστι τὸ κάλ- «
λος, ὅταν κόσμον προσ- «
λάβηται. ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην καὶ ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, εὐμορφοτέρα τοσοῦτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν. ὤμοσεν ἄν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ. ὅμως μέν τοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνειστιᾶτο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίᾳ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην. πάλιν οὖν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα καὶ κρατῆρες ἵσταντο· ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς· τὴν σύριγγα· τὴν πήραν· τὸ δέρμα· τοὺς γαυλούς· ἐκέρασε δὲ καὶ

τὴν πηγὴν οἴνῳ τὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ' αὐτῇ, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ· ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς οἰὸς, δείξαντος Δρύαντος· καὶ ἐσύριξέ τι, καὶ αὐτῇ τῇ ποίμνῃ· καὶ ταῖς θεαῖς συρίσασα, ηὔξατο τοὺς ἐκθέντας εὑρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων. ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν τῶν κατὰ ἀγρῶν ἑορτῶν, ἔδοξε βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τούς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. ἕωθεν οὖν ἐνσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν ἄλλας τρισχιλίας· τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀγρῶν θερίζειν καὶ τρυγᾶν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις, καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, καὶ ἐσθῆτας χειμερι-

vinum fonticulo illi in antro; quia & enutrita apud eum eſſet, & ſæpiculè in eo lauiſſet. Corollis prætereà honeſtauit locũ, vbi quis mortua terræ tradita erat, Dryante ſibi commõſtratum. Et fiſtulà aliquid admodulata fuit ipſis quoq; ouiculis. Et deabus, poſtquàm fiſtula ſic concinuiſſet, vota fecit, vt eos qui ſe expoſuiſſent inueniret tales, qui ſuas cum Daphnide nuptias non dedecerent. Poſtquàm verò iam ſatias eos teneret feriatorum in agris dierum; reuerti in vrbem decreuerunt, inibiq; Chloes parentes inquirere, tum denique abſq; vlla procraſtinatione nuptias illis conficere. Primo diluculo igitur accincti ad profectionẽ, Dryanti alias ter millenas: Lamoni verò dimidiam agrorũ partẽ metẽdam & vindemiandã, capraſq; iuxtà cum caprariis, & boum iuga quaterna, ac veſtimẽta hiberna do-

nârunt; libertateq; eius vxorem adfecerũt. Poſtinde Mitylenen verſus equis & iumentis, pompaq; deliciarũ magnã mouerunt. Tum inobſeruati quidẽ a ciuibus, nox quippe iam erat, domũ reuenerunt; Sed poſteriore die ad fores quà virorũ, quâ mulierum turba cõfluxit. Iſti cum Dionyſophane gaudium coniungebāt, qui filium inueniſſet; quod etiam auctum fuit, poſtquàm oculis ſuis eximium illud oris decus in Daphnide vſurparũt. Iſtæ autẽ pariter cum Cleariſta collætabantur, quæ non ſolum filiũ, verùm etiam ſponſam ſimul aduexiſſet. Præſtrinxerat namque & illarũ mentem ac oculos Chloe, eam elegantiam atq; leporẽ formæ oſtentans, quã claritate vincere haud vlla poſſet. Omnes enim ciuitas permouebatur ſuper adoleſcentulo & virguncula, & iam beatas ingeminabant illas nuptias. Exoptabant etiam vt natales non indigni

νας, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα. καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην ἵπποις καὶ ζεύγεσι καὶ τρυφῇ πολλῇ. τότε μὲν οὖν ἔλαθον τοὺς πολίτας νυκτὸς κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠθροίσθη περὶ τὰς θύρας ἀνδρῶν, γυναικῶν. οἱ μὲν τῷ Διονυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὑρόντι, καὶ μᾶλλον, ὁρῶντες τὸ κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα κομιζούσῃ καὶ παῖδα καὶ νυμφίον. ἐξέπληξε γὰρ κἀκείνας ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον. ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις ἐπὶ τῷ μειρακίῳ καὶ τῇ παρθένῳ, καὶ εὐδαιμόνιζον ἤδη τὸν γάμον. εὔχοντο δὲ καὶ τὸ [illegible]ος

ἄξιον τῆς μορφῆς εὑρε-
θῆναι τῆς κόρης. καὶ γυ-
ναῖκες πολλαὶ τῶν πλου-
σίων ηὔξαντο θεοῖς αὐ-
τὰς πιστευθῆναι μητέρας
θυγατρὸς οὕτω καλῆς.
ὄναρ δὲ Διονυσοφάνει με-
τὰ φροντίδα πολλὴν εἰς
βαθὺν ὕπνον κατενεχ-
» θέντι τοιόνδε γίνεται. ἐ-
» δόκει τὰς Νύμφας δεῖ-
» σθαι τοῦ ἔρωτος, εἰ δή-
» ποτε αὐτοῖς κατανεῦσαι
» τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκ-
» λύσαντα τὸ τοξάριον,
» καὶ ἀποθέμενον παρὰ
» τὴν φαρέτραν κελεῦσαι
» τῷ Διονυσοφάνει πάντας
» τοὺς ἀρίστους τῶν Μιτυ-
» ληναίων θέμενον συμ-
» πότας, ἡνίκα ἂν τὸν ὕ-
» στατον πλήσῃ κρατῆρα,
» τότε δεικνύειν ἑκάστῳ τὰ
» γνωρίσματα· τὸ δὲ ἐν-
» τεῦθεν ᾄδειν τὸν ὑμέ-
» ναιον. ταῦτα ἰδὼν καὶ
» ἀκούσας ἕωθεν ἀνίσταται,
» καὶ κελεύσας λαμπρὰν
» ἑστίασιν παρασκευασθῆ-
» ναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ

indigni tali forma puellæ
emergerēt, multæq; ex di-
tiſſimis feminis vota diis
faciebant, vellent vt ipſæ
tam pulchræ filiæ matres
crederentur. Dionyſopha-
ni autem, poſt varias ſolli-
citas cogitationes in pro-
fundū ſomnum prolapſo,
ſomnii ſpecies oborta eſt
talis: Exiſtimauit Nym- “
phas petere à Cupidine, “
tandem aliquādo annue- “
ret ipſis nuptias. Hunc ve- “
rò relaxato arculo, & de- “
poſito iuxta pharethrā iuſ- “
ſiſſe Dionyſophanem o- “
ptimatib. Mitylenæorum “
omnibus ad conuiuiū vo- “
catis quando quidem vlti- “
mū craterem infundi cu- “
raſſet, tunc commonſtrare “
vnicuiq; monimenta: Ex- “
inde verò canere hyme- “
næum. Talibus viſis atque
auditis ſtatim ac diluce-
ſcebat exſurgit, & pollu-
cibilem cœnam tam de
terreſtrib. quàm pelagiis

vt & de paluſtrib. atq; fluuiatilib. adparari imperat; & optimũ quemq; Mitylenæorũ habuit conuiuam. Nox iam ſubibat, infundebaturq; crater, quo Mercurio libabãt, & tum vnus ſeruulorũ infert ſuper patellã argẽtea crepundia illa; & circumferens in dextra ſingulis demõſtrat. Inter ceteros itaq; nemo fuit, qui agnoſceret. Verũ Megacles quidam ob ſenectã ætatem in ſummo accubans; vt conſpexit, ſtatim agnouit, & fortiter valde atq; iuueniliter exclamauit:
” Quænam iſta quæ in-
” tueor? Quid de te mihi fa-
” ctum eſt mea filiola? Ergó-
” ne tu adhuc viua ſuperſti-
” tas? An hęc iſta adportauit
” paſtor aliquis fortè fortu-
” na tantùm in illa incidens?
” Obſecro Dionyſophanes,
” narra mihi. Vnde tibi ſub-
” olis noſtrę crepundia? Neu
” inuideas poſt Daphnin re-
perire quoq; & me aliquid.

θαλάσσης, καὶ ἐπὶ ἐν λίμναις, καὶ ἐπὶ ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μιτυληναίων ποιεῖται συμπότας. ὡς δὲ ἤδη νὺξ ἦν, καὶ ἐπεπλήρωτο κρατὴρ ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῇ, εἰσκομίζει τις ἐπὶ σκεύους ἀργυροῦ θεράπων τὰ γνωρίσματα, καὶ περιφέρων ἐν δεξιᾷ πᾶσιν ἐδείκνυε. τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγνώρισεν οὐδείς· Μεγακλῆς δέ τις διὰ γῆρας ὕστατος κατακείμενος, ὡς εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐβόα· τίνα ὁρῶ
“ ταῦτα; τί γέγονάς μοι θυ-
“ γάτριον; ἆρα καὶ σὺ ζῇς;
“ ἢ ταῦτά τις ἐβάστασε μόνον
“ ποιμὴν ἐντυχών; δέο-
“ μαι Διονυσόφανες, εἰ-
“ πέ μοι· πόθεν ἔχεις ἐ-
“ μοῦ παιδίου γνωρίσμα-
“ τα; μὴ φθονήσῃς μετὰ
“ Δάφνιν εὑρεῖν τι κἀμέ.
κελεύσαντος δὲ τοῦ Διο-

Quoniam verò Dionyſopha-

νυμφαίους πρότερον ἐκεῖ-
νον λέγειν τὴν ἔκθεσιν·
ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφε-
λὼν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς,
„ ἔφη· ἦν ὀλίγος μοι βίος
„ τὸν πρότερον χρόνον· ὃν
„ γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίαν
„ καὶ τριηραρχίαν ἐξεδα-
„ πάνησα· ὅτε ταῦτα ἦν,
„ γίνεταί μοι θυγάτριον·
„ τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν
„ πενίᾳ, τούτοις τοῖς γνω-
„ ρίσμασι κοσμήσας ἐξέθη-
„ κα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ
„ οὕτω σπουδάζουσι πατέ-
„ ρες γενέσθαι. καὶ τὸ μὲν,
„ ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμ-
„ φῶν πιστευθὲν ταῖς θεαῖς·
„ ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει
„ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
„ κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. οὐ-
„ κέτι γοῦν οὔτε θυγατρίου
„ γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα·
„ ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλω-
„ τά με ποιούμενοι, νύκ-
„ τωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμ-
„ πουσι, δηλοῦντες ὅτι με

nyſophanes reſponderet,
ipſū prius expoſitionis ca-
ſum referre debere; Me-
gacles nihil de vocis teno-
re remittens, ſubdit: Erant “
prioribus annis facultates “
mihi tenues. Quæ n. mihi “
fuerant, has in ludos pu- “
blicos triremeſq; publicas “
erogando abſumpſeram. “
Quum in tali ſtatu res meę “
eſſent, naſcitur mihi filio- “
la. Hanc quo modo alerem “
deſperans ob egeſtatē, hiſ- “
ce ipſis crepundiis ornatā “
expoſui, minimè ignarus, “
multos & iſto modo ſtu- “
dere patres fieri. Et iſta “
quidem expoſita fuit in “
Nymphæū, fidei dearum “
cōmiſſa. Opuleſcere dein, “
rebus in dies ſingulos au- “
gentib. cœpi; heredem ta- “
men nullus habebam; ne- “
que poſteà tam bene mecū “
actum eſt, vt vel filiolæ pa- “
rés effectus fuerim. Quin “
æquè ac Dii riſum de me “
facerent, per noctem ſomnia mihi immittunt, “
quæ ſignificabant. Quod nempe me patrem “

redditura ſit ouis. Clamorem ſuſtulit hic Dionyſophanes maiorẽ quàm Megacles; & proſiliit, induxitque Chloen perquàm eleganter exornatã; & inquit: Iſtam ipſam filiolam expoſuiſti: iſtam tibi virgunculã ouis non abſq; Deorũ prouidentia alendam ſuſcepit; adæquè vt capra meũ Daphnin. Capeſſis crepundia cum filiola; receptam autẽ concede Daphnidi ſpõſam. Ambos expoſuimus: ambos reperiimus: amborum Pani, Nymphis, Cupidini cura fuit. Laudare dicta Megacles, & mandare accerſendam vxorẽ ſuã Rhoden; Chloenq; ſuper genua collocatam tenere. Atq; ſic ſomnũ illi remanentes ceperunt. Daphnis namq; deierabat nemini ſe permiſſurũ Chloen, ne ipſi patri quidem. Orto iterũ Sole, complacitũ fuit rurſus in agrũ excurrere. Pre-

πατέρα ποιήσει ποίμνιον. ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην καὶ λέγει· τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας· ταύτην σοι παρθένον ὄις προνοίᾳ θεῶν ἐξεθρέψεν, ὡς αἲξ Δάφνιν ἐμοί. λάβε τὰ γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα· λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμφην. ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν· ἀμφοτέρους εὑρήκαμεν· ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ ἔρωτι. Ἐπῄνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ῥόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε· καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἵλοντο. Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο παρήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ πατρί. ἡμέρας δὲ γινομένης, συνθέμενοι πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον. ἐδεήθη-

σαν

σαι γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ κἀκείνοις ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γάμους. ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τόν τε Δρύαντα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ περὶ τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς. παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατὴρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐπε[illegible]ησαν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. ὁ δὲ Διονυσοφάνης εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἄντρου στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἱστία πολυτελῶς. παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη, οἱ Δόρ-

cibus namque ſuis id obtinuerũt Daphnis & Chloe, inſolentiâ vrbicæ conuerſationis. Decretum autem fuit ab illis quoq; paſtorales quaſdam eis facere nuptias. Venientes igitur ad Lamonẽ, Dryantem tum Megacli adiungũt,& Rhodæ Napen addũt. Tum omnia ad feſti celebrationẽ pollucibiliter inſtruuntur. Tradidit igitur Daphnidi coram Nympharũ ſimulachris Chloen pater,& monimenta, iunctis multis aliis, vt donaria eſſent, ſuſpenderunt, Dryantiq; reliqua drachmarũ ad dena millia vſq; expleuerũt. Ceterũ Dionyſophanes cœlo ſereno ridente, illic ſub antro ſtibadia ex frondib. recentibus exſtrui curauit, ac paganos omnes diſcumbere iuſſit, eoſque opiparè & dapſiliter habuit. Præſentes autem aderant, Lamo cum Myrtale, Dryas cum Nape, Dorconis

cognati, Philetæ liberi, Chromis cum Lycænio. Neque vel Lampis aberat; veniâ etenim impetrârat. Nihil igitur tum, vti ſanè fit vbi tales cōpotores cōueniunt, nō agreſte & ruſticum. Alius cātabat, qualiter meſſores ſolent. Alter dicaculus, quæ ad torcularia ſonant, dicteria iaciebat. Philetas fiſtula modulabatur. Lampis canebat tibia. Dryas & Lamo ſaltabant. Chloe & Daphnis mutua collabellabāt oſcula. Adhoc & capellę iuxtim paſcebāt, non aliter quàm ſi & ad ipſas pertineret feſta illa celebritas. Qui ex vrbe, iis quidem hæc haud omnibus modis grata accidebant. Sed Daphnis vocauit aliquas ex iis nominatim, quib. virentes frondes porrexit, & cornibus prehenſis eis tulit oſcula. Nec iſta iſto ſolùm die; verùm vſq; dum in viuis egerunt, pleroq; tempore paſtoralē in modū vixerūt, Deos

κώμῃ προσήκοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον. οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιωθείς. ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ᾖδεν οἷα ᾄδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα. Φιλητᾶς ἐσύριζε· Λάμπις ηὔλησε· Δρύας καὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεφίλουν. ἐνέμοντο καὶ δὲ αἱ αἶγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ κοινωνοῦσαι τῆς ἑορτῆς. τοῦτο τοῖς ἀστυκοῖς οὐ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνόματι, καὶ φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεφίλησε. καὶ ταῦτα οὐ τότε μόνον· ἀλλ' ἔς τε ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν εἶχον, θεοὺς

σέβοντες, Νύμφας καὶ Πᾶνα καὶ ἔρωτα· ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν πλεῖστα κτησάμενοι· ἡδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας καὶ γάλα· ἀλλὰ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον, ὄϊος ἑλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν Φιλοποίμενα, τὴν δὲ Ἀγέλην. οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦτα συνεγήρασεν. οὗτοι καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, καὶ εἰκόνας ἀνέθεσαν, καὶ βωμὸν ἐποιήσαντο Ποιμένος ἔρωτος, καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεὼν, Πᾶνα Στρατιώτην ὀνομάσαντες· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν· τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν θάλαμον, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾷδας μεγάλας ἀνίσχοντες. καὶ

Deos colentes, Nymphas, Pana, & Cupidinem: gregeſq; ouium & caprarum innumeros nacti: nullum demũ dulciorem cibũ arbitrati quàm poma & lac. Quin & maſculũ filiolũ capræ ſubdiderunt; & filiolã altero editam partu, ouis mammas ſugere voluerũt; & nomen impoſuerunt alteri Philopœmenis, alteri Ageles. Sic cum iſtis & iſta pariter conſenuerunt. Hi & antrum ornarunt, ſimulachra poſuerunt, & aram erexerunt Cupidinis Paſtoris, Paniq; dederunt pinus loco incolendũ delubrum, Pana Stratioten indigitantes. At iſthæc poſterioribus temporibus ſic nominitarunt & factitarunt. Tunc verò nocte facta, cuncti eos deduxerunt ſolemniter in thalamum, pars fiſtulam, pars tibiam inflantes, alii faces ingentes ſuſtollentes. Vt-

que prope venerunt oſtium, canere cœperunt aſpera & inconcinna voce: putaſſes non vno tridente terram eos radere, non hymenæum perſonare. Ceterùm Daphnis & Chloe nudi concubantes, conduplicationib. & conſuauiationibus mutuis luctari inceperũt, nõ magis dormientes illa nocte quàm vel noctuæ ſolent; & patrauit Daphnis, quæ docuerat illum magiſtra Lycænium. Atque tunc Chloe primodùm addidicit, ea quæ in ſylua acta fuerãt, paſtorũ duntaxat ludicra fuiſſe.

ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ᾖδον σκληρᾷ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναρρηγνῦντες, οὐχ ὑμέναιον ᾄδοντες· Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες· καὶ ἔδρασέ τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον· καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γινόμενα, ἦν ποιμένων παίγνια.

FINIS. ΤΕΛΟΣ.

NOTÆ

V. Humaniſſ. atq; Doctiſſ.

Dn. M. Ioanni Friderico Wolfeshvsio

Phyſices in Academia Lipſienſi ordinario Profeſſori,

Gothofredvs Ivngermanvs S. P. D.

PRimum tibi, Vir Ornatiſsime, ſpecimen meæ Longi verſionis, qua illius ποιμενικῶν *libros Latinis verbis exprimere tentaueram, exhibere atq; oſtendere memini. Quamuis enim, vt verum fatear, cenſuram tuam atq; iudicium non parũ pertimeſcerem, vt quæ grauiſsima iuxtà ac limatiſsima eſſe bene ſcirem: tamen humanitas tua atq; comitas, qua me complecti & proſequi ſolebas, me audacem contrà atq; confidentem reddebat. Quàm enim adſiduus eram tibi ſalutator & aduentor! quàm longus & moleſtus morator! & nunquam tamen excludebar vel amouebar: ſed ſemper patebant mihi Muſarum tuarum fores,* ἄφθονοι *ſcilicet* τῶν Μουσῶν θύραι. *Oſtendi itaq; primùm, vt dixi, tibi, Vir amice, meorum* νεανισμάτων προτόφορήματα *iſta; & fallor, aut ſereno perquàm vultu excipere atq; probare videba-*

ris. Certè non improbabas, verũ in propoſito me acriter inſuper confirmabas, vt τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων ſtudiosè ſectarer, nec attenderẽ ad illos harum politiarũ καὶ φιλολογιῶν ineptiſſimos deriſores, ſiue contemptores φορτικωτάτους. Scilicet ſurda aure iſtos amittendos, & καθάπερ αἰπωτίδας (quales athletis tuus Clemẽs Alex. tribuit) ἐπελίθετο τοῖς ὠσὶν exemplum vel domeſticũ aui mei τοῦ μεγάλου Καμεραρίου me debere; niſi planè eleganti Demetrii dicterio Ionos illos eludere vellem. Ceterùm de his vereor vt hîc tempeſtiuum ſit ſermonem inſtituere: & igitur in commodiorẽ locum ea reſeruo. μακροτέρου γὰρ δεῖται λόγου καὶ χρόνου. Adhortabaris verò me & ad editionẽ huius auctoris, quam en iam vides, timidè ſanè (quam n. alacritatem illa calumniantium ſeges, qui hodie

Quaſi herba irrigua ſuccreuerunt vberrimè,

non ſuffocare ſtudet?) & anxiè ſuſceptam, non tamen abſq; aliorum quoq; ſummorũ in re literaria virorum hortamentis; quib. ſtimulos mihi additos non poſſum non fateri. Et ac breuiculum hunc Notarum libellũ placuit adiicere, eumq; tuo indicio ſubiicere: in quo quædam emendare, emendatave cõfirmare: quædam antẽ illuſtrare volui atq; conatus ſum. Florentini exemplaris, quo carui, variantias lectionum Lugduno-Batauorum ſubmiſerat Laurentius Reichius noſter. Ah quondam noſter, ah meus vnicè vnicus, quem ego vt fratrem diligebam, quî cum ioca ſeria, vt dicitur, quî cum arcana, quî cum occulta omnia, cuius reditum expectatoſq; amplexus certa ſpe iam deuorabã μάταιαν τέρψιν ὀνειροπολούμενος. Noui & tibi amicũ, Vir

amice,

amice, iſtum adoleſcentē, quodq; eum ſingulari amore proſequebaris, ob indolem ipſius & ingenium amabile, quodq; omnia præclara iam tū minabatur. Verū cuncta iſta pallida Diua quàm in momento conturbauit! Vix poſſum me reprehēdere quin laxas dolori huic meo habēas permittā: ſed reprehendo tamen: Ex illa igitur τῶν ἀναγνωσμάτων διαφορία *iſta literæ ſingularia meis Notis interſparſa legūtur tales (C.F. vel F.V. & P. quibus priorib. quidem variæ lectiones Cod. Fl. quem ex Bibliot. Aloiſii Alamannii Raph. Columbanus acceperat: V. codd. mſſ. Fulu. Vrſini Romæ collatorum: P. verò lectiones Vrſino adprobatæ ſignificantur: quod mihi hîc omnino indicandum putaui. Vt ergo ad Notas meas reuertar, ieiunas fortè & tenues quis dixerit, nec ego negauero. Sed quid facerem? erat ſane animus politiores, quantum quidem poſſem, dare, & copioſiores. Verùm accidit, vt tumultuariè valde hæc res mihi deproperanda fuerit, ne quid dicam de meo tum languore. Ego ſanè meam erga te obſeruantiam qualicunq; ratione volui publicè teſtari, & viciſſim abs te petere, vt antiquum illud tuum, fautor meus vt ſis, obtineres porrò, bona ſpe fretus, fore vt hoc ingenioli mei* πρωτοκύημα *amica manu ſuſcipias, nec peiore conditione atq; me olim ſolebas, id eſt, humaniter & comiter admittas, atq; apud te eſſe ſinas. Ita valeas, Vir ornatiſſ. atq; ſalueas, & perpetuò tibi* Decurrant albuſq; dies,
horæq; ſerenæ.

NOTÆ AD LONGI POEMENICA.

AD LIB. I.

Καὶ ἄλλαι ἀπαρξαμένοις κοσμοῦσαι, παιδία ἐκκείμενα] Cōma poſt κοσμοῦσαι deleui, ſententia exigente.

Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ καλή.] Pulchræ epitheto illam ornat quoq; Horat. 1. epiſt. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit, quod
Penula ſolſtitio, campeſtre niualibus aruis.

Strab. lib. 13. Ἔχει δ᾽ ἡ Μιτυλήνη λιμένας δύο, ὧν ὁ νότιος κλειστὸς τριήρεσι, καὶ ναυσὶ πεντήκοντα. ὁ δὲ βόρειος μέγας καὶ βαθύς, χώματι σκεπαζόμενος. προκεῖται δ᾽ ἀμφοῖν νησίον μέρος τῆς πόλεως ἔχον αὐτόθι συνοικούμενον· κατεσκεύασται δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cicero cōtra Rull. ad pop. Mitylenas vocat, *vrbem & natura, ſitu, & deſcriptione ædificiorū & pulchritudine inprimis nobilem, agros iucundos & fertiles*. v. & Muretus 9. Var. 16. vbi locum hunc noſtri autoris laudat. v. & Diod. Sicul. lib. 13.

Νομίσεις] C Flor. & Vrſ. νομίσαις, probante Vrſ.

εἴκοσιν] C. Flor. & V. διακοσίων. P.

καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐν ἠϊόνι, ἐκτεταμένης ψυχαγωγοῦ μαλθακῆς.] Moleſta remora in limine quaſi fuit obiecta. Locus enim omninò adfectus, cuius ſanādi ratio haut me torſit ſolùm. Sed omninò veram puto lectionē quæ partim in C. Flor. partim in Vrſ. eſt: καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐπ᾽ ἠϊόνος ἐκτεταμένης ψάμμῳ μαλθακῇ. Et hanc in mea tralatione expreſſi. Eò magis quod autor infrà l. 4. ipſam quaſi

firmet

firmet, de eodem ſitu loquens. Eſt autem ſermo de Daphnide in litore quærente argenti plenum marſupium: κατῆλθεν ἐπὶ θάλασσαν, ὡς περιῤῥάναι δὴ θέλων, καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους τῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς χιλίας. Patet & ex lib. 2. vbi capellæ Daphnidis à canibus Methymnæorũ agitatæ ad mare procurrunt. ἔχουσαι δὲ, ait, οὐδὲν ἐν ψάμμῳ πρώξιμον. Quod ipſum mox Daphnis ἀπολογούμενος repetit: οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν ἢ κόμαρον ἢ θύμον.

λίχμη κάτω βάτων]. Illud κάτω non eſt in C. Flo. Et benè, ſi quid iudico.

ἡ αἲξ θέουσα] Similia planè illa Var. l. 4. Rer. diu. apud Non. in ſpecus. Ibi *cum amiſſam capram deſiderarent, animaduertiſſentq́; ſpecum tenebricoſum.*

Γνωρίσματα] Heſych. Γνωρίσματα, τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἔξω τῶν περιδεῤῥαίων. Talium ſæpe quoq; mentio apud Heliodor. de Chariclea. v. doctiſſ. Caſaub. ad Theop. Char. c. περὶ ἀρέσκ. vbi de γνωρίσμασι, quę Cic. Plaut. Terent. *Crepundia* vel *monimenta* dixerunt.

ἀφήμασι καὶ θεάμασι] Legend. omninò εὑρήμασι. Sic mox, θεῖον δή τι νομίσας τὸ εὕρεμα. Et ſtatim: τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα· δείκνυσι τὰ εὑρεθέντα.

Νυμφῶν ἄντρον] Specus & Speluncæ antiquæ, quemadmodum luci, ſacræ & dicatæ diis. Senec. Ep. 41. Apul. init. Florid. vbi P. Colvius. Orpheus hymn. Nymphar. eas inter alia vocat Ἀντροχαρεῖς.

Αὐλοὶ πλάγιοι] πλάγια αὐλήματα Heliodor. l. 5. Iul. Scalig. 1. Poet. 20. *Hæ omnes* (tibiæ) *ab ſummo inflabantur directo flatu; Afri primi inuenerunt eam*

cui Plagion & Plagiaulon fecere nomen: non quod eſſet curua, vt quidam ſunt arbitrati. (Ex Polluce namq; referunt Lexicographi πλαγίαυλον fuiſſe obliquo ductu ex loto) *ſed quia ab latere inflabatur, quemadmodum & Germanica.*

ἡ δὲ τοσούτοιν. δυοῖν ἀποδέουσα] An? τοσούτων.

Δάφνιν & τὴν Χλόην] videtur leg. Δάφνιν τε & &c.

ἄγουσα τῇ σωτηρίας τὴν αἰτίαν] F. & V. ἀναφέρουσα. P.

σκιρτήματα ποιμένων] Heliodor. l. 5. de anulo, cuius ſcalptura paſtoralis: ἐγγέγραπτο καὶ ἀρνειῶν ἁπαλὰ σκιρτήματα, &c.

ἐβόμβουν] Apes in pratis bombitabant. Bombitare, non Bombilare, rectum puto, à Bombio. Vet. gloſſ. βομβῶ, *Bombio.* Autor Eleg. de Philomela: *Bombilat ore legens munera mellis apes.* vbi *Bombitat* legendum puto. Quod & Giſanio Ind. Luc. in *Perſice* placuiſſe olim gaudeo.

τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωδίας, οἱ παλαιοὶ] F. & V. εὐωδείας οἱ ἁπαλοὶ P. Et videtur hæc lectio omninò vera & recta, & ferè omnes, quos κρινικώτατος ille Vrſinus approbauit.

στεφανίσκους πλέκοντες] Gloſſ. *Plectitur*, πλέκεται. *Plecto*, πλέκω. Et hinc *corona plectilis* apud Plaut. Bacc. ſc. 1. vt intelligo, non cõſuta vel conſerta, ſed tantùm plexa ex nudis herbis & floribus.

ἀκριδοθήραν] F. & V. ἀκριδοθήκην. Sed alterum rectius. Amat n. ſuauiſſ. Longus ſuauiſſ. Theocriti (quod Clariſſ. & amiciſſ. Heynſ. adnotauit) verba vſurpare. Theocr. autem Idyl. 1. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλαὶ πλέκει ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, &c.

ὀργυιὰν

ὀργυιῶν. . . . τὸ βάθος] Defectus, qui videtur tollendus ſi legamus cum C. F. & V. ὀργυιαῖς τὸ β, &c. quod probat & Vrſ.

τὸ ὑψηλὸν τοῦ χώματος] ſic ferè & τοῦ Νείλου ἵππον captāt Ægyptii venatores, ὄρυγμα ποιησάμενοι, ἐπικαλύπτουσιν ἄνωθεν καλάμῃ καὶ χώμασιν, &c. v. Tatium Leuc. l. 4.

πόθον μὲν δὴ τεθησόμενοι] An? τυθησόμενον.

τῶν Νυμφῶν, τῇ μὲν] Vrſ. νυμφαῖς, οἷ ὡ πηγῇ, τῇ. P.

Καὶ τὸν χιτῶνα καὶ τὸν πήραν . . . . ἐγύμνου] Vltima ſic reſtituenda puto: ἐπεὶ γυμνὸς ἐγύμνου, &c. Adprobauit, qđ gaudeo, politiſſ. Heynſius Aliàs deſunt multa. De oſculo ſcilicet narratio, de Dorcone vitulū donante, de Lauatione Daphnidis. Oſculū enim Chloes, & Lauatio Daphnidis originē videtur dediſſe mutuo illi amori. Patet ex ipſo Lōgo infr. h. l. τοῦτο μόνον ἤδει, ὅτι τὸ μὲν, φίλημα, τὴν δὲ, λουτρὸν ἀπώλεσεν.

ὦ νίκης κακῆς] Veriſimile eſt de certamine Muſico hæc intelligenda, quo fortè victor oſculum Chloes pactus fuerit: Daphnis a. victor extiterit; poſtq; illud oſculū inſolēs doloris amatorii de victoria cōqueritur. Ἀλλὰ ταῦτα σοχάζω. τὰ γὰρ ἐλλείποντα οὐ φανερά.

δέρμα ταύρου τέμνειν ὑποδήματα] Optimi calcei ex tergore bouis. ὀδυσ. ξ de Eumæo ſubulco v. 23. αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα Τάμνων δέρμα βόειον εὐχρέες. — Quod mox v. 34. σκῦτος vocat. v. & Mercurial. 1. var. vl. Pulchrè Theodoret. θεραπ. α. inſtrumentū ſutorium enarrat: ὁ μὲν σκυτοτόμος, ἐπιδείκνυσιν ὅπως δεῖ τὸν σμιλίον κατέχειν, καὶ τὰ δέρματα διατέμνειν, καὶ μέντοι ξυρράπτειν, καὶ τῷ καλάποδι περιαρμόττειν.

ϗ τοῦ σόματος τὸ χάσμα] Virgil. 11 Æn. de Ornito:
—caput, ingens oris hiatus,
Et malæ texêre lupi, cum dentibus albis.

ἐπιτήρει] Gloſſ. ἐπιτήρησις, *præſtolatio, obſeruatio.*

οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες] Eiuſm. canis Theocrito Idyl 6 dicitur τῶν οἴων σκοπός.

ἐν ῥινηλασίας περιεργίᾳ] Libanius Paraſito: τῶν κρυπτῶν κυνῶν αἱ ῥινηλατοῦσαι.

κινούμενον ὑλακτ.] auctius Vrſ. κινούμενον τὸν Δόρκωνα πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς κόρης φωράσαντες, πικρὸν μάλα ὑλακτ. P.

φυλλάδα χλωρὰν] Sic ſæpe & ſemper Longus. Præſtat adſcribere Magni Caſauboni verba 1. Anim. ad Athenæ. 19. *Pecudes & boues etiam* θαλλῷ *ali, id eſt, fronde virente, adeò commune eſt, vt non dubitauerit Heſych.* θαλλὸν *exponere* βοὸς τροφὴν, *ſine,* ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες, *pabulum boum*, ſed *& pecudum, vt caprarum, Athen. l. 13.* θαλλὸν χίμαιρα προσφέρων νεοσπάδα. *Athen. eo in lib.* θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες. διόπερ καὶ εἰς ἀκρόπολιν ἀνεῖσι τὸ ζῶον. *Longus in Paſtoralibus ſuis* φυλλάδα θάλλουσαν pro θαλλὸν *ſolet dicere.* Hæc ille.

φλοιὸν χλωρὸν πτελέας] Plin. lib. 14. c. 8. *Vlmi & folia & cortex & rami vim habent ſpiſſandi & vulnera contrahendi.*

οὐ λύκου σόματος] vt Grus apud Æſop. cui pro extracto oſſe, quod collo hæſerat, lupus: ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σόματος ϗ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν, ϗ μηδὲν πάθουσαν.

καὶ τοῖς ἀνέμοις συρίττειν] Tatius Leucip. l. 5. λιγυρὸν δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους ϗ τὸ πνεῦμα. ἐμοὶ μὲν ὑμεναιον ἄγειν δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. Orpheus hym.

Apoll.

Apoll. Πᾶνα θεὸν δικέρωτ' αἰέμφον συρίγμαθ' ἱέντα.

δεινὰ γὰρ αἱ μῆαι] Oppian. graphicè ἁλιευτ. β. v. 444. vbi Cl. Ritterſh.

εἰ διώκοιντο] ἴσ: ἐδιώκοντο, & comma præcedens delendum.

ἐννεβρίδι] Sic Propert. 3. Eleg. 11. vbi de agreſtis olim iuuentutis amoribus: *Hinnulei pellis totos operibat amantes. &c.* quæ pulchrè luſus eroticos vert. ſyluicolarum exprimunt.

ἐρευθὲς] De hac voce Caſaub. ὁ πάνυ 1. Anim. ad Athen. 20. videndus. Theocr. θαλυσ. Ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι.

Νέον μέλι μαίνεσθαι ποιεῖ] Locus mirus, & vbi mihi non, quod dicitur, aqua, ſed res ipſa hæret. Mel quidem bilem augere ex Plin l. 22. c. 24. noui, vt &, in Ponto apud gentem Sannorum mel naſci, quod ab inſania quam gignit Mænomenon vocant, ex eod. l. 21. c. 13. Meminit & Strabo l. 12. μέλιτος μαινομένου; & Diodor. Siculus, & Dioſcorides. Non tamen ideò μαινόμενον pro νέον fuerit ſtatim reponendum. Nouum ſanè mel μανιοποιὸν neminē dixiſſe vel ſcripſiſſe puto. Cl. Rhodomanus, quē honoris cauſſa nomino coniiciebat ſortè leg. ποντικὸν μέλι. ſeu, νέον ἐν Πόντῳ μέλι &c. Id enim ad inſaniam certi temporis adigere: indicabatq́; de eo locum Xenoph. ἀναβασ. δ. ſine, quem adſcribo: καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν ἦν ὅ, τι καὶ ἐθαύμασαν. τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι, καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρατιωτῶν, πάντες ἄφρονές τε ἐγίγνοντο, καὶ ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. καὶ ἐρθὸς οὐδεὶς ἐδύνατο ἵστασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν ὀλίγον ἐδηδοκότες, σφόδρα μεθύουσιν ἐῴκεσαν· οἱ δὲ πολὺ, μαινομένοις· οἱ δὲ καὶ

ἀποθνήσκουσιν. ἔκειντο δὲ οὕτω πολλοί, ὥσπερ τροπῆς γεγενημένης, καὶ πολλὴ ἦν ἡ ἀθυμία. τῇ δὴ ὑστεραίᾳ ἀπέθανε μὲν οὐδεὶς, ἀμφὶ δὲ τὴν αὐτήν που ὥραν ἐφρόνουν. τρίτῃ δὲ καὶ τετάρτῃ ἀνίσταντο, ὥσπερ ἐκ φαρμακοποσίας. Audaciter etiã primò tentabam lēgere: κέντρον μελίττης μαίνεσθαι, &c. quoniam ſupr. ait Daphnis: τὸ δὲ φίλημα κέντρου μελίττης πικρότερον. Scias & τὸν θεῖον Grotium adprobare Cl. Rhodomani, Ponticũ interpretãtis illud μέλι μαινομένου, ſentẽtiam. Meas igitur nugas ſuſtineo.

Χλόης ζητούσης μαθεῖν] φιλόμυθον γάρ πως τὸ τῶν γυναικῶν γένος, ait Tat. l. 5. vbi itidẽ Leucippe Philomelæ & Terei depictas fabulas vidẽs, quærit ex Clitophonte: τί βούλεται τῆς εἰκόνος ὁ μῦθος; καὶ τίνες αἱ, &c.

ἦν παρθένος] ἀπορνίθωσις palumbis.

παρθένε οὕτω καλή] Vrſ παρθένε (ὡς σύ) οὕτω κ. P.

ἡλικία] C. F & V. ὕλη P.

ἡμιολίαν] ἡμιολίαις, πειρατικοῖς πλοίοις, ait Suid. qui addit loca quædã autorum. v. & Bayſ. de re naual.

σὺ δέ μοι καὶ Δάφνιν σῶσον, κἀμοὶ τιμώρησον] τὸ μοὶ fortè delendum: niſi potius legend. σὺ δέ μοι καὶ, &c. quod placet.

καὶ αἱ βόες ἀκούουσι καὶ τὸ μέλος] Ne quis fidem talibus abroget, inueniet apud Ælian. 8. περὶ ζώ. 19. parem & geminam prorſus hiſtoriam de porcis, qui pariter ſuos raptores cum naui dedêre peſſum. Eam & Plin. lib 8 c. 51. breuiter ſic refert: *Compertum agnita voce ſuarii furto abactos merſo nauigio inclinatione lateris vnius remeaſſe.*

τῶν ἔργων ἀπαρχὴν] V. ἀπαρχάς. F.

καὶ αἱ πόλεις ταῦτα θρηνεῖς] omninò diſting. putauii αἱ·

iii: αἰπόλοις ταῦτα· ϑρῆνος, &c.

αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι] Theocr. Idyl. — φριμάσσετο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα.

AD LIB. II.

ἀῤῥίχοις ἐπλίκιζεν] V. ἔπλεκεν. P. Quod & in verſione mea ſum ſequutus; vt ſemper, vbi lectio in C. F. vel V. viſa fuit verior. ἄῤῥιχος λέγεται ὁ κόφινος ἐν ᾧ κομίζουσι τοὺς βότρυς, ait Etymolog. in ἀναῤῥιχᾶσθαι.

λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων] infrà hoc lib. ἐς ἀνακλινῆ λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρύδια, &c. Vinaceorum enim vſus in cõficienda lora, quam Turneb. 25. Adr. 20. dictam putat, quod loreo fune prælo adducto exprimatur.

ἐν ταῖς ληνοῖς]. Gloſſ. Bened. Calcatorium, ληνός.

ἐπηδῶν] Neſcio an rectius ſit: ἐπήδων, ſaltabant. Saltantes Satyri plerunq; inducuntur. Sed mox tamen ait ἀμούσου βοῆς. Varro ὄνος λύρας: *Homines ruſticos in vindemia incondita cantare, ſarcinatrices in machinis.*

Κύνες, φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες] Prouerbiũ, quod ortum videtur à canibus catenariis vel δεσμίοις, de quibus Caſaub. in Theophraſt. ad c. περὶ ἀγροικ. & Douſ. 1. præcid. Tibull. v. & Phædr. fab. 46.

σισύρας ἐνδεδυμένος] Σισύραν, σισύρναν, vel σισύριον, & σισὸν, tam confundũt quàm diſtinguunt Grammatici. Quæ videantur apud Heſych. Etymolog. Suid. Fauonn. ex quibus ſanè patet Siſyram fuiſſe penulam ſcorteam vel lænam ex pellibus ouillis conſarcinatam, qua ruſticani vtebantur, & ὁδοιποροῦντες, præſertim in hyeme. Cubabant autem & in iſtis Siſyris. Ariſtoph. init. Νεφελ. ἐν πέντε σισύ-

ραις ἐγκεκορδυλημένος. quem locum adfert Etymol. in σισύρα. Sunt autem verba Strepſiadæ de Phidippide ſecurè ſtertente. Et bene Friſchlinus vertit:— inuolutus quinq; ſtragulis. Idem Comicus ὄρνισ. non longè ab initio: εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακήν. Quid? in eadem ſiſyra haut mollis princeps Iulianus dormiebat, *non è plumis*, vt ait Ammian. l. 16. vel *ſtragulis ſericis ambiguo fulgore nitentib. ſed ex tapete & ſiſyra exſurgens*. Quod ipſe etiam de ſe prædicat in Miſopog. Heſych. σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα καθάπερ τὰ κώδια καὶ αἱ μηλωταί Onomaſt. Græcol. *Lodex*, σισύρα. Hæc eo coaceruabã, ſi locus Agathiæ inſignis poſſet mendo liberari, iſte l. 3. Narrat ſcilicet Soterichi præfecti, ipſiuſque filiorum cædem à Miſimanis perpetratã noctu, ipſum cum ſuis ſomno indulgentẽ opprimentib. Καὶ τοίνυν, ait, ὑπὸ δέους ἐκ τῆς εὐνῆς ἀνεπάλλοντο, ἔτι δὲ τῷ ὕπνῳ καρηβαροῦντες καὶ παρειμένοι, ἀμύνεσθαι αὐτοῖς οὔτι μάλα παρῆν· οἱ μὲν γὰρ ταῖς σκύρες τῷ πόδε περιελιττόμενοι, εἴργοντο τῆς πορείας, &c. Porſena illud σκύρας vertit *veſte oblonga præpediti*. Quem reprehendunt viri doctiſſ. & interpretantur: *ſcrupis inuoluti*. A quibus ſi mihi verecundè diſſentire licet, & quod ſentio proferre, dico, illos ſcrupos hoc loci nihil agere, niſi quod ſcrupulũ moueant. Poſſet igitur legi, σύραις, quas pro lacernis vilibus exponũt ſchol. Ariſtoph. vel συρίαις. id eſt, παχείαις χλαίναις, vt ait Heſych. Quid multis moror? σισύραις puto legend. apud Agath. Iis nempe pedes inuoluc-

uoluerant, ne nocturno frigore humi latẽtes læderentur; iis igitur præ ſomno non poterant ſtatim euoluere Soterichiani, & aufugere. Hæc quũ ita ſcripſerã; incidi forteſortuna in diu deſideratos Com. Caſauboni in Apolog. Apuleii, vbi vidi illud ἄκρον ἄωτον τῶν φιλολογησάντων pariter σισύραις in Agathia reponere: quod vt mirum quantum fuerim gauiſus, ita id virorum illi Clariſſimo lubens meritóq; reſcribo, ne quid alienum nempe in armum tollam. *Quid enim bona hora exaudiat*, vt ille ait, *iſtud à me ſemper alienum fuit, eſt, eritve.*

καρβατίνας ὑποδεδεμένος] Heſych. καρπάτινον, ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον. καρβατίνας πεποιημένας ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν, ait Suid. *Crepidas* autem *carbatinas* dixit Catull. Epig 99. in Vectium, vt princeps reſtituit Politian. Miſcell. c 2. (vbi locum Longi laudat, & alia de carbatinis nos docet) quod tamẽ improbare conatus eſt Muretus ad illud Catulli: improbatus ab Illuſtriſſ. Ioſ. Scaligero, qui Politiani lectionem adſerit: quam etiam adprobaſſe patet Scalig. patrem in 4. Poet. 5. & 6. Poet. 7.

ταῖς δ' ταῖς] leue eſt. leg. ταῖς δὲ ταῖς, &c.

ἀπαγγελῶν] lèg. ἀπαγγελῶν.

ἴα ἀμφοτέρα] λευκοῖον ſcilicet & μελάνιον. ſpeciem luteam namq;, quam Arabico nomine Keyri vocant, Græcos ἴων nomine cõtinuiſſe non arbitror. Nec ſanè iſtæ verno tempore florere ſolent. Ἀλλὰ ταῦτα ἐν φροντίσιν εἶεν τοῖς βοτανοπίταις.

τραύυ καπυρὸν] Amat, vt dixi, noſter cum Theocrito loqui. Hic enim in Thalyſ. vel Idyl. 7. Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα. — vbi Scholion in mſ. vet.

Nic. Stopii i. λαμπρὸν ἡδὺ μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδίω εἶναι τὴν γεῦσιν. Καπυρὸν enim, vt Euſtath. ad Ιλ. δ. & Ιλ. π. ἀπὸ τοῦ καίειν & πυρόω dicitur, qualia alia plurima pari modo ἐκ ταυτοσήμων λέξεων συγκείμενα, recenſet idem Enarrator ad init. Ιλ. δ. Adferunt & ex Epigram. καὶ καπυρὸν γελάσας παρημείβετο. Certè hoc verbum non ſemper, igneum vel aridum quid ſignificare patet ex loco noſtri Longi, & Scholio illo mſ. Theocr. quibus addo locũ hũc Luciani, vbi omnino ſuaue & iucundum denotat. Sic enim apud eum in Deor. dialog. Pan ad Mercurium: μουσικός τε γὰρ εἰμὶ, καὶ συρίζω πάνυ καπυρὸν. Sed de hoc plenius & melius nos fortè docuerit, certè poterit docere, illud Μουσῶν εὐκόλων αἰθρίωμον, & verè καπυρὸν στόμα, Heynſ. noſter in noua ſua Theocriti editione, quam breui nobis, iam lętos pectore plauſus concipientibus, dabit, ἀγαθῇ τύχῃ.

δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἱέρακι] Poſſet & hic eſſe ſenſus: Capi non poſſum, & ſum pernicior vel pernicitate vinco accipitrem, aquilam, & alias aues. Quomodo tamen eſſet leg. δυσθήρατος ἐγὼ, καὶ ἱέρακι, καὶ αἰετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος ὄρνις, τούτων ὠκύτερος. Verùm, quod fui interpretatus potius placet.

χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γήρᾳ] auctius V. γήρᾳ θεασάμενος τοῦτο, adprobante ipſo.

ποιήματα] Verti facturas, qua voce Plin. lib. 34. c. 14. de ferro vtitur. Notum non refugere hanc formam opt. autores. Sic (vt ne exſcribam quæ doctiſſ. Giſan. Ind. Lucret. in *Diſpoſitura* & *Preſſura*) *Curuatura* apud Lactant. de opif. c. 10. *Flatura*,

tura, Arnob.l.1. *Genitura*, Arnob.ib. *Flexura*, Senec.epiſt.71. *Preſſura* Lactant. l.4.c.26. & l. 8.c. 17. quod & in l.16. ſi arborem. §.2.interdum. De ſeruit.vrb.præd.& alia alibi.

πίτυος ἐρασθέντα] Pan amauit pinum: amauit pariter & Boreas, qui ſe poſtferri Pani videns, in ſaxa proiectam puellã interfecit; cuius miſerta terra in arborem cognominem mutauit. Eius rami Pani in coronas ſolemnes fuere poſtea. Qui inde puto πιτυστεφής. vt Suid. in πίτυς. Propert. 1. Eleg.18. ---*Arcadio pinus amata deo*. vbi tacet Beroald. nil etiam N.Comes in Mytholog. Non tacuit verò politiſſ. Douſa F. ad illud Propert. c.5.v. bi fabulam illã è Conſtant. Geoponic.11.& Non. Dionyſ. adfert. Nonnus meminit ſtatim l.2. Dionyſ.& deinde ſic l.42. ---ἀλλὰ καὶ αὐτὴν

Μέλπε πίτυν φυγόδεμνον, ὀρειάδα σύνδρομον αὔρῃ,

Πανὸς ἀλυσκάζουσαν ἀνυμφεύτοις ὑμεναίοις.

Reſpexiſſe & noſtrum ad hanc fabulam ſupra l.1. puto vbi de palumba: ἢ δὲ Πᾶνα καὶ τὴν πίτυν. Lucian. etiam, cuius verba infra hoc lib. in fine, vbi noſter eiuſdem rei meminit, reddo.

ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν, &c.] Poſſet aliquis coniectare deeſſe hic tale quid: σὺ δὲ ἡ ἐρωμένη: vel totum locum ſic ſupplendum: εἰ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως, καὶ σὺ ἡ ἐρωμένη, ἐγὼ δὲ ὁ ἐ[ρ]ώμενος, τί, &c.

Πυρὰ ἔχει καὶ καταλάμπεται] Sic & apud Tat.l.2. Clitophonti. κάτωθεν ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀποφθέγγεται: ναὶ τολμηρέ, κατ' ἐμοῦ στρατεύῃ καὶ ἀντιπαρατάττῃ; ἵπταμαι καὶ τοξεύω, καὶ φλέγω. πῶς δυνήσῃ φυγεῖν; ἂν φυ-

Digitized by Google

γεῖν; ἂν φυλάξῃ μου τὸ τόξον, οὐκ ἔχεις φυλάξασθαι τὸ πῦρ. ἂν δὲ καὶ ταύτην καταϭϐέσῃς σωφροσύνῃ τὴν φλόγα, ἀλλά σε καταλήψομαι τῷ πτερῷ.

κρύος μὲν, ἀλλὰ μαρτυρήσομεν] καρτερήσομεν Clariſſ. Heynſius emēdat, quo nil verius. Alterùm enim nihil ſanè eſt.

ἐφίλησα μὲν ἀλλήλοις ἰδόντες ὃ μήπω πρότερον ἐποιήσαμεν, καὶ περιέβαλλον] Emend. ἐφιλήσαμεν ἀλλήλοις ἰδόντες, ὃ μήπω πρ. ἐπ. καὶ περιέβαλον, &c. patet ex iis quæ mox ſequuntur: καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφελος· περιεβάλλομεν, καὶ, &c.

πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, κατάπεμψις τῶν παραλελειμμένων] Mihi viſum fuit leg. καὶ κατάμεμψιν τῶν, &c. quod & Cl. Rhodomano viſum; niſi quod mauult etiam, παρέχουσα.

ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικὰ] Clitopho apud Tat. l. 1. πάντα δέ μοι Λευκίππη τὰ ἐνύπνια, διελεγόμην αὐτῇ, συνέπαιζον, συνεδείπνουν, ἡπτόμην, πλείονα εἶχον ἀγαθὰ τῆς ἡμέρας. καὶ γὰρ κατεφίλησα, καὶ ἦν τὸ φίλημα ἀληθινόν.

καθέζοντο . . . . στελέχους] Sic ante exc. ſed locus recte fuit & plene in V. περὶ στελ. probante etiam Vrſino Sic l. 1. καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυός.

ἰδόντες δὲ τῶν ἐντεῦθεν] V. εἰδότες. P. recte patet ex ſequentibus.

πετραίους ἰχθῦς] Arundinum, piſcatus ſaxatilis & hamatilis meminit & Plaut. Rud. Sc. omnibus &c.

ὠτίδας] Gaza apud Ariſtot. auem tardam bene tranſtulit. Eam tamen, ſi non barbaram adpellationem certè recentioris Latinitatis exiſtimari ait H.

ait H. Steph. c.8. de Latin. ſuſp. ſed iniuriâ puto. Gloſſæ enim illæ Latinogr. quę ſi non ita vetuſtę, barbariei certè notam facilè effugiunt: ὠτὶς, τὸ ὄρνεον. *Auis tarda.* & Excerpta poſt eaſd: *Auis tarda*, ὦτος. vbi fortè leg. ὠτὶς. nam otum volunt aſionem eſſe è noctuino genere. Sed tamen & Athenæus l.9. confundit ὦτον & ὠτίδα, vt monuit Dalechamp. Quid? quod apud Plin. habes eam vocem l.10. c.22. *Proximæ, ait, eis ſunt, quas Hiſpania aues tardas adpellat, Græcia otidas, damnatas in cibis.* Tetracē Nemeſiani eſſe Iunius in Nomencl. & R. Steph. in ſuppl. ling. Lat. volunt. Aliàs Tetrax & otis non ead. auis, quod ex eod. Athen. l.9. patet, vbi Laurentius ſuos conuiuas docet qualis auis Tetrax fuerit.

τῶν ἐγὼ ἑστῶσι] C.F. & V. ἀνεστῶσι. P.

χρῄζοντος χοίνου] ἴσ: χρῄζων χοίνου.

μεμψάμενοι] ἴσ: μεμψάμενοι.

ἐδόων δ᾽ πάντες] omninò leg. ἐβίων. & ſic C.F.

σκιρροὶ γέροντες] Ingenii capitalis ille Heynſius meus ſcribend. vult: σκληροὶ γέροντες: & *apud Ariſtotelem*, ait, *& alios vox* σκληρὸς *&* ἄγελος *ſemper fere* περὶ τῶν ἀνδρῶν *coniungitur*. Nollem à miraculo iſto hominis vlla in re diſſentire, ſed tamen vt ipſius coniecturam non improbo; πολλοῦ γε δεῖ: ita, (quod emendationis eius pace bona dixiſſe velim) illud à me exſculptum: σκιρρογέροντες (vt τυμβογέροντες, ὠμογέροντες &c.) neſcio quomodo magis blanditur atq; placet. ſcilicet μαινόμεθα τοῖς εὑρήμασιν. Habeo præterea magnum adprobatorem, τὸν περὶ τὰ τοιαῦ-

O

τα ἀκριβέστατον Rhodomanum.

Χλόην δὲ ὁρῶν] Xenoph.de Venat. ὅταν μὲν τὸ εἶδος ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστὶ βελτίων.

τρύχοντες πολλὰ] V. τρέχοντες. P.

κόμαρον] Arbuta quòd paſtui inſeruierint capellarum vel ex 3.Georg.patet:

---iubeo frondentia capris

Arbuta ſufficere, & fluuios præbere recentes. v.ſi tanti eſt & Columell.lib.7.c.6. Pallad.l.12.c.13. Macrob.l.7.c.5. Theocr.Idyl.5.

ζυμητοῦ μέρος] ζυμητὸς ἄρτος qui Athenæ.lib.3.& Polluci ζυμίτης, cui iidem opponunt ἄζυμον.

αὐτὶ τρυφώντων. ὀκ.] auctius F.& V. τρυφώντων καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ὄντων, τούτοις εἰς βοήθειαν ἥκειν ἱκέτευον, ὀκκλη. &c.P.

στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης] an rectius ξύλου? Ceterum ὀξύαν eruditi fagum Theophraſti exponunt, à quibus & Caſaub.4.ad Athen.25.non diſſentit. Gloſſ. *Fagus*, ὀξεινον leg.puto: *Faginus*, ὀξύϊνος. Quidam & carpinum volunt. Sed de his viderint βοτανολόγοι. ἐγὼ δὲ ἐφ' οἷς μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ, vt ait Sophocl. Niſi hoc adnotandum videtur ex oxya haſtas fabricatas, & indè eſſe quòd Hom. ἔγχεα ὀξυόεντα vocet, vt Ιλ. θ. ἰδυοτ. τ. Docet Porphyr. ὁ ἐν τοῖς ζητημ. ιά. ἀλλ' ἐπεὶ μελίη τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ δένδρου, τῆς μελίας, δῆλον ὡς καὶ τὸ μειλινὸν ἔγχος ἐκ μελίας τοῦ δένδρου, οὐ μελανὸν ὡς οἱ πολλοὶ τὸ μακρὸν, καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα, ἐξ ὀξύης τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, ὀξύη ποτᾶτο· ἀλλ' οὐ τὰ ὀξέα, ὡς οἱ γραμματικοὶ ἀποδεδώκασι. Quibus poſſunt addi iam ab aliis allata loca Heſychii: ὀξυόεντα, ὀξεῖ, ἢ ὀξυΐνῳ. ὀξύα

δὲ εἶδος

δὲ εἶδος δένδρου. & Euſtathii Homerici interp. κατὰ τὴν ὀξύαν τὸ φυτὸν, ἀφ᾽ ἧς ἡ βέλη κατά τινας ὀξυόεντα.

ἐλεεινὸν κοκκύων] leg. κωκύων. vel, κοκκύζων. prius placet.

μεγάλαι γυναῖκες] Magna & maior humanâ ſtaturâ Diis & Deabus tribui ſolet, vt docuerũt pridem iam viri docti. vbiq; ſanè autorum talia occurrunt creberrimâ:

ἐκείνη πεδίοις κοινὸν οὐδὲν καὶ τοῖς πρεσβατίοις τοῦ Λάμωνος] ἴσως: ἐκείνη κοινὸν οὐδὲν πεδίοις κ τ. &c.

συνήθης γὰρ στρατιώτης] Fuit enim & Bacchi ſocius in expeditione Indica. v. Lucian. in Baccho. vnde in Syringâ, ſiue ea Simmiæ eſt, ſiue Theocriti, de Pane: οὐ αἶθε πάρες φρένα τέρμα σάκους.

νεμήσεσθε] F. νομήσετε. V. νεμήσετε. P.

τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχει] Placet cum Vrſ. & ipſius C. κατέχον. Pan nempe altera manu fiſtulam, altera hircũ tenebat. Daphnidi namq; vnde hircus eſſet; cui in illa direptione adeò nil relictũ: & cui bono fiſtulam in vna manu ſupplicans tenuiſſet? Fiſtulam enim Pani tribuunt. Lucian. dialog. Iou. & Ganymed. σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη, &c. Idem Baccho: τὸ μέσον αὐθρώπου (Pana) τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον, ἡ θυμικὸν, θάτερα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην, ἐπηρμένον ἡ προσκιρτῶντα, &c. Idem δὶς κατηγορουμένῳ: ὅστις οὗτος ὁ πρεσβείων ἐστὶν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τῶν σκελῶν. v. & Schol. Theocr. Idyll. 1.

καὶ τὸ ἀμφὶ τὸν Λάμωνα &c.] leg. *τοὺς ἀμφὶ*, &c. *οἱ ἀμφὶ τὸν Λάμωνα*, pro Lamone ipſo. Et ſic mox infrà leg. *τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα*, &c. Sic & alias Longus loqui amat.

ἐπινίκιον] *ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια*, dicit Lucian. *ἐν θεῶν* &c.

ἰβία τις] *Πανικὸν δεῖμα*, vt ait Agath. l. 3.

νυκτομαχίαν] Agath. l. 3. *νυκτομαχίαν* turbulentam inter Sabiros & Dilimnitas pulchrè deſcribit: *ὅτι γὰρ φεύγειν αὐτοὺς ῥᾷστα ἐνῆν ἐν ἐλαχίστῳ χωρίῳ ξυνειλημμένους, ὅτι μὴν ἐς τὸ ἀκριβὲς τοὺς δυσμενεῖς διαγινώσκειν, οἷα ἐν νυκτομαχίᾳ καὶ φόβῳ.*

βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ ἀπηλ.] V. *καὶ ποιμνίων ἀπηλ.* P. rectiſſimè. Sic mox ſtatim addit *πρόβατα*: *καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα*. & iterum: *αἶγες, καὶ τὰ πρόβατα καὶ* &c.

καὶ τὰς ἀγέλας Χλόης καὶ τὰς &c.] Malim: *Χλόη*. Chloe ſcilicet reddenda Nymphis: greges verò Chloæ.

καὶ ταῦτα μὲν πρεσβεύσασαι] leg. omninò: *πρεσβεύσαται*.

συρίγματα] V. *συρίσματα*. P. perinde eſt. Illud tamen eſt apud Etymolog. & noſter infrà h. l. *ποσδόν ἦχει τὸ σύριγμα*.

τὸν ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα] ſuprà monui leg. *τοὺς ἀμφὶ τὸν* &c.

αὐτοῦ κοιμηθέντος] Correxi: *κοιμηθέντες*. & ſic V. & P.

δέρμα ἀνέθηκεν] Ceruorũ & id genus ferar. cornua de arboribus ſacris ſuſpenſa numinibus dedicabant. Apul. init. Florid. Propert. l. 2. Ouid. alii. Longus mox etiam de hircinis vnà cum pelle Pani conſecratis. Vt autem cornua, ſic etiam pelles

feratū animantium quarumlibet ad arbores Diis ſuſpendebant venatores. Apul. ibid. Et in Epigr. Græc apud Silentiar. leonis pellis in pinu dedicatur Pani; apud Zonam in iiſdem Epigr. lupi pellis in platano eid. Pani. Sic & noſter Nymphis hic pellem caprillam: mox Pani hircinam ſuſpendit. Priora, quæ attuli, nobis omnia imputat P. Colvius Not. ad Apul. locum dict. Sed & ὁ μισάνθρωπος. Timo apud Lucian. theſauro inuento: ὦ δίκελλα, ait, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλὸν, &c.

γέροντες ὑποβεβρεγμένοι] ὁ θαυμάσιος. Caſaub. 1. ad Athenæ 22 ſic *Elegans verbum* ὑποβρέχειν (*ibi apud Alexin*) *pro* ὑποπίνειν, *pitiſſare, & vt Neronis verbum vſurpem ſubbibere: nam* βρέχειν *pro bibere ponebant, vt ante dictum.* His Longi locum addit. Neroniana ſunt apud Sueton. Neron. c. 20. Heliodor. l. 1. Μελήσει δέ μοι καὶ ὑποβεβρεγμένον αὐτὸν κατακλῖναι παρασκευάσαι. vbi bene interp. vt *cum aliquantum adbiberit*. Idem l. 2. ὡς λίαν ἀπροσδιόνυσος, καὶ πάντα ὑποβεβρεγμένος. cuius loci elegantiam non vidit Interp. vidit Comelinus. Lucian. ὀνείρῳ: βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἧκες ὑποβεβρεγμένος. Idem deor. dial. Ἀπολλ. καὶ Διον. ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, &c.

ἐγκόμβωμα] Videantur Grammatici Græci, item Nonius; ante omnia verò elegantiſſ. epiſtola Photii ρνζ. ad Georgium Metropolitam Nicomediæ: à Cl. Hœſchelio cum aliis aliquot edita, quam infererem, ſi temporis ratio pateretur.

τὰς δόνακας ὀργῇ τέμνων] iiſdem tantum non verbis Tatius l.5.quem v.

πέπαυτο]pro ἐπέπαυτο.Lõgo noſtro familiare illud augmentum negligere.Sic ſtatim:πεποίκιλτο:κεκέραστο. ſuprà h.l. (& infrà l.3.etiam) πεφρύγητο, σεσύλητο, δέδετο.l.1.πέπρωτο,πέπαυτο.l.4.πέτμητο,ἀποκεκόσμητο.Notauit talia eruditè, vt omnia, Clariſſ.ille Caſaub. 2.ad Athen.15. Et ſanè optimis quibuſq; Scriptoribus illud vſurpatum, augmentũ non vſurpare. Sic Heliodor.l.1. ἀναμέμικτο in mſ.Pal.rectè: ſic enim & lib. 8. ἐπινενόητο in vulg. quod cur mutaret Comelinus cauſſa non erat, vt & lib. 5. κατανάλωτο vulg. Lucian.Tim. καταδεδίκαστο. Sic Marci pen.παραδεδώκεισαν. 1.Ioh.2.μεμενήκεισαν. Marci vlt.ἐκβεβλήκει. Actor.14.περιπεπατήκει. quum ſtatim: περιεπάτει. Lucian.κατάπ.ἢ τυρ. κεκοινωνήκει. Idem θεῶν κρίσει:ἀποβεβλήκει. Agath.l.5. ἀποδέδεικτο. l.vlt. προσπέπακτο. Aliàs plura apud Heliodor. ſimplicia: l.1.κεκόρεστο,κεχώρεστο. l.2. ὀμώμοστο. l.4.πέπατο. l.10.νενόμιστο. l. 8.γεγόνεισαν. Actor.14.πεπιστεύκεισαν. Ioh.11.δεδώκεισαν. Lucian.ὀνείρῳ:μεμηχάνητο & quid opus hîc morari? Talium apud Heſych. etiam copia. Nec dubitò plura talia ſupereſſent in auctorum libris, niſi δοκησισόφοι librarii mutaſſent.

ἣν ὁ Πὰν πρῶτον] Fiſtulam hanc Panis artificioſiſſ.& prolixè Tatius depingit l.8. quod neſcio an alibi legas.

τερπνὸν ἦν τὸ ποίμνιον] omninò leg.ποιμνίων.

ἐπιλήνιον ὄρχησιν] Qualis ea fuit quiuis ex ſeqq. intelligit. Sic ἐπιλήνιον μέλος apud Athenæ. l.5.de

Bacchi-

Bacchica pompa, quod Satyri πρὸς αὐλὸν cantant: cui ſcilicet locus quum vuæ premerentur. Non queo cõtineri, quin huic ſaltationi fortè illuſtrandæ adponam non diſſimilem picturam, quæ apud floridiſſimũ illum Eumathium, ſiue is Euſtathius eſt, viſitur, l. 4. ἔρωτος ὑσμινῖν, præſertim quum hactenus tantùm in mſſ. legantur. Depingit autem Septembrem menſem: Ἀνήρ τις ἐγέγραπτο ὅλον ἀνεζωσμένος περὶ τὴν ὀσφὺν τὸ χιτώνιον, ὅλω τὼ πόδε γυμνός, καὶ ὅλην οἴνου πηγὴν ἀναστομῶν περὶ ποδῶν, τὴν τρίχα πάντη εὐφυῶς συνῆκται πρὸς τὸ μετάφρενον, ἄμπελον ἡ λαιὰ τῶν χειρῶν ἐμιμεῖτο, καὶ βοτρύων εἶχε τοῖς δακτύλοις ὡς κλάδοις ἀπαιωρούμενον, ἡ δεξιὰ τὸν βότρυν ἐτρύγα, καὶ τῷ στόματι κατὰ ληνὸν παρετίθετο, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἀναπέθλιβε. καὶ ἦν ὁ γεγραμμένος ἀνὴρ ἄμπελος, καὶ τρυγητὴς, καὶ ληνὸς, καὶ οἴνου πηγή.

τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ᾽ ὀρχήσει, φιλεῖ &c.] An hic locus vſquequaq; plenus & integer?

ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας] An vox Δάφνιδι hîc eximenda & potius mox ponenda poſt αὐτὸν? τὸν αὐτὸν Δάφνιδι ἕξειν, &c.

θεὸς ὁ Πὰν ἐρωτικὸς] θεός ἐστι φιλοπάρθενος ait Tat. l. 8. Ælianus epiſt. Callipidis ad Cnemonẽ, de Pane: καὶ γάρ τοι κἀκεῖνος ἐρωτικὸς εὖ μάλα, καὶ οἷος ἐπανίστασθαι παρθένοις. v. & Schol. Theocr. fin. Bucoliaſt. Lucian. dialog. Panis & Merc. ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, ait Pan, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ, &c. ἐγὼ γοῦν τῇ τε Ἠχοῖ, καὶ τῇ Πίτυϊ (vbi malè quidam cuſi: Πυτοῖ) σύνειμι. καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

καὶ ἐπιμηλίσι] An à ἐπιμηλίνι.

AD LIB. III.

ἵππον πεντακοσίαν] Rationem huius phraſeos enucleat diuinus Scaliger 4. Poet. 36. cuius hæc verba: *Proprium Hiſtoricorum Græcorum vti μετωνυμίᾳ. ἵππον, equum, pro equitatu. Et in eo mutare genus, τὴν ἵππον: quoniam equæ patientiores laborum: quibus idcirco ad prælia barbari vterentur, & de quibus cibum capiunt ac potum Scythæ.*

ταχὺ δ' ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἐπιπεσούμενοι] puto verbum deeſſe vt nimirum legatur: αὖ τὴν ἱππεύουσι, vel ἐκίνει, vel tale quid ſimile.

ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν] Virgil. 3. Georg.

Illic clauſa tenent ſtabulis armenta, neq; vllæ
Aut herbæ campo apparent, aut arbore frondes:
Sed iacet aggeribus niueis informis & alto
Terra gelu latè, &c.

περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων] v. quid elegantiarum ille flos Heynſius meus ad Idyl. 7. Theocr. Scilicet gallorum cantus, pro tempore matutino. Ariſtenæt. 1. epiſt. 34. Τοιαῦτα μὲν οὖν ἦδον ἐκεῖνοι, σχεδὸν εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. Cui Ἀφροδίτης θρύμματι non poſſum intermittere, quin tentem locum, vbi viri in hiſce literis principes valde hærent, reſtituere epiſt. vlt. lib. 1. μὴ κατόκνει φίλτατε τῆς σῆς σφοδρότης. lego: διὰ τῆς σφοδρότητος. Duplex enim illa inſolentia meretricis, vt ſtatim patet ex ſeqq. τό τε μὲν &c. Sed & priora adhuc in mendo cubat: αὐτὸς ἔρως ἐκείνης ἐξηγητή μοι τὴν σταθμὴν τὴν γνώμην (vel vt illud dæmonium hominis Caſaub. τὴν ἀπαθμητὸν γν. &c.) Non enim, quantũ eruditiſſ. viri pace iudicauerim, ad

amorem

amorem dicuntur: ſed ſunt Nicoſtrati ad Timocratem *συμφοιτητὴν* in iſto amoris ludo, vt patet ex epiſt. fine: & igitur emendandum putauerim: *αὐτὸς ἔρως ἐκείνης, ἔζη.* &c. Iudicet elegantiſſ. 9. elegantiſſ. autoris editor. *λίνου* verò *ἔργεδον*, puta ad funes nauticos, vel fundas balcares, *περιφέρειν* Gambara; vel retia, aut ſagenas piſcatorias, quod, ſcilicet, piſcibus capiendis hæc ita elaborata fuiſſe ruſticulis, mihi ſimilius vero.

αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον] Cui bono? Docet Columel. l. 7. de r. r. c. 6. caprum optimæ notæ deſcribens, *nigro, denſoq́ue & nitido, ait, atq́ue longiſſimo pilo. Nam & ipſe tundetur.* (ſic edit. olim Colonienſ. quum leg. ſit *tondetur*) *Vſum in caſtrorum ac miſeris velamina nautis.* Hæc ille. Et quidem ex Virgil. qui ſic 3. Georg.

Nec minus interea barbas, incanaq́ue menta
Cinyphii tondent hirci, ſetasq́ue comanteis
Vſum in caſtrorũ & miſeris velamina nautis.

vbi Seruius P. Danielis: *In vſum autem caſtrorum iaco dixit, & quia de ciliciis poliuntur loricæ; & teguntur tabulata turrium, ne iactis facibus ignis poſſit adhærere. Et bene laudat capellas, dicens ciliciorũ vſum & in mari & in terra prodeſſe mortalibus: hoc eſt, in duob. elementis conceſſis hominib.* Varro de re ruſt. l. 3. c. vlt. *Vt fructum ouis è lana ad veſtimentũ, ſic capra pilos miniſtrat ad vſum nauticũ & ad bellica tormenta, & fabrilia vaſa. Nec non quædam nationes harum pellibus ſunt veſtitæ, vt in Getulia & in Sardinia. Cuius vſum apud antiquos quoq́ue Græcos*

fuiſſe apparet, quod in tragœdiis ſenes ab hac pelle vocantur διφθέραι*: & in comœdiis, qui in ruſtico opere morantur; vt apud Cæcil. in Hypobolimæo habet adoleſcens, apud Terent. in Heauton. ſenex. Tondentur, quod magnis villis ſunt in magna parte Phrygiæ: vnde ei licia, &c. eius generis fieri ſolent.* Hîc Victorius & hunc locum è Nephel. Ariſtoph. quod paſtores hoc amictu vſi, adfert. Strepſiades ad filiũ:

ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.

Huc ſcilicet referenda & Siſyra de qua ſupr. l. 2. & caprilla pellis, quam Daphnis infr. l. 4. donat Eudromo, qua ſe tegat dum hieme curſuram exerceat. Et in ἁγιογράφοις populus Iſraeliticus inter alia ad opus tabernaculi offert τρίχας αἰγείας Exod. 25. & 35. Vnde δέρρεις τριχίνας πρὸς σκέπην ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Exo. 26. Locũ porrò Varr. adducunt viri eruditi, in his quæ nuper edidêre Critica, atq; inde intelligendũ dicunt hoc Iuuenalis, *Diſcit ab hirſuta iaculum torquere capella*; *vbi*, aiunt, *valde ineptit vetus Scholiaſtes, qui Capellam ſenem magiſtrum campidoctorem comminiſcitur.* Verùm nec iſti hîc certè (quod tamen pace eruditionis ipſorum dixerim) ſupra Scholiaſten ſapere videntur. Venator namq; & beſtiarius deſcribitur in illis Satyrici, qui feras iaculari condiſcit in capella. Docuit id clarè Lipſius 5. de Mil. Rom. 14. *quæ ſi quis non capit*, vt ipſius verbis vtar, *tepidi iecoris eſt.* ἄμωλον & βαλάνοις.] Columel. l. 9. c. 1. *Maximeq́ laudantur* (ſaltus) *qui ſunt feraciſſimi querneæ glãdis & ilignea,*

nec

nec minus cerreæ. Aper nutritus ilignaglāde ſolidam carnem habet, & dulcem, ait vetus Comm. ad illud Horat. 2. ſat. 4. *Vmber, & iligna nutritus glande, rotundas Curuat aper lanceis carnem vitantis inertem.* v. & Colum. l. 7. c. 9. Vides autem noſtrum Longum impinguandis porcis manſuetis ponere ilicis frugem, de quo audiſis illum Naturæ magiſtrum l. 16 c. 6. *Glans fagea ſuem hilarem facit carnem coquibilem ac leuem & vtilem ſtomacho : iligna ſuem anguſtam, nitidā, ſtrigoſam, ponderoſam: querna diffuſam & grauiſſimam. & ipſa glandium æquè dulciſſima. Proximam huic cerream tradit Nigidius, nec ex alia ſolidiorem carnem, ſed duram. Ilignatentari ſues, niſi paulatim detur. Hanc nouiſſimam cadere. Fungoſam carnem fieri eſculo, robore, ſubere.* Ex eodem c. non inuitus & hæc Plinii adſcribo : *Ilicis glans vtriuſq; breuior & gracilior, quam Homerus acylon appellat, eoq; nomine à glande diſtinguit.* Locus Hom. eſt Ὀδυσ. κ. vbi Circe illas ex hominib. ſues tali fruge paſcit:

—τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε καρπόν τε κρανείης
ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
ὥστε αὐτοῖς τὸν χειμῶνα] Virg. 1. Geor.

—*hiems ignaua colono:*
Frigoribus parto agricolæ plerunq; fruuntur,
Mutuaq; inter ſe læti conuiuia curant:
Inuitat genialis hiems, curaſq; reſoluit. &c.

καὶ τὴν εἰρήνης ὥραν αἰτέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν]
Quid hîc ſibi agat τὸ εἰρήνης, ego nullus ſcio. Certè

de verno tempore ſententia eſt. An igitur? τὴν εἰαρινὴν. vel: τῆς εἰαρινῆς ὥρας, &c. Cl. Rhodomanus: καὶ τὴν κατ᾽ εἰαρινὴν ὥραν αἰ. &c, Παλιγγενεσία, in Gloſ. exponitur, Regeneratio. Recreatio. Renatio. Recreare ſcilicet apud Cic. & Lucr. eſt iterum creare, vt adnotauit Iureconſultiſſ. Gifanius Ind. Lucr.

εὔχοντο] Modò ηὔχοντο, modò εὔχοντο eſt editum: vt & θάλασσα & θάλαττα, &c. Tales ἐπαμφοτερισμοὺς ſcripturæ etiam H. Steph. in Xenoph. aliis adnotauit: & plura talia in mſſ. Eumathii ſiue Euſthatii, &c.

αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον] Erant enim clauſi in illo frigore, nec tum licebat in ſole apricari vt vere & æſtate. v. tamen quid Cl. Heynſius ad Idyll. 1. Deocr. ad illa: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιος, &c.

καὶ ὁ κόρυβος πολὺς]. omninò leg. κόρυμβος.

ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα] οὐδὲν γὰρ ἄβατον τῷ θεῷ, ait Melite apud Tat. l. 5. de amore.

πῦρ ἀναυσόμενος] Miſellus Daphnis, & nimis alba mente. Quaſi non vel ruſticus cogitare debuiſſet, nedum amator; & amor verò ad cōminiſcenda talia & talia ingenioſus atq; felix, — οἷσι δ᾽ ἀνάσσει. Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουλὴ πορος ἐστὶ βροτοῖσι, ait Muſæus: cogitaſſet, inquām, ſi adeò multas volucres cepiſti, vt ipſis vix ſis ferendo, idq́; ante amici caſam, cui tantùm non ius fuiſſet te prohibere; ſanè erit omninò inſubidū & vituperabile, ni Dryanti & Chloe quid de tua præda dones, antequam abeas. Verùm noſter autor videtur benè ſimplicem Daphnin introducere voluiſſe.

παίδων

παίδων δὴ πανταχοῦ σιωπὴ] Senſus, ni fallor: Puerorum nullus videtur vel auditur hiſce frigoribus & aere tam fœdo; ſed omnes domi manent: & ego præter decorum ita vagor nulla neceſſaria de cauſſa: nedum quod id dicere poſſem, me Chloen videre velle: quod nimis calidum eſſet. Niſi fortè hæc ſunt reponenda poſt illa demum: ἄμεινον ἄρα σιγᾶν. παίδων, &c.

οἱ δὲ ἐπῄνεσαν τὸ ἑκάεργον] Loci huius elegantiam non adſequebar. Hærentem igitur me extricauit feliciter ille meus Heynſius, de quo, *nunquam ita magnificè quidquã dicam, id virtus quin ſuperet ſua.* Eius verba plena reconditæ eruditionis tibi inuidere nolim: *Veteres*, ait, *etiam qui καταλογάδην ſcribebãt omnem venuſtatem ſcriptis ſuis quærebant ex imitatione Homerica: quæ duplex erat, & vel in ſententiis conſiſtebat, vel verbis: quæ ſæpenumerò non minus alio lepidiſsimè detorquebantur, quàm ſententiæ. Huius rei præcipuus artifex eſt Lucianus: non minus interdum & Cicero.* Ἑκάεργον *vetus Græcorum Theologia, cuius præcipuus ſacerdos fuit Homerus, dicebat reſpectu duorum muniorum Apollinem: quia in terra, quod quidlibet eminus efficeret ſagittis & arcu: quia in cœlo, quod radiis. Hinc factum, vt lepidè* ἑκάεργοι *dicerentur, qui quacunq; in re, præcipuè in aucupio autem & venatione voti compotes fierent. Nihil vſitatius eſt antiquis quàm dilatare voces Homericas, & quaſi* παρονομάζειν. *Illi igitur laudant* τὸν ἑκάεργον: *ita lepidè Daphnin vocat, qui tam felix in aucupio fuerat. Nam & ſi vocem reſpicias, non mi-*

nus ἕκαθεν ἐργάζεται, *qui viſco & laqueo vtitur, quàm qui arcu & ſagitta. Nihil venuſtius, quamuis &* τὸ *ἑκάεργον retineri poßit.* Hæc ille qui veriſſ. etiam ait *elegantiam ſatis in vertendo exprimi non poſſe: percipi aut intelligi poſſe ab iis qui moris Græcorum non ignari ſunt.* Vides autem eum malle legere: τὴν ἑκάεργον: in cuius ſententiam & ego omnino diſcedo.

σιονεὶ ἔρεισμα] ἔρεισμα Deſtina, qua voce vſus Arnob. l. 2. Corippus, &c. Gloſſ. etiam exponũt *Suppoſitorium.*

οἰκουρίαν] Curaturam dixi cum Terent. Eunuc. a. 2. ſc. 3. vbi Donatus *Cura mentis eſt: Curatio medicina: Curatura diligentia.*

πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν] μάλ' ἐρωτικῶς. Nec omiſit Magiſter amoris hoc παράγγελμα τον. 1. de art. amand.

Fac primus rapias illius tacta labellis
Pocula: quaq; bibit parte puella, bibas. Adſcribam elegantiſſ. Agathiæ in Antholog.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλοίνος. ὅταν δ' ἐθέλης με μεθύσαι,
Πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
Εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χείλεσιν, οὐκέτι νήφειν
Εὐμαρὲς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἰνοχόον.
Πορθμεύει γὰρ ἐμοί γε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
Καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβεν. Quod

eruditiſſ. Scaliger ὁ πάνυ vertit:

Non ſum vinoſus; vin' me deponere vino?
Hac, ſi tu libes pocula, lege bibam.
Admoris tua labra, nequibo ſobrius eſſe:
Nec fas te meto poſſe carere mihi.

Nam

Nam tranſmiſſa tuis ad me fert ſuauia labris
Ille calix, narrans dona ſuperba ſua.

Quanta venuſtate illud dictum putas? πορθμεύει, &c. Sic non minore Tatius eruditiſſ. ſcriptor lib. 2 ἀποσολιμαῖον φίλημα hoc tale vocat, quem v. Creber etiam in hac amatoria περιφροσύνῃς amœniſſimus Eumathius, ſiue Euſtathius eſt, de Hyſmine & Hyſminia.

πῦρ ἐκαίετο] V. αἰεκαίετο. P.

δευτέρας τραπέζης τὰ ἐφορούμενα] an? τὰ τ̃ δευτ. τρ. ἐφ. an potius? δευτέρας τραπέζης ἀνεφοροῦντο : implebantur iis quæ in ſecunda menſa adpoſita fuerãt. Quamuis hîc δευτέρα τράπεζα non tam videtur menſas ſecundas ſignificare, quàm ipſam cœnam, ὡς παρ᾽ ἡμῖν κέκριται.

ἀπέκαε πάντα] Quomodo frigus adurere dicatur v. Magium 1. Miſcell. 17. Sic Arnob. lib. 3. *cur quotidie gemmulas & pubeſcentes herbas adurit atq; interficit nocentiſſimum frigus.*

βρόχους ἐνιστάντες] βρόχους verti pedicas. Gloſſ. *Pedical*, παγὶς, σκεδοπόδη. παγὶς ἐπὶ ζώου, *Pedicla*. (leg. *Pedical.*) βρόχος, *Laqueus, Laqueum, Pedica.* Βροχίζω, *Laqueo, Pedico.* Virgil. Georg. 1. *Tunc gruibus pedicas, & retia ponere ceruis.* Horat. 2. Epod. *Pauidumq; leporem, & aduenam laqueo gruem Iucunda captat præmia.* vbi (omninò *laqueo*) *pedica.*

περισσέπεμπον τὸν Δάφνιν] V. περιέπεμπον. P.

μείζονι δουλεύοντες ποιμένι] Cupidinem dicit.

καὶ ἀπὸ ἴσων τινῶν γάλα νέον] Videtur mihi poſt illa : γάλα νέον, deeſſe verbum, quod indicare certò

quidem non poſſum, veriſimile tamen ſit deeſſe, ἔλαβον.

τὸν ἴτυν] Nota fabula ex Ouid. de Philomela. Tereo, Progne, Ity. Videtur autem Philomela inter alias mille voces ἰτύζειν, vt ita loquar, quo noſter reſpexit, vt & Sophocl. Electrâ: ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται ὄρνις ἀτυζομένη Διὸς ἄγγελος. Sic Babr. fabella περὶ χελιδ. & ἀηδ. vlt.

> Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
> Εὗρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
> Ἀηδόν' ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρήνει
> Τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης, &c.

Horat. autem Prognæ vel hirundini eund. θρῆνον tribuit, 4. od. 12.

> *Nidum ponit, Ityn flebiliter gemens*
> *Infelix auis*, &c.

θηλὴν ἑλκύσαι] Fellitare mammas, vt loqui amat Arnob. l. 2. *Fellitat, ſugit*, vt eſt in Gloſſ. Iſid. & vet. onomaſt. apud Turneb. Sed hæc ſatis nota ſunt.

κοιμάτω σήσαι τις] F. V. κάτω. P.

πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυταλιζε] Torſit me hoc σκυταλίζω: οὐ δεῖ negare. Tandem coniectare placuit: ἐσκυλάκιζε, quod planè reſpondet Latino Catulire. de quo quum ad eum ſcripſiſſem qui mihi (lubens meritoq; fateor) μαντεῖον in locis plurimis obſcuris fuit, Heynſium dico; is idem ſibi iam viſum eſſe, & ſic ſe in ſuo codice emendaſſe reſcripſit; vnde mihi demum benè emédaſſe viſus ſum. Addidit idem: σκυλακεύειν, *dicuntur Venatores, cum canes admit-*

admittunt ſpe fretus: σκυλακίζειν autem vox eſt, qualis eſt καπελᾶν & ſimiles, quæ deſumpta ab animalibus τὸ καταφερὲς deſignant. Hinc σκύραξ apud antiquos libidinoſus quidam coitus. aut potius fœdæ libidinis dicebatur. Heſych. σκύραξ. σχῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Hæc ille. Talia ſunt σκυζᾶν & κυνίζειν: nec à canibus tantùm: ſed ab aliis animalib. quoque: χαῖρος, ἱππόβινος. σύβας, σύβαξ, συβάλλας, συλαίω, κάπραινα, &c. quæ apud Græcos grammaticos ſi tanti eſt, poſſunt quæri.

ὄργα ποιεῖν] ὀργᾶν, Surire, Apul. Apolog. 1. Feſt. Gloſ. Arnob. l. 1. Tale & Subare. v. Colu. ad Apul.

τῆς ἐπιούσης ὡς πρόφασιν τὴν γυναῖκα λαβὴν τὴν τίκτουσαν ἀποδοῦσα] Iui in conſilium, variè ſic cenſuit animus. Vel τὸ λαβὴν eſſe nomen proprium Labes mulieris; ſed hoc vix eſt vt placeat mihi rem preſſius cōſideranti. Vel hanc vocem ponendam poſt ἐπιούσης, & ſignificare, prætextu, ſpecie, & ſic tamē potius in λαβῇ mutandam: ſed hoc etiam malè conſultum mihi videtur. Vel, λαβὴν corrigendum & leg. πάλιν, vel αὖθις, iterum, rurſus quæ optimè hîc locum haberent; ſed hoc nimis abit à ſcriptura: audax igitur, placet tamen, præſertim τὸ πάλιν. Vel omninò τὸ λαβὴν eſſe παρεμβεβλημένον: & quo iure intruſum, eod. extruſum eſto: & hoc μοι δοκεῖ δαν θυμῷ. Verùm, quum Cl. Heynſio πάλιν leg. placere intellexerim: ſecundum id, ſi mei res ſit iudicii, litem dare ſum paratus.

πάντως αὐτὴν ἴσασιν] ἴσ: πάντες. Nihil tamen temerè mutatum velim: quod de omnib. meis coniectationibus proteſtor.

καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα] Quid ſi? ἐκείνων.

θεόπεμπτον] Artemido.1.Oneirocr.7. τὰ δὲ, περὶ μηδενὸς φροντίζουσιν ἐφιστάμενα (ὀνείρατα) καὶ προαγορεύοντα τι τῶν ἐσομένων ἀγαθῶν ἢ κακῶν, θεόπεμπτα λέγω· ὡς Ἀριστοτέλης διαπορῶν, πότερον ἔξωθεν ἡμῖν τοῦ ὀνειρώσσειν ἡ αἰτία ὑπὸ θεοῦ γινομένη, ἢ ἔνδον αἴτιόν τι, ὃ ἡμῖν διατίθησι τὴν ψυχὴν, καὶ ποιεῖ φύσει συμβεβηκὸς αὐτῇ. ἀλλὰ θεόπεμπτα, ὡς ἤδη καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πάντα τὰ ἀπροσδόκητα καλοῦσιν. Tat.l.4. ἐκπλαγεὶς οὖν καὶ θεόπεμπτον εἶναι νομίσας τὸν ἄνθρωπον. Apul. l.9.init. *Sed vnus ex his, de cœlo miſſus mihi ſoſpitator*. Liuius l.22. *Fabiana ſe acies repente velut cœlo dèmiſſa ad auxilium oſtendit*. Noſter tamen vſurpat potius de quadã eximia re, & quam quis ſperare non auſus fuiſſet, quod eod. redit. Heliodor. l.5. Amethyſtum Æthiopicam vocat θεόπεμπτον λίθον.

εἶα οὐ προσεδόκησεν] V. οἷαν οὐ. P.

καὶ πήρας πρὸς ταῖς ἄλλαις μοίραις] Defectum bene è ſuo C. ſupplet Vrſ. προσκομίσαντα πᾶν.

ἀπὸ τοῦ στόματος ἥρπαζε] Sic de Glaucia in illum Epiced. Statius:

Inceptas quis ab ore dapes, libataq; vina
Auferet? & dulci turbabit cuncta rapina?

εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς] Portiſculus. Gloſſ. Onomaſt. Feſt. vbi Scalig. v. & Carrion. 1. Emend. 10. κελευσμάτων ἄσματα iſta Tat.l.4. prope fin. vocat ᾠδὴν ναυτῶν.

ἐπέπνευ τῇ νηΐ.] Videtur leg. ἐπέρπτο. Hæc namq; ad ſolum Daphnin pertinent, non vel ad Chloen, vel nautas.

καὶ ἐπεὶ

καὶ ἐπεὶ παρακελευσάντων] F. & V. παραπλευσάντων. P.

Μελικαὶ, Δρυάδες, καὶ Ἐλειοι] Dryades quæ ſint, notum eſt. De Meliis (haſce namque & Melicas eaſdem puto : niſi hîc fortè leg: Μελίαι.) Heſiod. Theogon. ex cœlo & terra prognatas narrat:

Νύμφας θ', ἃς μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. vbi Tzetzes: ἐκ τούτων ἦν τὸ πρῶτον γένος τῶν ἀνθρώπων. μελίας δὲ, διὰ τὸ αἷμα τοῖς δένδρεσιν γίνεσθαι τὴν γένεσιν τῶν ἄλλων ζώων. Νύμφας γὰρ, τὴν ἄλλην γένεσιν τῶν ζώων. Μελίας δὲ, ἐκ τοῦ μῆλα εἶναι τὰ πρόβατα. λέγει δὲ καὶ ὀρεστιάδας, καὶ ἁμαδρυάδας. Meliar. nomina recenſet. Tzetz. ad Ἐργ. I. ad illa: ἐκ μελιᾶν, &c. Euſtath. παρεκβ. εἰς Ἰλ. υ. καὶ Νυμφῶν ὄνομα αἱ μελίαι, ὡς καὶ παρ' ἡσιόδῳ. αὐτὸ δὲ καθ' ὁμωνυμίαν τῶν δένδρων, οἷς μυθικῶς ἔχαιρον ἐκεῖναι. Meliam inter Oceanitidas vel Oceani filias recenſent Heſych. Etymolog. Hygin. inter Nereidas Apollodor. l. 1. niſi pro Μελίη ibi leg. potius ex Heſiod. Theog. Μελίτη. Callimach. etiam Meliarum meminit hym. in Iouem: Δικταῖαι Μελίαι. Idem in Delum:

ἡ δ' ὑποδεινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
Ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην ἑλικῶνος. ---

Dixi aliqua de Meliis: pariter velim de Eliis vel Eleis quid poſſem. Verùm de iis ingenuè fateor ignorantiã meam: nec poſtremus fuero, qui gratias acturus ſit ei, qui de iis nos docuerit. Non tamen diſſimulabo quid Cl. Rhodomano viſum. Scilicet legend. eſſe: Ἕλειοι, paluſtres: Sicq; autorem noſtrum vocare Naiadas alioqui generatim

dictas; & ſpeciatim λιμνηπίδας. De quo doctiores me viderint. Sanè apud noſtrum infr.l.4. ὄρνιθες ἕλειοι ſunt aues paluſtres. Sed verbum non amplius addo.

γνώμη μούσης] V. μουσῶν. P.

ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μανθάνων] Pulchrè Plinius 8. epiſt. 17. *Ne quid ſimile iſtic*, (loquitur de Tiberis inundatione, & Anienis, quantum damni dederit) *pro menſura periculi, vereor: teq; rogo, ſi nihil tale eſt, quam maturiſſimè ſolicitudini meæ cõſulas: ſed etſi tale, id quoq; nuncies. Nam paruulum differt patiaris aduerſa, an exſpectes: niſi quod tantùm eſt dolendi modus, non eſt timendi. Doleas enim quantum ſcias accidiſſe: timeas quantum poßit accidere.*

Καὶ ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις] verti: Virum redditura obſcurum quendam paſtorem ſub pomis aut roſetis. Hoc ſanè dicere verba videntur. Et αἰσχρουργήματα eiuſmodi taleſve βιασμοὺς plerunq; in ſiluis patratos fuiſſe notũ eſt; nec eget probatione. Tamen verti οὐ περιέργως: nec me penetraui in interiorẽ dictionis ſenſum; quem me iam nunc docuit ille ἴζος Ἀθήνης Heynſius, qui in talib. immane quantum me rectius & acutius vidit, τὸν ὅπις νικάσει κατὰ τὸν νόον. ἄριστος γὰρ ἐστὶ τῶν τοιούτων κριτής, καὶ ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς. Docuit, inquam, in Notarum illis ſcitamentis ad Theocr. Idyl. 11. vbi de phraſi ἐρᾶν μήλοις ἢ ῥόδοις, quę videſis, & meæ loco verſionem illius hanc repone: *Fortaſſe paulo poſt; inter paſcendum virginitate ſua priuabitur, virumq; aliquem è paſtoribus faciet, propter roſas aut mala.*

Γάμον

Γάμου μὲν μέλλει τῆς Χλόης ἄλλῳ θεῷ] Omninò legend. μέλει; quod & Vrſ. in ſuo inuenit & cõprobauit. Tales exerrationes aliquammultas notaui, vbi τὸ μέλλειν pro μέλειν, & viciſſim vitioſe editũ eſt. Sic apud Heliodor. l. 5. τότε δὴ μετεμέλλοντο οἱ Φοίνικες. ſcrib. μετεμέλοντο. Id. l. 10. ἡμῖν δὲ τῶν ἱερείων μελλήσει, ait Hydaſp. ſcrib. μελήσει. Id. l. 5. ὁ δὲ μηδὲν μελήσας ſcrib. μελλήσας. de Pelor. l. 6. πρὸς ταῦτα οὐδὲ πρὸς βραχὺ διαμελήσας ὁ Κνήμων. ſcrib. διαμελλήσας. l. 9. οὐδὲ αὐτὸς ἔτι μελήσων, de Oroondate. ſcrib. μελλήσων, cum Xyland. & miror alterũ, licet in vulg. & Pal. eſſet, Comelino placuiſſe magis. Sæpiſſimè peccatum ſic apud Agath. vt l. 5. init. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι οὐδέν τι μελήσαντες. ſcrib. μελλήσαντες. Ib. de Germano: ὡς μικροῦ δεῖν μελῆσαι ἀπόμαχος εἶναι. ſcrib μελλῆσαι. Ib. Iuſtiniani epiſt. ad Sandilichum: τοῦ μὴ μετὰ ταῦτα μελῆσαι. ſcrib. μελλῆσαι. Idem Agath. l. 1. δυνάμεν τε αὐτοῦ παράδους ἀξιόχρεων, καὶ ὅσον ῥᾳδίως ἤμελεν, εἴ γε τι νεωτερίσοιεν οἱ τῇδε βάρβαροι, περιέσεσθαι καὶ καθέξειν. ſcrib ἤμελλεν. Id. l. 3. ὁ δὲ Ναχοραγὰν, οὐδέν τι μελήσας ſcrib. μελλήσας. l. 4. de primatib. Perſicis: οὐκ ἔτι ἐμέλησαν; ſcrib. ἐμέλλησαν. Lucian. Nigrino: ἢν δὲ διαμέλῃς μνησικακήσω γε, &c. Scrib. διαμέλλῃς. vbi etiã paulo ante leg. οὐδὲν αὐτοῦ μέλον (nõ μέλων) τῶν ἐν θεάτρῳ περιειλομένων. μέλον pro μέλοντος. Leuiſſima hæc quis dicit, & tanti nõ fuiſſe quæ notarẽtur; quippe errata tantũ typographica, & talia quæ legenti ſtatim ſe produnt. Sint ſanè: quamuis à doctiſſ. editoribus illorum autorum, qui & iſta σφάλματα adnotarunt, prætermiſſa ſunt; nec tamen fraudi ideò mihi fore ſpero, ſi vel leuiſſima, errata tamen, tollere coner.

ἐξεβράσθη] Vlp.l.3.§. 6. De incend.ruin.naufr. *Qui eiecta naue quid rapuit, hoc edicto tenetur. eiecta, hoc eſt, quod Græci aiunt, ἐξεβράσθη.* v.erudiTiſſ. Brodæum 10.Miſcell.12.

δελφῖνος νεκροῦ] Rectè delphinum mortuum in litore ponit.v.Oppian.ἁλιευτ.β.in fine.

γῆς ἀρούρου] V.γλῶ ἀρ. P.

λικμῆσαι πρὸς ἄνεμον] Hom.Ἰλ.ε.

Ὡς δ᾽ ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ᾽ ἀλωάς,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας.
Αἱ δ᾽ ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί.— Virg.Geor.3.
Cum grauiter tunſis gemit area frugib. & cum
Surgentem ad Zephyrũ paleæ iactatur inanes.

Euannare hoc dicit Varro de re ruſt.l.1.c.52. *His tritis (ſpicis) oportet è terra ſubiactari vallis, aut ventilabris, cum ventus ſpirat lenis. ita fit, vt quod leuiſſimum eſt in eo, atq; appellatur acus, euannetur extra aream, &c.*

ζεῦγος ψωραλέων βοῶν] par ſcabre boum, id eſt, ſcabioſum. Scaber ψωραλέος, &c. v. Gloſſ.

αἵδε τρισχίλιαι] V. αἵδε ὑμῖν τελχ. P.

περιήλαυνε τοὺς βοῦς, ὡς τοῖς τριβίοις κατειργάσαιτο] V. τὰς βοῦς, &c, κατειργάζετο. P.

τριβίοις] Hæſi hîc, ὡς μῦς, φασὶ, γευόμενος πίσσης; nec ſenſum adſequi tam mihi in procliui fuit, quàm imber eſt, quando pluit; ſed mox me extricaui. & feliciter, ni fallor, quod tamen alios dicere malim. De tribula vel tribulo hic ſermo. Quid enim aliàs boum circumactio hic faceret? Supra

paullò

paullò dixit ἀλωνοτριβεῖν. Tribula ſeu tribulum (v. & Nonium, & Iſidor. vlt. orig. 14. Varron. de ling. Lat. l. 4. & l. 1. de re ruſt. c. 22. Caton. de re ruſt. c. 135. vt quidem Turneb. Notis ad Varron. agnoſcit: *treblas ſcilicet, Albæ eſſe optimas*: ſic enim tribulas à Catone vocari) vel ex Virgil. 1. Georg. & ipſius interpp. notum vehiculũ, quo maturæ fruges in area olim terebantur. Columell. l. 2. de re ruſt. c. 21. vbi tamen non tam probat boues: *At ſi*, ait, *competit, vt in area teratur frumentum, nihil dubium eſt, quin equis melius, quàm bubus ea res conficiatur. at ſi pauca iuga ſunt, adiicere tribulam, & trabam poſſis, quæ res vtraq; culmos facillimè comminuit*, &c. Et Varro de re ruſt. l. 1. c. 52. qui explicat: *E ſpicis in aream excuti grana, quod fit apud alios iumentis iunctis, ac tribulo. id fit è tabula lapidibus, aut ferro exaſperata, quæ impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, vt diſcutiat è ſpica grana*, &c. Callimach. hym. in Cerer.

> Κάλλιον ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα,
> Ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βίας ἧκε πατῆσαι,
> Ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Clarum ergo de tribula hîc agi; & emendandum eſſe apud noſtrum: τριβόλοις; quod vocabulum tamen apud vett. Græcos non temerè ita reperias. Sanè me adhuc vacillantem tantùm non penitus confirmauit ſic reſcribendum eſſe Gloſſ. Græcol. quod: τρίβολος, *Tribula, Triber*. Τρίβολος, ἄκανθα, &c. Sed quale monſtrum *Triber*? Tacent ad eum locũ Critici: nec ego meam curam facio. Viden-

dum tamé an legi poſſit: *Traha*, vel, *Trahea*; quoniam Virgil. Columell. &c. adeò *tribula trahasq́* ſoleant coniungere. Lubet porrò adiungere illa Bellonii an Gillii 1. obſeruat. 64. de Epirotis ruſticis: *Collecta meſſe, frumentum triturant; haud flagellis, vt apud nos, ſed bobus, quemadmodum per vniuerſam Græciam: idq́ facientes, aſſeres Chalcedonio lapide munitos poſt ſe trahunt, vt ſtramina & paleas confringant.*

συντετράφαι γὰρ ἀλλήλοις, κἂν τῷ νέμειν συνῆπται φιλία] Fortè leg. συντετράφθαι, &c. & συνῆφθαι.

ὡς μὴ καὶ τὴν ὑμέτερον] ἴσ: ὅς μή.

ὅσων οὐδὲ ἀγχάδων] leg. ὅσον.

τάχα οὕτως τοὺς ἰδίους] V. οὕτος τοὺς ἰδ. P.

πολλὰ μὲν ἀχρ.] Theocr. Θαλυσ: Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης: Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ δὲ πλευρῇσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. τοὶ δ' ἐκέχυντο Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε.

Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν] κωλυούσης. P.

κείμενον, βλεπόμενον, ἐπαινούμενον] Latere mendam hic arbitror: & emendandum itaque fortè: πεπαινόμενον, pro illo ἐπαινούμενον. πεπαινόμενον, reſpicit ad illud ἢ χρόνος δαπανήσῃ: & hoc ſequutus ſum in interpretatione.

AD LIB. IV.

οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις] Pulchrè & Tat. lib. 1 talia deſcribit: συνέχει τὰ δένδρα, συνηρεφῆ τὰ πέταλα, συνῆπτον πλέρθοι τὰ φύλλα. v. ibi elegantiſſ. talium pictorem; qui eodem etiam lib. infr. ἔθαλλον οἱ κλάδοι, συνέπιπτον ἀλλήλοις ἄλλα (ἴσ: ἄλλοι) ἐπ' ἄλλων, αἱ γείτονες τῶν πετάλων περιπλοκαί, &c.

καὶ μετοπώρου τρυφὴ] Preſſius conſideranti mihi omninò viſum leg. τρύγη. Hoc enim ait; æſtate vmbram, vere flores, autumno vindemiæ delicias eo viridario percipi: ſed nullo tempore deeſſe fructus.

ὅμοιον ἐνδιδόντι κοινὸν] Malim: ὅμοιος.

καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπαζε] Suprà Daphnis l. 2. conquerens apud Nymphas ob amiſſam Chloen: αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἥρπαζε.

καὶ ἦσαν πίονες τῶν οἰῶν] Hoc ſanè vetus Lamo modò præcepit quoq; Daphnidi: παίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που. Et infrà Lamo ad dominum: ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ (αἶγες.) καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, &c. An tamen ex re dominica? Plinius enim l. 8. c. 50. *Capræ pinguedine ſterileſcunt*, &c. Columella quidem l. 7. c. 7. *opimas agnoſcit; ſed tamen eas facilimè concidere morbo*, ait, *& vbertatem pabuli improbat.*

γαυλῶν πολλῶν] Gloſſ. Γαῦλος, ἀγγεῖον ποιμενικὸν, *hoc ſignum.* Corrigunt Viri doctiſſ. *hic ſinus.* Sed rectius puto ſcrib. *hoc ſinum.* Cur enim non & Sinum dicatur, vt infinita talia, quæ in ipſo Gloſſ. *Hortum, Stimulum, Fructum*, &c.

ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης] An? ἤδη μετὰ τῆς ὀπωρινῆς τρ.

ἔδωκε δὲ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου δῶρα] V. ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου δ. P.

ἔσχατον ἀψίγονον] Cur verò non potius recentem & ἀρτίγονον. *Quippe* (ait politiſſ. Heynſius) *omnis fœtura vltima præferebatur, quia diutius lactabat: prima enim fœturæ continuo lac ſubducebatur, vbi alia exſpectabatur.*

τῇ Χλόῃ συνέμενεν] Poſſet & alicui videri leg. συνένεμεν. Quo verbo συννέμειν noſtér non ſemel vtitur. Nihil tamen muto.

μειεράκιον εἰωθὸς] V. μειεράκιον γὰρ εἰωθὸς. P.

ὡς συγχωρηθείη] V. ὡς εἰ συγχ. P.

ἀποκοσμήσαι] Gloſſ. ἀποκοσμέω, *Deorno.*

τὰ ἐν χερσὶ καταλιπόντα] Agath. l. 3. μεθεῖναι μὲν τὰ ἐν χερσὶν ἔργα, δρομαίως δὲ ὡς αὐτὸν ἥκειν. Heliod. l. 1. τῶν μὲν ἐν χερσὶν πάντων ἀμνημονήσας, &c

τῶν δὲ εἴ τι διέφυγε τὴν ὕβριν] Princeps poetarum 11. Æneid.

Qualem virgineo demeſſum pollicè florem
Seu mollis violæ, ſeu languentis hyacinthi,
Cui neq; fulgor adhuc, nec dum ſua forma receſſit:
Non iam mater alit tellus, vireſq; miniſtrat.

ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν] De eod. Apollodor. l. 1. ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος. Alii ἐκ φηγοῦ narrant ſuſpenſum, vt Nonn. Διονυσ. α.

Εξ ὅτε μαρσύαο θεημάχον αὐλὸν ἐλέγξας
Δέρμα παρῃώρησε φηγῷ κολπούμενον αὔραις. In aliis tamen codicib. eſſe φυτῷ adnotauit Falckenburg. quod videtur vel metri cauſſa reponendum. & id habet etiam Agath. l. 4. vbi de Marſyæ excoriatione agit, & Nonni iſta laudat: in quib. ſi rectè memini apud Agath. pręterea ἀπῃώρησε legitur; quum alterum videatur melius.

καὶ οὕτως ἐπὶ ἵππου] omnino corrig. οὕτος.

ὄπισθεν παραχεῖν] Poſtſecus, ὄπισθεν. Gloſſ. Eæd. *Poſteſcus*, ὄπισθεν. vbi Cl. Videan. benè: *Poſtſecus.* Idem etiam de tempore vſurpatur. Gloſſ. λοιπὸν, ἐπίρρημα, *Poſtſecus, Iam.*

τράγον δὲ ὔπω ποτὲ &c.] ὐ γὰρ αὐδεῖ αὐδρὶς, ἀλλὰ γυναικὸς δεῖ, ait Artemidor.1. Oneirocr.52. Agath.in Antholog.

Δέρκεο τῶν ἀλόγων ζώων γένος. ὐ γὰρ ἐκείνων
 Φύσις ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης.
Ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἄνδρες ἐς ἀλλήλους ξεῖνον ἄγουσι γάμον.

προεστᾶσιν ἀγροικίας] præſtitibus,qui præſunt ruri. Feſt,*præſtitem eadem ſignificatione dicebant antiqui,qua nunc dicimus antiſtitem*. Aliàs fuere Lares etiam nominati Præſtites, de quibus Ouid.5. Faſt.Plut. αἰτίοις, Capell.l.2. vt notauit Briſſo.l 1. de formul. Fiat mihi venia digreſſiunculæ huius. Non enim poſſum quin benè Feſto faciam, cuius inſigniter mendoſo loco viri docti nituntur, vbi nos mira de Laribus docent. Locus is eſt: *Familia aurea in liberis hominibus dicebatur, quorum dux, & princeps, generis vocabatur Pater & materfam. Vnde Familia nobilium Pompiliorum, Valeriorum, Corneliorum, & Familiares ex ead. familia: poſtea hoc nomine etiam famuli appellari ceperunt*. Familiam auream quis alibi legit? Nolo multa hic perdere verba. Tantùm Feſti veram lectionem indico. Legend.ſcilicet: *Familia antea in liberis*,&c. Patet vel ex eo quod ſequitur: *poſtea*. Hanc meã coniecturam ſcio quod quibuſd. doctis viris valde probauerim, vt & amiciſſ. Putſchio meo amœniſſ.ingenii & elegantiſſ. elegantiarùm iuueni. Et ſic editum (ne quid celem) inueni poſtea in vetuſtiſſ. edit. Bapt. Pii.

εἴποτε Ἀπόλλων] Neſcio an hoc alibi legatur. Apollo namque Admeto ſeruiuit pecus paſcendo. Neptuni autem & Apollinis cum Laomedonte res longè alia. v. Apollod. l.1.& 2. Hygin. fab. Arnob. l. 4. Sed quis in talibus iuratores exigit?

αἶγας ἐνέμουν κάτω] V. ἐν. νεύσασαι κάτω. P. De Nomio v. Theocr. Heracliſco & eius Scholiaſt. Paulò antè ait, ὥσπερ θέατρον. Sic & ſuauiſſ. Heliodor. l. 5. de ſculptura Amethyſti Æthiopicæ: Παιδάριον ἐποίμαινε πρόβατα, χαμαιζήλῳ μὲν πέτρᾳ πρὸς περιωπὴν ἐφεστὼς, τὴν δὲ νομὴν τῇ ἀγέλῃ πλαγίοις αὐλήμασι διατάττων. τὰ δὲ ἐπείθετο, ὡς ἐδόκει, καὶ ἠνείχετο, πρὸς τὰ ἐνδόσιμα τῆς σύριγγος ποιμαινόμενα. εἶπεν ἄν τις αὐτὰ καὶ χρυσοῖς βεβριθέναι τοῖς μαλοῖς (ſcrib. μαλλοῖς) &c. ἐγέγραπτο καὶ ἀργειῶν ἁπαλὰ σκιρτήματα, καὶ οἱ μὲν ἀγεληδὸν ἐπὶ τὴν πέτραν ἀνατρέχοντες. οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερώχους ἐξελίττοντες, ποιμενικὸν θέατρον ἐπεδείκνυσαν τὸν κρημνὸν, &c.

λέγειν κελεύσαντος] V. κελεύοντος. P.

πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν] Amatorios logos. Logos ſic vſurpat eleganter Plaut. Perſa ſc. Quæ res &c. Stich. ſc. Famem, &c. ſc. Quinam, &c. alibi.

βουκόλος ἦν Ἀγχίσης] Sic Hom. Ιλ. ε. v. 313. Theocr. Idyll. a. vbi Schol. de Brancho vel Branchio amaſio Apollinis Stat 3. Thebald. & eius Schol. Strab l. 9. & 14. Lucian. dial. Deor. dialog. ἔρωτος καὶ Διὸς, vbi edit Baſil. malè: πῶς ἄν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος, καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν: pro: πῶς οὐ. quo modo non herclè ſemel tantùm ibi peccatum eſt.

ἀκούσας δὲ τὰ λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὔδρομος, ἐμπαροίνημα γενήσεται τοὔπον κάλλος, αὐτίκα; &c.] Statim

mihi

mihi viſum deeſſe, ἀχθόμενος ὅτι, vel tale: non & alia quæ benè V. Εὔδρομος, καὶ τὰ μὲν, τὸν Δάφνιν φιλῶ ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ ἄχθομαι, εἰ Γνάθωνος ἔμπ. &c.

ἐμπαροίνημα] mox in Lamonis conteſtatione dicit παροίνημα; niſi & illic legen. ἐμπαροίνημα. ἐμπαροινοῦντος, ait Heſych. ὑβρίζοντας. Sed de voce παροινίας vide doctiſſ. illum Caſaub. 10. ad Athen. 12.

ὡς εἰ μέλλω βοῦς φασὶν ἐν αὐλείῳ καταλείπεσθαι] Videtur leg: αὐλίῳ: & ſic habet H. Steph. Animaduerſ. ad Eraſ. adag: Bos ad præſepe. Chil. 2. cent. 1. ad. 39. vbi vide eruditiſſ. Steph. hoc adagium enucleantem, nempe de iis qui accepti ſuis eſſe deſinunt, ſicut bobus vetulis accidit, qui in ſtabulo relinquuntur vt inutiles, &c.

καθημένης τῆς Κλεαρίστης] videtur leg: ἀποκαθημένης. Eam enim poſt aduocat, καλεῖ τὴν γυναῖκα διασ. &c. Quod ſi cui non placet, arbitror interpretãdum: *Clearista iudice*, &c. *coram Clearista*, &c. *conſidente ad iudicium*, &c.

καλεῖ τὴν γυναῖκα διασαμένην] ἴσ: διασωμένην.

προσεστερνίζετο] προστερνίζειν, Adpectorare. Solin. c. 29. de vrſis. *Has lambendo ſenſim figurant, atque adpectoratas fouent.*

ἀλλὰ ἐντάφια] Heliodor. lib. 4. Perſina in ταινίᾳ συνεκτεθειμένῃ Chariclię: καὶ ἴσαι σοι τὰ τῆς χαρᾶς εἰ μὲν περισωθείης, γνωρίσματα· εἰ δ' ὅπερ καὶ ἀκούειν λάθοι τὴν ἐμήν, ἐπιτύμβια καὶ μητρὸς ἐπικήδεια δάκρυα. Idyl. 8. de Chariclia: τούς τε συνεκτεθέντας ὅρμους ἀεὶ μὲν καὶ ἀπορρήτως ἐπιφέρεσθαι προνοουμένη, τότε δὲ τῆς ἐσθῆτος ἐντὸς καὶ ὑπὸ γαστέρα ζωσαμένη, καὶ οἷον ἐντάφιά τινα ἐπιφερομένη. De iiſdẽ eod. l.

εἰ μὲν σωζοίμην, εὐπορία βίου καὶ τῶν ἀναγκαίων. εἰ δέ τι πάσχοιμι, καλλωπίσματα ἔσχατα καὶ ἐντάφια γενησόμενα.

ἐξαίρετον] *Præcipuum*. v. l. 35. §. 1. De legat. 2. &c. Talis ἐξαιρέσεως etiam exemplum Geneſ. 48. fin. vbi Iacob ad Ioſeph. ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι σίκιμα ἐξαίρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου ἣν ἔλαβον ἐκ χειρὸς ἀμορραίων ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ.

ἔτι ἦν αἰπόλος] F. & V. θέλει εἶναι αἰπ. P.

τῆς ἑορτῆς ἑσομένης]. Autumo leg. ἑσομένως.

γαμήσαντος καὶ, &c. ἀγαπήσαντος] Malim cum V. γαμήσοντος, καὶ, &c. ἀγαπήσοντος.

τὸν δέ τις ἰδόντων] leg. τὸ δέ τις ἰδ. vel: τῶν δέ τις ἰδ. &c.

ἀνθρώπου γεωργοῦ] ἴσ. ἀνθρώποις γ.

μηδὲν γεγονέναι φιλήματος καὶ ὅρκων πλεῖον] Videtur deeſſe περιβολῆς: & fortè leg. φιλήματος, καὶ περιβολῆς, καὶ ὅρκ.

γυναῖκες πολλαὶ τῶν πλουσίων] V. τῶν μέγα πλου. P.

ἐξ οὗ σπένδουσιν ἑρμῇ] Mercurius ſomni præſes: ideò vltimum ei poculũ libabant. Athenæ. a. δειπν. ἔσπενδον δὲ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, καὶ τὰς σπονδὰς ἐποιοῦντο ἑρμῇ, καὶ οὐχ ὡς ὕστερον, Διὶ τελείῳ· δοκεῖ γὰρ ἑρμῆς ὕπνου προστάτης εἶναι. Hom. Ὀδυσ. η.

εὗρε δὲ φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.

v. erudit. Schickerad. Epiſt. Crit. ad Apuleium. Sanè Interp. Heliodori videtur hæc ignoraſſe. Vbi n. apud ſuauiſſ. ſcriptorem l. 3. vbi Calaſiris nocte iam & illato lychno, τῆς σπονδῆς ἀπέχειν, ἄλλους τε τῶν θεῶν, καὶ τῷ ἑρμῇ ἐπὶ πᾶσιν ἐπικαλούμενος. εὐόνειρόν τι ᾐτεῖ τὴν νύκτα, καὶ

φανῆναι

φαίνηναι αὐτοῖς τὰς φιλτάτους κατ᾽ γραῦ τὸν ὕπνον ἱκέτευε, Interp.vertit: tum præ cęteris Mercurium inuocás. Imò,poſt cæteros,vltimum ſcilicet.

χορηγίαν & τριηραρχίαν] V. χορηγίας & τριηραρχίας. Multa de his ſumptib.occurrũt apud Græcos pręſertim oratores. τριηραρχία ſanè fuit maximum onus, de quo v.omnino magnum illum Caſaub.ad Athen.l.3.c.23.& l.12.c.12.

παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς νυμφαῖς] omninò corrigend.exiſtimaui: ἐπὶ ταῖς ν.

εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν] & hîc legend. mihi perquàm veri ſit ſimile: ἐπλήρωσαν. Aliàs Megacles ſolus hac erogatione erit onerandus.

Ἀλλὰ & ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, &, &c.] Suppleo,ni fallor,verè: παιδίον αἰγὶ ὑπέθηκαν.

Et iſta fuerunt, quæ hoc quidem tempore tumultuariè connotare placuit:in quib.ſi fortè non ſemel noſtra coniectatio ἡμβρότηκεν ἢ ἔτυχεν: ſicq; aliquoties planè nihil quod dicerẽ,habuerim,quid mirũ pręſertim in me,qui ingenuè ingenii mei viriculas tenues & imbecilles agnoſco & profiteor? *Nullus ſcit (mihi crede) quanta neſcit.* Et tamen ſcio iſthæc qualia qualia non magis libera fore à calumniatoribus quàm Chloe noſtra πυγίδιον τὸ γάλα à muſcis. Vos verò,melior quos *in lucem natura extulit*, & qui conatibus meis fauetis, amici doctiſſ. errantem corrigite, hæſitantẽ dirigite, ignorantem docete,& iuuate. Gratus ero, & eſſe connitar *Dum memor ipſe mei, dũ ſpiritus hos reget artus.*

FINIS.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Qvacunque mihi, amice Lector, dum inter excudendum pagellas ad me miſſas percurro, occurrerunt ἁμαρτήματα, hic enotaui, vt & mea errata quoque nonnulla. Accepi interim à Cl. Hœſchelio editionem Florentinam, quam vtiliter ſimul adhibui. Tu hanc operam tumultuariam boni conſule.

In Græcis itaq; lege vel reſcribe:

Pag. 1. l. à fine 3. τέχνην.
2. l. 9. dele comma poſt ποιῶν. l. 11. ἰδόντα με. 18. Ἠλεῖ.
3. l. 7. θαλάττης. 12. ὅσον.
4. l. à fin. 3. ἐν παρόντι.
5. l. 11. διηγεῖται. 20. ἐπιτρέπουσιν.
6. l. 3. κοίλη. 23. τριφορμίνης. 26. καλαμίδι.
7. l. 5. ῥάβδου. 11. διδοῦσιν παιδί.
8. l. 1. ἐλθεῖν. l. 3. τό. 12. γυναικί.
10. l. 1. θέσθαι. 17. vt & 18. ἐπιπνοί. 21. περιλαμβάνειν.
11. l. 3. ὥραια. 9. σοί.
13. l. 6. a. f. λαβ.
15. l. a. f. 4. μετῆλθε.
16. in fine, vbi defectus nota, erat maius relinquendi ſpatium, ne quis tantum lineolam deeſſe ſomniet.
17. l. 6. ἐφίλησα. 15. νῦν σου κομῆς! Sic n. in C. Fl. quod cur, vt & alia quædam, corruperat?
18. l. 4. ἔχων. 5. ὁ βουκόλος. 8. κατοργίζοντα. 25. αὐτῆς. 29. δωρεῖν.
19. l. 18. ἐπιτυχοῦσαν. 23. διφθέρας, eſt in C. Fl. quamuis alterum mallim.
20. l. 8. κοίλη. 17. ἐπέτυχες.
21. l. 16. βοηθός. 17. κοινῶς.
23. l. 7. ὁμοιωθήσονται. 15. ἀγνοοῦσιν. 26. παρ' αὐτῶν.
24. l. 19. πηγνύουσα. 25. ἐξάγουσα. vlt. ἐγένετο.
25. l. 1. ὀφθαλμῶν. 17. γηπεδίτου.
26. l. 1. αἰχμαλώτους.
27. l. a. f. 3 ἁμαρτεῖν.
28. l. 19. poſt παρθένε ponend. comma. l. vlt. πᾶσα.
29. l. 13. ᾄδεις. 19. ἀδικοῦσι.
30. l. 7. ἄλλας αὐτῶν. 15 ἀγροῦ χαίρει.
31. l. 16. ἰδών δ' ἡ κόρη. l. 24. οὐ δέ σοι ἐ. Sic n. ex C. Fl. legend non vt ego cogitabam: οὐ δ' ἐμοί. &c.
32. l. 13. φιλοῦσιν. 18 φιλήσασα.
33. l. 5. dele comma poſt δ'
34. l. 8. ὄνυχας. 19. ἅμα. 21. τὸ αὐτῆς.

35.l.8.ἐπίθεσιν.10.ἐξήρτησαν.

36.l.8 dele cōma poſt συέλγξα

39.l 17.dele cōma poſt ἱερῷ.

40.l.3.ἐπάτει.l.2.à f. θεραπεύτ-ερων.

41.l.18.ἡμετέρων.

42 l 16.πωςπάλαιον, dele cō-ma,& repone punctum.17 περπομβύσις.l.à f.4.ᾧ.

43.l.3.ὑμῖν.ὅσα εἶδεν l.5.ἀπηχή-λων.C.Fl.vt coniecceram.8. ὤφθη.16.συνεῖ.

44 1.μυρρίναις,expunge cōma l.8.à fine.μεταθέσιν.

45.l.10.ἔτι.

46.l.7.ἄλλ☉, 8. τις☉, dele v-trumq; comma. 17.Φησίς.

49.l.12.ἰδόντ.15.καὶ ὀρθ☉.21 ὅτι μεῖ.

51.l.15.Φιλητοῦ.21. ἀλλὰ μαρ-τυρήσασθαι.

52.l.11 καταμεμψις edit Fl.14. συνεισβάλλεσθαι.

53.l.9. μεθ᾽.21. an rectius le-gatur. Φιλήματι.

54.l.a fin.3.ἐστι.

56 l. 12 χρήζοντ☉. 18 οἴκοθε κομιστέας.25 μεμψάμενοι.

57.l.10.ἔπειτα.

58.l.16.φησι.

61.l 6.αὐτὸ.

62.l.19 πλὴν ἔτι.l.3.à fine.ἦλθε.

63.l.8.αὐτὴ ᾄδουσα.

64 l 6.videtur rectius,καὶ περι-ττοῖς, quo & alii vſi autores. 7.ἐπίπλαι τις.9 μετολλαῦσιν 15.δεῦτε.

65.l. 11. κατακερτομήσαντες. à fin.4.παλαιπωρεῦντες.

66.l.5.à f.καὶ ἡ σύελγξ.

67.l 4.πάλαι λοιπὸν αἰκίσεις.l.11 ἀβρυμίων,in ed. Fl. ſed ἀβρ-ομίῳ autumo legend.

68 l.8. à f.πόσιν.

69.l 4.μυρτίλης,al. 18. διηρίαν,

70.l.4. κατωφορείς. 23. ἐπ' αὐτ.

penult.ἱστᾶσι.

72.l.8.ἀεὶ εἰς. 17.κατὰ διέτηξε.

73.l.5.πυξόμβοι προσιδῶν.7.χε-νιορθμα.16 ἐς ὕπνον.

74.l. 4 παῖδα. 15.αἰγὰς καὶ 24. κηλιστάς.

75.l.a f.9. ἀδιαίτατου. ed. Fl. vt conieci.

77.l.13.ἀμφότερα. 2. à fine τὸ ἀμφὶ ignorarunt ſcilicet cha-racterem. Sic n.in ed.Fl.τὴν qui τὰς ſignat.

79.l.2.πρόγονα.

80.l.18. ὑποπτεύειν. 24. προ-φέρον.

81.l.1.καὶ ἔλαβε.9.& vlt. τόν.

83.l.7. ἄπνοοι.11. αὐτὰ τῆς ἀν-άθη.à fin.4.πάσας.

84.l.a f.6.Σύελγξα.

86.l 13.κατεπλήσαντο,καὶ.23.ἀπ-ῆλθον.

90.l 8,καταπλεῖν.20.γλῶ.21.Γὰρ πάσης.

92.l.5.τῆ Μηθ.

93.l.13.τότε.

94.l 2.ἦγ☉.

95 l.6 a f. ἀλλὰ τ.

96 l.18.χιών.

97 l.3.

97.l.3.ἀπηκτηνοὺς.7.ὄρνις.penul. ὄρνιθας.
98.l.3.μητρί.
99.l.à fi.3.ἄρχειν.
100.l.11.ἔμελλον. penult. συντυχησαντας.
101.l.13.ἠναγκάζετο. 18.τραπέζης ἐνεφορεῖτο. ſic in ed.Fl. quod iam repone.
102.l.4.& 6.a f.διὰ τό. 10.a fine: πλῆθος ὀλίγον.
103 l.15.ὀμνύειν.
104 l.a fi.12.αὐθούσης.
105 l.7.ὅμως δ᾽.16.ἀηδόνας.l. 3. a fi.αὐτοὺς.
107.l.3.χαρίσασθαί σοι.l.5.a fin. συνέμιξεν.
108.l.16.ἀνίστησιν.21,εἰς,25.τέτρω.
109.l.1.ὄνομα.
110.l.17.μοι τὸν χιτῶνα.
111.l.pen.ἐπέλαυσεν σε.
112.l.10.a fin.poſt ἱκέτευεν dele punctum.
113 l.10.εἰωθει.19.αὐτὴν.
114 l.18.οἰμώξει.
117.l 1.πινων.13.θαλάττη.
119.l 4.a f.εἰς αὐτὸς.
121.l 10.a f.συνέλεγον.& ib.ante: ἔχοντας.
123.l 3.πειρωμένοις.
124.l 1.ἀνάγκη.
125.l 17.νύμφης.19 νυμφίου. minuſcula vtrobique ν.
126.l 6.λεγόμενα.9.πενομένοις.13 καθεύδειν.
127.l.14.σηπεδόνος.17.ἀσελγῶς.

129 l.1.μόνοι.
132.l.10.οὐδέ.
134.l.12.ἀρα.14 ἀρα.13.poſt ὁπῇ dele comma.
137.l a f.7.ἄθλον.
138.l 7.μῆλα.
140 l 12.μὴτε.vlt.διοχλοίη.
142.l.1 περιειστήκει.
143.l.a f.4.dele comma.
145.l.7.αὐξήσει.22.πλεῖον.
146.l.a f 7.εκδρόμου.
148 l.11.Δρύαντος.
149 l.10.ἐξέδραμε.
150.l.11.ἐκπλήξεως.3.a.fi.ἐστεφανωσε.
152.l 4 νέα.
153.l.15 poſt ἐρίφης pone cõma
154.l.1.ἐσθίειν.6.εἶδε 3 a.f.τὸ αἰ.
155.l.12.τράγους.13.οὐπώποτε ἐκ
156.l.9.περὶ.19.οἰκετῶν.
159.l.a f 9.καταπλησθησαν.
161.l.1.ὀρῶ.7.a fi.φύλακα.
162.l.17.ἐκεῖνο.
163.l 11.ἠρώτηθη.
166.l.6.a fi.συνέρρ.
167.l.vlt περιίδειν.
168.l.9.dele,τοῖς:
169.l.18.dele cõma poſt [illegible] vlt.poſt ὤν,dele coma,relicto puncto.
170 l 10.συνείς.vlt γονεῖς.
171.l.4.ὄρα.
172 l.2.ἔλαβε.19.dele cõma poſt τύχης.25 ἐσώθης.vlt.πατε.
173.l.5.κρεῖττον.
174 l.3.τὸ.19.tolle cõma poſt ἄλλος.

175 l.2.ἐλεεινοὶ. 15 πολλοὶ 19.συμη-
θῆ. 2 ἐπεδείκνυντο.26.δέρμα.

177.l 5.γαμηθήσεται. 8 [illegible] vt eſt
in ed Fl,

178.l 4 ὤμοσα.19. ἀνθρώπους, vt
& in ed. Fl. 20 συνηλθον.

180 l 5 ὁμοῖα μὲν 19. [illegible]. 24. ἀξία
πάντα.

181. l. 4. tolle punctū poſt [illegible]-
κλινόντα, repoſito commate
7.a f. ἔσω dele punctum.

182.l.4.a f.καὶ ἀντιτιθεὶς καὶ,

183.l.8.αὐτῇ.19.Βρεχόμενον.

18 l.12.[illegible].20 μεταχειρισάμενοι

187 l.8.[illegible].

188 l. 18.[illegible].vlt.[illegible].

189 l.5 [illegible]. 16.[illegible].

190 l 8.ἀ[illegible]. 16. [illegible]
19.τοῖς [illegible].

191.l.10.[illegible]

In Latinis iſta quæ muta,
quæ corrige.

P.5 lin.3.a fin *habitantis*.ſcribe
paſcentis.

8 l.14 *ſummū arboris* ſcr. *os amnis*

14 l.1[illegible] ſeuere ſolet.

16.l.6 f, ordine.

17.l.15 pro *priuatum*,ſcr *nouum*.

19 Q l.21. deſidero.

18 l.13 dele *ille*

20.l.9.a f paſtionem.

23.l.16, atque canes. 26. mitigauerunt.

24.l.5 peco ragne.

29.l.3.*ab ſedebāt* vlt.(*in aſcugul-*
hoc genus)*carica*. & vt ſemel
te moneam, non ſemel talia
parētheſi incluſa adieci ἐξη-
γήσεως χάριν, & vt cuderētur
minutioribus.literis volui,ſed
nequicquam; quod notabis
& mihi parabis veniam.

31 l.16.tamen & Chloe.23.Tu
vero tibi & 24.ſerua iſs.

32 6.*qui illic*.25.dele,*ſaltu*.27.
impetu ſe.

33.l.3 poſt *ea*, ponend.comma.

34.l.10.emolliri. 14. truncatus.

35.l.11,pro *operum* malim, *la-*
borū, ſcilicet primitijs ſatorū
& cultorū intelligendū eſt.

37.l.1. poſt,excedebatur, pone

39.l.14.carpturam. (coma,

43.l.17.pira.21.myrti baccas.

45.l.a f.9.Hic.Et hic & ante lu-
nulæ in marginib.non erant
continuandæ, vt nec poſt p.
48 l.4.& alibi, quæ adnotare non vacat.

49.l.17.a fine pro *pinus*,ſ.Pityos

52 l.6.calidum.

56 l.pen,adque.

58.l.11.verum,

60 l.5.[illegible].l.pen.quidem.

62 l.15.Daphnin.

65.l.7.dele,*hortes*.

67.l.2. autem deinceps in 17.
Aut ſolat.

68.l.3.ipſarum.

69.l.1 pro *infeſtus*,ſc.ingratus.

77.l.9.a f.Daphnis.

87.l.11, percurreret flatus, vlt.
fiſtulæ.

87.l.11,

87 l. 11. ſyringæ. 19. adpetas.
96. l. 1. poſt *rum* dele punctum.
101. l. 16. pro, *menſa & inf.* repone, menſa denuo fruebantur.
103. l. 5. altæ. 20. vberiore dele punctum.
104. l. 8. potentiori.
105. l. 11. & ouium quibuſd.
117 l. 5. remos. 19. ſum ingrederentur &c.
119 l. 3. a f. dele, *quaſi.*
120. l. 4. dele, *ſibi.* 15. *& can. &. conſ illaq;.* Rectius arbitror: *qua canendi vim* conſeruauere, & muſ.
121. l. 3. dele cōma poſt, *dixit.*
128. l. 2. ſabulone. 21. ipſi.
134. l. 10. *ſimo*, minuſcula l. 5. a f. ſic veris.
137 l. 7. proiectum ita, 6.
138. l. 5 a. f. prædicator.
139. l. antep. ruri.
140 l. 16 aduentaretque.
141. l. 5. pro, *quam re p. f. non ind.* reſcribe: quales ſcilicet regales horti eſſe ſolent.
145. l. 5. *ferè*, ſine apice vlt. pro, *quam pot.* l. quam celerrimè.
147. l. 3. a f. caſſum.
149. l. 9. dele alterum, & 21. *foras prorumperet*, ſcribe pro, *hortum peteret*,
150. l. 15. roſaria.
151 l. 4. a f. pro *adventurum*, l. *profecturum.*
152 l. 19. totonderat.
154. l. 5. a f. cum cœpit. l. 2. a f.

paſtorale melos canc.
164. l. 7. a f. Daphnide.
168. l. 2. muliebrib. 14. intortis.
169. pro, *& vili matercula*, l. *eq; vili vtero.* niſi legi poſſe cui videatur: *μητρὸς* apud longū. l. 22. *adduceauit vx.* vel potius cum vulgata lectione: *vxorē adpellat*, *qua iam oculos res aduerterat, vtq; vidit* &c.
174. l. 6. ſeruatori.
183. l. 7. a dryante. 9. ipſa.
184 l. 18. pariter.
185. l. 10. quandoquidem.
188 l. 4. a fin. permiſſurum abducere Chloen.
189. l. 2. obtinuerant.

In Notis tum mutare tum addere hæc placuit.

Pag. 193. ſuperponēdus erat titulus: NOTAE AD LONGI POEMENICA.
194. l. 9. longos illos.
195. l. 10. Columbarius.
196. l. 1 [illegible]. l. 14. ad pop. orat. l. l. 25. ſolum deleatur apex.
197. l. 4. [illegible]
198. l. 17. perfiec. 20. vt fere omnes, quas.
199. ad lin. 6. quemadmodum fraus apud Prudent. Pſych.
Virus adopertas texerat uras
Et ſuper impoſito ſimulaſſet ceſpite campum.
Ib. l. 23. [illegible] 26. [illegible] 27. vlt.

poteſt addi locus Heſiodi ἔργ. 6.

Ἀμφὶ ᾗ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο.

Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκνώσας.

200. l. 5. ἀποθανέτων 8. ῥινῇ λατρεύσαι 10. ὑλακτ.

201. l. 6. a f fine.

202 poſt l. 21. adde: ἢ πολλὰς ἐρίζων) & ſic Theocr. Idyll. 1 εἰς τίνα τὸν λιβάδα ποτὶ χρόμιν ἆσας ἐρίσδων.

203. l. 2. Idyl. 5 l. 3. τραγίσκων. 6. ſemper ferè, 8. βότρυς. 15. ἀηδών. 16. ſaltantes. 27. Suid. Polluc Fauorin.

204. l. 12 γραμμὴν 20. πυρῆν. &, σμύρνης τῷ.

205. l. 1 humi iacentes 10 quod enim. Mox de Carbatinis poſſunt & hi duo Luciani loci addi, a Cl. Hœſchelio adnotati, vnus: κάσυνάς τινες παφλαγόνας καρβατίνας ὑποδεδεμένοι. Alter: εἶδον τὸν Τιμοθέον αὐτὸν πατρώων, ἢ ἐπὶ τοῦ ψάμμου βεβηκότα: καὶ μάλα (ὡς ἔοικε) ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας

206. l. 15. Heynſius. 21. αὐτοῦ. 22. τοῦτο.

207. l vlt. αὖ φυγεῖν delenda.

208. l. 10. dele punctum poſt ὄφελος. 21. ἐπὶ τοῦ. probante.

209. adde l. 19. fuit, quicquid de ambiguâ ſcripturâ Columb. dicat.

210. poſt l. 15. adde: λείαν ἔλαυνε in v. eſt hoc ſcholion οἱ μὲν ἔλαβε; τὸ λῶ δίφθογγον. οἱ ᾗ μίαν λῶτε.

211. l 8. a fi. εἶ τὸ. lin vlt. adde, & ſeru ad 2. Eclog.

212. l. 6. pro εκ. ſcribe: τελος. 22. adde: & Nazianz &c. 204. b. qui & in carmine vtitur, vt notauit *nunquam ſine laude loquendus* Hœſchelius. ib. l 5 a fin δέρμα.

213 l. 9. poſt, της dele punct. & poſt θαυμάσιος l 12.

214. l. 1. ταμὼν, Mox poteſt & notari Syringā ab Apuleio vocari Cannam deam, cuius elegantia verba adſcribo l. 5. de aſ. aur. *Tunc forte Pan deus ruſticus iuxta ſupercilium amnis ſedebat, complexus hic humo Cannam deam, eamque voculas omnimodas edocens recinere.*

214. l. à fin 7. δοκησίσοφοι.

215. l. 9. ὅσφων τὸ χιτώνιον.

216. l. 6. à fin. διοσης. 4 à fi αὐτὸς.

217. l. 4. elegantiſſimus eleg. 6 ὡς παραφρ.

218. l. 6. de cilicia 10. ἐνωμότ. 14 exerceat; adde: De quo extat & Heſiodeū iſtud ἔργ. 6.

Πρωτογενοῦς δ᾽ ἐρίφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,

Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ᾽ ἐπὶ νώτῳ

Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην &c.

219.

219 l.8.à f *διὰν.*

22.. l.15.Theocr.23.*οἰ.* dele punctum.

22..l.6.a fi. ἔλαβεν.

223.l.16.ὑπεικοι παντα] ψυχὴν γὰρ τ' ἡώς πλεῖστον βορέαο πεσόντος, ait Heſiod. ἔργ. β.

Ib l.19.adde locum Taciti l.13 *Ambuſti multorum artus vi frigoris.*

Ib l.5.à fin.vbi Commentator, laq.

224. de Ity poteſt addi & Apollodor.l 3. & iſta Tzetzis ad Heſiod.ἔργ.β.ad illa, πανδίονις &c. vbi refert fabellam hanc,& ἀπορίαν: ἐ, ait, πρόκνη μὲν ἡ ἀηδὼν γεγωνῦια, τ' Ἴτυν ὀδύρεται. Φιλόμηλα δὲ χελιδών, Τηρεὺς φησι μὲ ἔσίασεν. ὁ δὲ Τηρεὺς ἐποψ γενόμενος, πῦ, φησιν, αἱ μοι τ' παῖδα κατα πεπωκυιαι, πρὸς δ' αὐχίαν πεσεῖν. ... εἰσι τὰ λῆρα μυθώδεια. γράφει δὲ περὶ τούτου Σοφοκλῆς ἐν τῷ τηρεῖ δράματι. Vides autem iſta nomina mulierculæ permutari, nec mirum, vtpote apud fabulatores.

225.l 8.χεῖμος.

226.l.12.addi poteſt locus Plinii l.16.c.vlt. fine, de viſco: *Enimuero quicquid adnaſcatur illis* (arboribus) *è cœlo miſſum putant.* Et Ariſtot. 1. ethic.9.de εὐδαιμονίᾳ: φαίνεται δὲ κἂν εἰ μὴ θεόπεμπτός ἐστιν. quod ante θεόσδοτον dixit.

227.l.4. Μίλιαμ. 10. ἀμαθ. 12. μιλιαῦ. 13. μίλιαμ.

228.l.3.ἔλειοι.

230 l.12.ἀχυρμιαί.

231.l.7 à f.τριβόλοις. de bouis verò triturantibus videri poteſt & elegans locus Æliani περὶ ζῴ.l.4.c.25. & ad iſtud Heſiodi ἔργ.β. δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, Δινεῦμεν. Moſchopulus & Proclus.

232.poſt. l. 18.ἄχρι, ὑπὸ φύλλων) videtur leg εἰχον, vel potius ſunt tranſponenda ſic: πεχύμενοι γυμνοὶ παῶτες ἦσαν οἱ κλάδοι, καὶ ὑπὸ καρποῦ ε.κ. φυλλὸν. vt & verti.

Ib.à f l.6.οἱ κλάδοι.

234 l.3.à f.Cl.Vulcan.

235.ad primum Scholiõ: Phocylides:

Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύνιαδον ἄρσενες ἦλθον.

Μηδὲ τὰ θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.

236.l.13. πεπαιγμένα. 15. ὠρικαί.

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google